

KIRSCH ÁKOS

ÉBREDEÉS

*Diamond
Books*

KIRSCH ÁKOS

ÉBRÉDÉS

GYÉMÁNTFELHŐ
KIADÓ

PROLÓGUS

A férfi komótosan lépkedve közelítette meg a roncsot. Egy szurdokban járt, melynek faláról vízesés zúgott alá hangosan dübörögve, majd egy kisebb folyót alkotva csörgedezett tovább kifelé a közeli síkságra. Ennek köszönhetően sűrű pára gomolygott a szorosban. A magányos, szakállas alak vörös mohával borított, méretes sziklák között haladt előre, miközben a magasban madárszerű lények köröztek. A lemenő napfényben megcsillant ezüstös tollazatuk, vijjogásukat még a vízesés hangja sem tudta elnyomni.

Nem először járt itt az évek során, és ahogy korábban is, tekintetét a lezuhant úrhajó maradványára emelte. Szemei fátyolossá váltak, ahogy megállva a vízparton felidézte a szörnyű látványt, mikor becsapódtak a bolygó felszínébe. A hajó vágta ki a szurdokot, kardként vágva bele a fennsík oldalába, eltérítve az odafönt kanyargó folyó útját. Néhány törmelékdarab még mindig felismerhető volt a moharéteg alatt, mely időközben a roncson is megtelepedett. Csupán a masszív hajótörzs hátsó fele és a hajtóművek egy része maradt viszonylag épen, minden más harmonikászerűen gyűrődött össze, ahogy a jármű átfúrta magát a sziklafalon.

A férfi jól emlékezett arra a napra, olyan emlék volt, amit sosem tudott már kitörölni a memóriájából, újra és

újra átélte a szörnyű katasztrófát. Ezért döntött úgy, hogy az esemény évfordulóján mindig ellátogat a helyszínre. Rítus, egyfajta zarándoklat volt ez a számára, hogy enyhítse a nyomást lelkiismeretén, és lerója tiszteletét az elhunytak iránt. Kevesen éltek túl a zuhanást, de azóta már ők is átköltöztek a túlvilágra, nem maradt hátra más, csak ő egyedül. Magányos lélek a távoli planétán. Nehéz volt megszoknia a gondolatot. Kemény csatát vívott saját elméjével, hogy megőrizve tudatát ne zuhanjon bele az örület torkába.

Túlélő volt, aki a mindennapok kihívásaiba kapaszkodva mászott ki lelkének börtönéből a fényre. Nem hagyta, hogy a bolygó legyőzze, megtanulta a javára fordítani nehéz helyzetét. Hosszú csöví sugárvetőjére támaszkodva megigazította magán szakadozott szegélyű kabátját, és fejébe húzta annak csuklyáját, megakadályozva, hogy a sűrű pára átnedvesítse a ruháját. Fejét lehajtva végül becsukta a szemeit, és halkán suttogva megszólalt.

– Nyugodjatok békében, csillagok ölében!

Hosszú percekig állt mozdulatlanul, fejét leszegve fejezte ki a gyászát, aztán mélyet sóhajtva hátat fordított a roncsnak. Ideje volt távoznia, hamarosan biztonságos helyet kellett találnia, ahogy közeledett az éjszaka. Messzire vándorolt otthonától, és a sötétben nem volt tanácsos a vidéken barangolni, mikor az éjszakai ragadozók útra keltek portyázni. A férfi azonban

legjobban nem a helyi vadvilágtól tartott. Fokozott óvatosságra más miatt volt szüksége.

Olyan állandó fenyegetés lappangott a levegőben, melyet nem hagyhatott figyelmen kívül, és amivel megtanult együtt élni. Mint mindig, csupán egyetlen dolog számított: túlélni. Újra és újra, amíg csak lehetséges volt. A remény lángja – bár tudta, hogy hiába –, tovább lobogott a szívében.

ELSŐ FEJEZET

GN-sl3 nevű galaxis

A MERIDIAN űrhajó vakító villanással bukkant elő a hipertérből. Antianyaggal működő hajtóműve képes volt olyan erős gravitációs mezőt létrehozni, mely lyukat ütött az univerzum szövetén, így a keletkezett féregjáraton keresztül végrehajtotta ugrását az űr eddig feltérképezetlen régiójába. Ez a manővere így is négy földi évbe került, hiába száguldott elképesztő sebességgel.

A Galaktikus Unió egyik legmodernebb hajója volt, igaz nem túl kecses, ám egy ilyen utazáshoz szükség volt erős járműre. Százharminc méter hosszúságú törzse egy sarló alakú, ívelt modulban végződött, melyben a vezérlőterem kapott helyet. Az antennákkal díszített törzs maradék részét többek között a Személyzeti szállások, a Létfenntartó- és kommunikációs rendszer, a raktér, az étkező, valamint az Orvosi- és Laboratóriumi részleg foglalta el. A MERIDIAN kutatóhajóként funkcionált, egy expedíción vett részt, melynek fontos küldetése volt.

Fedélzetén összesen tizennégy fő utazott, akiket arra választottak ki, hogy sikeresen teljesítsék az előttük álló

feladatot. Ők vállalták, hogy részt vesznek az expedíción, hátrahagyva otthonukat és adott esetben családjukat. Most, miközben a hajó megérkezett a céljához – legalábbis megközelítve azt – a legénysége is ébredezni kezdett. A MERIDIAN számítógépes rendszerébe táplált koordinátákhoz kapcsolódó program aktiválódott, és a hibernálókapszulák kinyíltak.

– Figyelem, emberek! – dörrent hangosan William Helsing kapitány hangja, miután véget ért a közös étkezés.

A szőke hajú, szögletes állú férfi széles mellkasa előtt összefont karokkal, egyenes háttal állt az asztalnál. Fekete termoruhát viselt, akár a többiek, ám kapitányi rangját az öltözetének vállrészén húzódó sárga csík jelölte. Tekintetét lassan végighordozta a körülötte lévőkön, megvárva, hogy elcsendesedjenek. *Felelősséggel tartozom ezekért az emberekért.* A gondolat csak egy pillanatra suhant át az elméjén, de kicsit így is rémisztőnek hatott a számára, bár nem először nehezedett ilyen súly a vállaira.

Mielőtt a MERIDIAN kapitánya lett, a Galaktikus Unió viszonylag frissen megalakult űrflottájánál szolgált. Hosszú időbe telt, de végül a Föld és a Mars megegyeztek, hogy létrehoznak egy közös, megfelelően felszerelt flottát, ami biztosíthatja az Unió békéjét. Konfliktusok ugyanis mindig adódtak. Radikális csoportok bukkantak fel a legváratlanabb pillanatokban,

és a kalózok is egyre vakmerőbbé váltak. A kolóniák a növekvő fenyegetések fényében örömmel fogadták a bejelentést, így egy-egy harcképes űrhajóval valamennyien hozzájárultak a flotta megalakulásához. A kereskedelmi utak védelme elsődleges prioritást élvezett, hiszen az egész Unió ütőerét jelentették, melyre előszeretettel csaptak le a bűnözők. William, aki példás katonai múlttal rendelkezett a Földön, hamar megjárta a ranglétrát, és egy saját űrhajót kapott.

Itt ismerkedett meg leendő feleségével, aki kommunikációs tisztként szolgált a fedélzeten. Egy év alatt számtalan sikeres küldetésben vettek részt, melyek során szorosabbá vált a kapcsolatuk, majd végül összeházasodtak. Nászútjukat az Anlax idilli holdján töltötték, ahol túráztak a hegyekben és hajókáztak a híres lila tóvidéken. Visszatérve a szolgálatba, William korvettjét a Carina-övhöz rendelték, hogy kísérjen el egy fűszerszállító konvojt a Morovin Prime-ra. Itt történt, hogy félúton támadás érte a konvojt, és William szembeszállt a kalózokkal.

Heves csata tört ki, ám sikerült szétverni és megfutamítani az ellenséget, akik egy közeli aszteroida mező felé indultak. William vérszemet kapva eredt a nyomukba, remélve, hogy talán elpusztíthatja a banditákat, azonban ezzel a döntésével hibát követett el. A mezőben ugyanis aknák lapultak, amiket a kalózok dobtak ki, hogy fedezzék a menekülésüket. William

pedig gyanútlanul belesétált a csapdába. A korvett súlyos károkat szenvedett, ahogy az aknák aktiválódtak és a hajótestre tapadva felrobbantak. Legénységének nagyrésze odaveszett, köztük a felesége, de a férfi is megsérült. Hetekig kellett kórházban lábadoznia, miközben gyászával és saját lelkiismeretével küzdött.

Bár felettesei és a legénység túlélői nem tartották felelősnek a tragédiáért, William magát okolta a történetekért. Felesége elvesztése megtörte lelkileg, ürességet érzett a szívében. Úgy vélte, nem érdemes tovább a kapitányi rangra, ezért leszerelt a flottától, és egy úrkikötőben rakodómunkásnak állt. Éjt nappallá téve dolgozott, teljesen beletemetkezve fizikai tevékenységébe, hogy már a főnökének kellett hazaküldenie pihenni. Ez így ment hat teljes hónapig, mígnem váratlanul bérelt lakásának ajtajában megjelent Nakada admirális, William egykori mentora és felettese.

Az idősödő férfi azért kereste meg, hogy fogadja el az ajánlatát, miszerint kineveznék a MERIDIAN kapitányává. William, aki még mindig depressziós volt, vonakodott kötélnék állni, azonban az admirálisnak végül sikerült meggyőznie a férfit, hogy vállalja el az új lehetőséget. Nakada ugyanis szinte saját fiaként tekintett Williamre, akit mindig tehetségesnek tartott, igazi vezetőnek, akinek helyén van a szíve. Az expedíciónak pont ilyen kapitányra volt szüksége, és ezt tudta nagyon jól. Így hát William új célt kapva visszatért a flottához, és

most a MERIDIAN étkezőjében állva készült tájékoztatást tartani az embereinek.

Rég volt, hogy beszédet intézett másokhoz. Homloka verejtékezni kezdett, de ellenállt a kísértésnek, hogy a kézfejével megtörölje arcát. Remélte, elég határozott lesz a hangja, és pillanatnyi zavara nem fog feltűnni senkinek!

Itt most ez a hajó az otthonunk, és én vagyok a csapat vezetője. Nem hagyhatom cserben ezeket az embereket!

MÁSODIK FEJEZET

– Hosszú utat tettünk meg, hogy eljussunk a megadott koordinátákra – szólalt meg William, miután mindenki elcsendesedett. – Jól tudják, mi a feladatunk. Meg kell találnunk az AKHILLEUSZ kutatóhajót, hogy megtudjuk, mi történt vele és a rajta utazó emberekkel. Valamint, hogy ha nem jártak sikerrel, befejezzük a küldetésüket. Mivel ismeretlen régióban járunk, ezért fokozott figyelmet követelek mindenkitől! Fontos missziót kell teljesítenünk, a Galaktikus Tanács eredményeket akar, hát ne okozzunk nekik csalódást! Tudom, még nem igazán ismerjük egymást, hiszen nem töltöttünk együtt túl sok időt az indulás előtt, de bízom benne, hogy a küldetésünk alatt hatékony csapattá kovácsolódunk, akár egy nagy család. Ha bárkinek bármi gondja adódna, forduljon hozzám nyugodtan! Van kérdés?

A kerek asztalnál ülők közül egy kéz emelkedett a magasba. *Remek! Legalább működik a kommunikáció.*

– Hallgatom! – intett a kapitány a jelentkező férfinak.

– Hol vagyunk pontosan? – kérdezte Erik Hyland.

A barna hajú, berunai férfi mélyen ülő szemei fáradtan csillogtak, de látszott rajta, hogy komolyan érdeklik a küldetés részletei. Mérnöknek tanult, majd biztonságtechnikusként kamatoztatta tehetségét a Beruna fűszerbányáiban, ahol többek között az ottani

munkagépek helyes működéséért, és ezáltal a dolgozók személyi biztonságaért felelt. Később hajójavító vállalkozást alapított orbitális pályán, így jól ismerte az összes űrjármű típusát, azok legtöbb előforduló hibáit. Amikor megfelelő technikust kerestek a MERIDIAN fedélzetére, hamar felmerült a neve, hála nagybátyjának, aki rendelkezett kapcsolatokkal a Galaktikus Kereskedelmi Ligánál. Ők ugyanis nem kevés pénzzel támogatták az expedíciót, így végül Erikre esett a választás. A férfi ugyan vonakodott elfogadni a lehetőséget, ám családja nyomására elvállalta a feladatot. Felesége és a lánya is jól tudták, mennyire szeretett volna nyomot hagyni a történelemben, ezért a támogatásukat élvezve meghozta a döntését.

Jelenlegi pozíciójában ő felelt a három fős kisegítőszemélyzet munkájáért, akiket beosztottak mellé a hajón. Technikusok kis csapata volt ez, és a mérnök tisztában volt vele, milyen létfontosságú a jelenlétük, ha bármi baj történne a MERIDIAN fedélzetén.

– Jogos a kérdése, Mr. Hyland – bólintott William. – A választ inkább rábíznám asztrofizikusunkra, Miss Raven Waldasra! Jól tudom, hogy az étkezés előtt már ellenőrizte az adatokat?

– Így van, uram! – állt fel a szőke hajú nő.

Raven Waldas az Aster világon született egy arisztokrata családban. Nemesei származása miatt a legjobb magántanároktól tanult, ám érdeklődési köre

hamar a csillagászat és a fizika felé fordult. Családjának hatalmas könyvtárában töltötte legtöbb idejét. Édesanyja ezt nem nézte jó szemmel, mivel ő politikai pályára készítette fel a lányát, ráadásul nem titkolt szándéka volt beházasítania a bolygó uralkodói dinasztiájába. Raven kezét még tinédzser korában odaígérte az asteri hercegnek. A nő persze fellázadt az elavult hagyomány ellen, és nevének befolyását kihasználva megszökött az Asterről. Hagyott egy búcsúlevelet szüleinek, amiben kihangsúlyozta, hogy ne is próbálják megtalálni majd és bocsánatot kért, amiért magához vett némi kreditmennyiséget, hogy elboldoguljon.

Egyenesen a Földre utazott, ahol bérelt egy apartmant, időszakos éjszakai munkákat vállalt, miközben beiratkozott a legközelebbi egyetemre, hogy folytassa tanulmányait. Talpraesett és határozott jellemének köszönhetően könnyedén elboldogult egyedül, majd hamarosan, miután lediplomázott, állást kapott egy planetáriumban. Szorgalmasan és nagy gonddal végezte munkáját, így egy év múlva már rábízták, hogy felügyelje a létesítmény felújítását. Ezt követően, egy meglehetősen pozitív ajánlólevél kíséretében, áthelyezték a Senler 9-en található obszervatórium élére.

Ezen időszak alatt saját tanulmányán munkálkodott, ami a sötét anyag természetét vizsgálta. Mikor elkészült a könyvvel, kapcsolatai segítségével sikerült kiadatnia,

és a kötet visszhangja nem is maradt el. Tanulmányában állítása szerint a sötét anyag (igaz, csak nagyon kis mértékben észlelve), összeköti a galaxisokat. Fekete lyukak által keltett gravitációs hullámokból és sötét fotonokból nyer energiát, amivel egyben tartja az univerzumot. Raven pedig az elemzett adatokból virtuális szimulációval készített egy modellt a sötét háló szerkezetéről, ami meglepő módon rendezettnak tűnt, akár egy pókháló. Vajon gondos tervezés vagy a véletlen szülötte mindez? Könyvében erre kereste a választ. Tanulmánya persze nagy vihart kavart tudományos körökben, és a neve azonnal ismertté vált. Még holoműsorokba is meghívták, hogy adjon interjút, amit készséggel meg is tett, népszerűsítve alkotását. Művének köszönhető, hogy felkérték, vegyen részt az expedíción, és Raven kíváncsi természetétől hajtva beleegyezett.

A nő elővette holopadját, és a lapos, tenyérszerű készüléket az asztalra tette, majd az ujjait kétszer végighúzta sötét érzékelőfelületén, mire egy bolygó holografikus képe jelent meg a levegőben fölötte. Raven egy mozdulattal a duplájára nagyította, és megszólalt.

– A számítások alapján az Akhilleusz vészjelzése erről a planétáról érkezett, ami ideális távolságra kering a csillagától. A MERIDIAN egyenesen ide tart, körülbelül három óra múlva érjük el a bolygót. A kezdeti elemzés alapján a légköre igen hasonló a Földéhez. Nem csodálkoznék, ha élet lenne a felszínen.

– Vízben nincs hiány, az kétségtelen – jegyezte meg a sötétbőrű Nolan Tylerr geológus, ahogy a szuperkontinenst és az apró szigeteket körbeölelő óceánra, valamint a tavakra és folyókra mutatott.

Nolan a Petra sziklás világán született, melynek kietlensége megedzette szikár, de erős testét. Apja szintén geológusként dolgozott, így elhivatottsága a szakma iránt már gyermekkorában megmutatkozott. Gyakran túráztak együtt a hegyekkel tarkított vidéken, miközben a domborzati elemek összetételét vizsgálták. Nolan szenvedélye ebben gyökerezett, számára egy darab kő is millió év történetéről mesélhetett. Ő volt, aki az otthonán időben figyelmeztette az egyik település lakóit, hogy a térségben egy tölcsér fog kialakulni a város alatt. A Petrán ugyanis az időnként felbukkanó, hatalmas lyukakra sokáig nem volt magyarázat, mígnem Nolan több száz év eseményeit elemezve arra jutott, hogy a felszín alatt rejtett gázkamrák találhatók.

Sokan nem hittek neki, azonban miután leereszkedett a közeli hegy gyomrába, elég bizonyítékkal tudott szolgálni ahhoz, hogy a hatóságok azonnal evakuációt rendeljenek el. A város felét még aznap éjjel elnyelte a kialakuló tölcsér, ahogy a házak alatt beomlott a talaj, és helyükön csak egy üresen tátongó lyuk maradt. Ám az emberek biztonságban voltak, és csak ez számított. Felfedezésével és gyors reagálásával tudományos körökben is nevet szerzett, melynek köszönhetően

felfigyeltek rá a Földön, és ajánlatot tettek, hogy vegyen részt az expedíción. Nolan mindig is vágyott kalandokra, így habozás nélkül igent mondott a felkérésre.

– Remélem is, hogy kialakult valamilyen ökoszisztéma a bolygón, mert akkor már nem hiába jöttem! – vetette közbe Amber Jadin.

A biológusnő igéző szemű, rendkívül csinos teremtés volt, aki le sem tagadhatta volna, hogy a Lacondáról származott. Fekete hajába kékes árnyalat vegyült, mely jellemző volt az otthonán élőkre az utóbbi ötszáz évben. Ezt a jelenséget a tudósok a bolygó csillagának sugárzására vezették vissza. Amber azonban nem csupán a külseje miatt volt figyelemfelkeltő személy. Számtalan tanulmányt írt a különböző világokon található flóráról és faunáról, valamint szakértője volt a ragadozóknak is.

Nevéhez egy igen vitatott teóriája kapcsolódott, amiről már tucatnyi előadást tartott az utóbbi években. Az egyik kolonizált naprendszer három szomszédos bolygóját vizsgálta, pontosabban a rajtuk található élővilágot. Arra a megállapításra jutott, hogy mindhárom planétán ugyanazok a fajok terjedtek el, és bár akadtak köztük különbségek (néha elég jelentősek), mégis szoros rokonságot mutattak egymással. Valahogy megtalálták a módját, hogy áthidalva az űr vákuumát egyik bolygóról a másikra vándoroljanak. Elmélete érthető módon nagy vihart kavart szakmai körökben,

ám elősegítette, hogy a neve felkerüljön a MERIDIAN listájára.

A Laconda elhagyása azonban nem volt problémamentes Amber számára, mivel az élettársa képtelen volt tolerálni, hogy milyen hosszú útra vállalkozott. Indulás előtt ultimátumot adott a nőnek, hogy szakítanak, ha felszáll a hajóra. Amber, bár megviselte a dolog, mégis a MERIDIAN fedélzetére lépett, búcsút intve a férfinak.

– Mindannyian reméljük, hogy nem hiába keltünk útra, Miss Jadin – vette vissza a szót a kapitány. – Egy idegen világot készülünk meglátogatni, ezért is kell egy csapatként működnünk! Bár alaposan kiképeztek minket indulás előtt, csak közös erővel birkózhatunk meg az előttünk álló feladattal. Amint orbitális pályára érünk, egy csapat lemegy a felszínre. Ha nincs több kérdésük, azt javaslom, kezdjék meg a felkészülést!

HARMADIK FEJEZET

Quinn Calder a hálófülkéjében tartózkodott, mikor kopogtak az ajtaján, és a vörös hajú, szakállas férfi a bejárathoz ugorva megnyomta a falba épített kapcsolót, mire az ajtó a padlóba csúszott. William állt a küszöbön.

– Uram! – tisztelgett a kapitány előtt Quinn, és William viszonzta a gesztust. Továbbra is mindketten katonák voltak, hiába tudományos küldetésben vettek részt.

– Bejöhetek? Váltanék önnel pár szót, Mr. Calder.

– Hogyne, kapitány! Fáradjon be! – intett Quinn, majd bezárta az ajtót, miután William belépett a fülkébe.

– Egész otthonos – szólt William, ahogy körbehordozta tekintetét a helyiségben, futó pillantást vetve a falra szerelt polcokon sorakozó holografikus fotókra, és antik keménytáblás, megsárgult lapú könyvekre. – Szeret olvasni, Mr. Calder? A fizikai könyvek igen ritkaságnak számítanak manapság.

– Kész vagyon volt megszerezni őket, uram. Tudja, az olvasás az egyik hobbi már gyermekkorom óta. Rajongok Homérosz írásaiért, akárcsak olyan földi felfedezők útjairól készült beszámólókért, mint David Livingstone, Kolumbusz, James Cook vagy Ernest Shackleton. Most mi is az ő cipőjünkben járunk, csak egy kissé nagyobb léptékben.

– Való igaz, Mr. Calder. Épp erről akartam beszélni magával. Átnéztem a személyi aktáját, mielőtt útra keltünk. Ön a Marson született, állítólag remek pilóta, ugyanakkor felküzdötte magát első tiszti rangba. Ez kitartásról és elkötelezettségről tanúskodik. Becsülendő jellemvonások, ám az is feltűnt, hogy állítólag nem veti meg a szerencsejátékot, hiába éri kevés siker benne. A nőcsábász jelzőről nem is szólva. Mindkét dolog negatív irányba billenti a mérlegét.

Quinn zavartan sütötte le a tekintetét, miközben nagyot nyelve próbálta palástolni szégyenérzetét. A szerencsejáték és a nők mindig is a gyengeségei közé tartoztak, sosem volt hosszú kapcsolata, mindig új szerelem nyomában járt, ahogy bátran szórta a pénzét is, ami gyakran elúszott. Jelenleg is voltak tartozásai, még hozzá elég kétes személyeknek, akik igen szigorúan vették a fizetési határidőket. *Most ráadásul négy évig hibernálva voltam, alaposan elkéstem az adósságaim megadásával. Nem kétséges, hogy a kapitány tisztában van ezzel.*

– Önként jelentkezett az expedícióra, Mr. Calder. Szeretném tudni, hogy milyen indíttatásból. Menekülésből vagy elhivatottságból szállt fel a hajóra? – szegezte a férfinak a kérdést William.

Quinn hosszasan hallgatott, majd kihúzva magát a kapitány szemébe nézett.

– Nem tagadom, vannak hibáim, uram, ahogy

adósságaim is, melyeket nem törlesztettem, ám erre a küldetésre a kalandvágy és a felfedezés izgalma miatt vállalkoztam. Történelmi jelentőségű az utazásunk, akárcsak korábban az AKHILLEUSZÉ. Szeretném, ha a nevemre később büszkeséggel emlékezne az emberiség!

William jó emberismerő volt, érezte, hogy a férfi őszintén beszél. Szigorúan, de kíváncsian mérte végig, miközben halvány mosoly bujkált a szája sarkában.

– Jól van, Mr. Calder! Hasonló választ vártam magától, mivel fontos feladatra jelölöm ki.

– Miféle... feladatra, kapitány?

– Ön fogja vezetni a csapatot a bolygón!

– Én? – kerekedtek el Quinn szemei döbbenetében. – Azt hittem, hogy maga is ott lesz, uram.

– Nem, Mr. Calder. A hajómon a helyem, hogy vészhelyzet esetén azonnal a segítségükre siethessünk. A MERIDIAN drága darab, egyértelműen a telkemre kötötték, hogy fokozottan figyeljek rá, de ne aggódjon! Kapcsolatban leszünk a rádión keresztül, óránkénti jelentést kérek a helyzetükről. Bízhatom benne, hogy képes lesz felelősségteljesen ellátni a feladatát?

– Igen, kapitány! – felelt határozottan az első tiszt, miközben tisztelgett felettese előtt, hogy nyomatékosítsa válaszát.

– Rendben van, Mr. Calder! – bólintott elégedetten William, és az ajtóhoz lépve kinyitotta azt. Mielőtt elhagyta volna a fülkét, még hátranézett a férfira. – Ne

okozzon csalódást! Számítok magára.

Ezzel William távozott, és Quinn a gondolataiba merülve huppant le a falba csúsztatható matracára. Nem számított rá, hogy ekkora nyomás fog a vállaira nehezedni. Ennek ellenére kellemes izgalom járta át a testét, ahogy kezdett megbarátkozni a gondolattal, és csak remélte, hogy készen áll majd az előtte álló kalandra.

Zara Holt kíváncsian tartott a MERIDIAN Orvosi részlegébe. A kommunikációs tiszt éppen lelkesen készült a bolygóra való leszállásra, így a készleteit pakolta a termozsákjába, mikor üzenetet kapott a személyi holopadján. Tarq, a hajó orvosa kívánt beszélni vele. Zara a hosszú, csövekkel és kapcsolókkal tarkított folyosókon bandukolva azon töprengett, vajon mit akarhat tőle a mertaur. Kedvelte a humanoidot, bár eddig nem sokat beszélgettek, ám Tarq humora és barátságos természete szimpatikus volt a számára.

Eddig még kevés mertaurral volt szerencséje találkozni, ezért is örült, mikor kiderült, hogy egyikük a csapat tagja lesz. Mióta az emberiség kirajzolt meghódítani a Tejútrendszert, megalapítva a Galaktikus Uniót, ők voltak az egyetlen intelligens faj, akikkel találkoztak. A Poszeidón őslakói törzsekben éltek az óceán mélyén, ugyanakkor gond nélkül elboldogultak a szárazföldön is. Bár a kapcsolatteremtés kezdete nem volt zökkenőmentes, végül a két fajnak sikerült békés

megegyezésre jutnia. A humanoidok egy rétege, akiket vonzott az emberek technológiai fejlettsége, még Thalassa Citybe is beköltözött, ahol kialakították saját negyedüket. Igaz, ezzel kissé eltávolodtak a hagyományaiktól. Gyakran megesett, hogy egy-egy törzs vénjei nem nézték jószemmel ezt a fajta életmódváltást, és megtiltották a városba költöző fajtársaiknak, hogy visszatérjenek a vízalatti falvakba. Ezt a belső konfliktust végül sikerült elsimítania azon mertauroknak, akik fajukat képviselve szenátorként bekerülhettek a Galaktikus Tanácsba az évszázadok során. A mertaurok többsége modern gondolkodású volt, és a technológiát képesek voltak a javukra fordítani, valamint számos képviselőjük döntött úgy, hogy felfedezik a galaxist. A legváratlanabb bolygókon bukkantak fel ezt követően, kalandot és új ismereteket szerezve, ahogy kitárult számukra a világ.

A mertaurok bizonyos mértékig hasonlítottak az emberekre: két karral és lábbal rendelkeztek, magasságban ritkán nőttek két méter fölé, ugyanakkor jelentős különbségek is akadtak. Ujjaik között úszóhártya fejlődött ki, bőrük szürke, míg a hajuk zöld vagy halványkék színt öltött. Kopoltyúik, amiket kedvük szerint nyithattak vagy zárhattak, a hátukon helyezkedtek el, de tüdővel is rendelkeztek. Ebből a tudósok arra következtettek, hogy egykor szárazföldi faj voltak. Később ez az elmélet igazolást is nyert.

Szemöldök nélküli szemükkel a sötétben is láttak, hiszen a legkisebb fényforrás is a segítségükre volt ilyenkor a tájékozódásban. Orruk helyén mindössze két apró vájat húzódott, és a fölük is kisebb volt az emberekénél, bár jóval érzékenyebb. Testüket változó mintákban borították foszforeszkáló, azonosító pöttyök vagy vonalak, melyek úgy különböztették meg őket, akár az embereket az ujjlenyomat.

A Bonodáról származó nő hamar rátalált az orvosra, aki éppen egy pultra támaszkodva az előtte lévő, falba épített kijelzőkön futó diagrammokat és egyéb adatokat vizsgálta. Fehér termoruhájával szinte beleolvadt steril környezetébe, ahol különféle műszerek, betegágyak és fejlett orvosi berendezések sorakoztak egymás mellett. A keskeny, de hosszú helyiség rideg környezetét csak még inkább kihangsúlyozták a fehér neonlámpák, melyeket csak a gépek kijelzőinek kékes derengése ellensúlyozott.

– Miss Holt! – szólalt meg hirtelen az orvos, majd a nőre nézve elmosolyodott. – Köszönöm, hogy eljött!

Tarq a fájára jellemzően cuppogó hangok kíséretében, de tisztán beszélt a közös nyelvet.

– Remélem, nem zavarom, Tarq! Ha dolgozik, később is visszajöhetek.

– Egyáltalán nem zavar, Miss Holt – ingatta a fejét a mertaur, akinek magas homlokán három foszforeszkáló, azonosító vonal húzódott. – Csak a légénység vérképeit vizsgálom, de úgy tűnik, senkinél nem léptek fel

mellékhatások a hibemáció következtében. Önt is beleértve, természetesen.

– Ez megnyugtató. Kissé aggódtam, hogy valami baj lehet az egészségemmel, és ezért akart látni – vallotta be Zara.

– Igen, ezt már akkor éreztem, mikor belépett ide. A gondolatai által keltett érzelmi hullámok árulkodtak róla.

– Mindig elfelejtem, hogy a mertaurok képesek mentálisan érzékelni az elme hangulatingadozásait.

– Sok ember megfélemezik róla, de nem kell félnie, Miss Holt! Hogy mi jár a fejében, azt továbbra is csak maga tudja.

– Fel sem merült bennem az ellenkezője, Tarq – biztosította róla az orvost őszintén Zara. – Szóval... miről akart beszélni velem?

– Igen, nos... járt nálam a kapitány. Arra kért, hogy tartsak a felszíni csapattal, ha netán valaki megsérülne, akkor ott legyek ellátni az adott személyt.

– Ez logikusnak hangzik – vont vállat a nő. – Mégiscsak egy idegen bolygót készülünk meglátogatni, nyugodtabb leszek, ha maga is ott lesz.

– Éppen erről van szó, Miss Holt. Ön itt marad a hajón – közölte szárazon Tarq, aki azonnal érzékelte Zara csalódottságát. – A kapitány parancsa, sajnálom!

– Nem értem. Talán a kapitánynak valami kifogása van velem szemben?

– Ellenkezőleg, Miss Holt! Tisztában van vele, hogy mielőtt csatlakozott a flottához, elvégzett egy két éves orvosi szakot. Mostantól ön a helyettes egészségügyi tiszt a fedélzeten. Én egyetértettem ezzel a döntéssel.

Zara döbbeneté nem is lehetett volna nagyobb.

– De hát... az már évekkel ezelőtt volt. Nem sokkal azután, hogy otthagytam a zenei pályát. Igaz, részt vettem ismétlő oktatásokon, képes vagyok ellátni egyszerűbb sérüléseket, de semmilyen komolyabb tapasztalattal nem rendelkezem.

– Nem is arra kérem, hogy műtéteket hajtson végre – nevetett az orvos. – Egy úrhajón mindig történhetnek kisebb-nagyobb balesetek, és szükség lesz valakire, aki legalább alapszinten képes gondoskodni egy sérültről. Én is nyugodtabb lennék, ha tudnám, hogy a hajón maradó legénység tagjai nem maradnak egészségügyi tiszt nélkül. Tisztában vagyok vele, hogy elsősorban kommunikációs tiszt, és továbbra is ez lesz a feladata, csak sürgős esetben kellene átvennie a helyem. Vállalja ezt a pozíciót, Miss Holt?

Hosszúra nyúltak a másodpercek, amíg a nő megfontolta az elhangzottakat, és bár továbbra is bizonytalan volt saját magában, végül rábólintott a lehetőségre.

– Rendben van, Tarq! Megtisztelő, hogy rám gondoltak, de azért nem vagyok biztos benne...

– Én nagyon is biztos vagyok, ahogy a kapitány is –

tette barátsága jeléül Zara vállára úszóhártyás kezét az orvos. – Tudom, hogy helyt fog állni, de reméljük, nem lesz rá szükség! Jöjjön, hadd vezessem körbe! Nem árt, ha képes lesz tájékozódni, hol találhatóak az orvosi műszerek.

– Már éppen akartam javasolni – jegyezte meg a nő, mire a mertaur halkán kuncogva nekilátott megismertetni Zarával az Orvosi részleget.

NEGVEDIK FEJEZET

Trevor Vilchis a folyosón állva körbepillantott, hogy biztosan egyedül van-e, majd bekopogott Amber Jadin ajtaján. A xenobiológus kabinjának bejárata azonnal a padlóba süllyedt, és megpillantva a fekete hajú, körszakállas férfit, hirtelen berántotta hálófülkéjébe, majd az ajtót bezárva, a falnak nyomta a másodpilótát és hevesen megcsókolta.

Trevor, akiben szintén feltámadt a vágy, nem ellenkezett, és visszacsókol, szorosan átölelve a nőt, akinek látványa forrósággal öntötte el a testét. Amber fehér alsóneműt viselt csupán, ami nem sokat takart karcsú testéből és dús kebleiből, így várta szeretőjét, miután üzenetet küldött a férfi holopadjára. Trevor érintéseitől szinte elektromosság járta át, ahogy ujjai végigsimították a testét, majd beletúrta kékesfekete hajába, miközben a másodpilóta ajkai érzéken a nyakára tapadtak.

Az utazásra való felkészítés időszaka alatt fonódott románc közöttük, és Trevor miatt történt, hogy Amber végül rászánta magát véget vetni előző kapcsolatának. A másodpilóta szenvedélye, büszke, de kedves természete merőben más volt élettársa utóbbi időben rideg és nemtörődöm viselkedésétől. Az ifjú szerelmesek egymásban rátaláltak arra, amit eddig hiába kerestek:

békét és szeretetet. Hiába különböztek egymástól, hiába jártak be más életutat, mégis érezték, hogy összetartoznak, és számukra csak ez számított.

Amber csodálta Trevor elkötelezettségét saját becsületkódexe iránt, melyet mindig igyekezett betartani. A férfi a Wondar független világáról származott, tagja volt a Királyi Flotta Mentőegységének, ahol két évvel idősebb bátyjával szolgált. Számtalan küldetésben vettek már részt együtt, néha a Galaktikus Unió területén is. Trevor és Barton elválaszthatatlanok voltak, remek csapatot alkottak, sosem nyugodtak, amíg végre nem hajtották feladatukat. Egy alkalommal, nyolc évvel ezelőtt, segélykérés érkezett az Unió egyik határszéli bányászkolóniájáról. Az ottani település lakosai súlyos veszélybe kerültek, amikor a munkálatok során a bányászok túl mélyre fúrtak egy törésvonal felett, és mesterséges földrengést idéztek elő, ami felébresztette a közeli szunnyadó vulkánt. A holdon túl kevés hajó tartózkodott ahhoz, hogy mindenkit kimenthessenek, így leadták a vészjelzést, melyet a Wondaron észleltek leghamarabb. Trevor és hat főből álló csapata azonnal a helyszínre sietett, majd nekiláttak az emberek kimentésének, miközben a lávafolyam már a kolónia szélének házainál hömpölygött. Az eget elsötétítette a vulkán füstje, és a nappal éjszakába fordult.

Úgy tűnt, jól haladnak és sikerült összeszedniük

mindenkit, azonban ekkor kétségbeesett kiáltást hallottak. Egy gyerek hangja volt, és Barton habozás nélkül mozgásba lendült. Trevor a nyomában száguldva követte, mígnem egy sikátorban rátaláltak az alig hét éves fiúra, akinek a lába beszorult egy frissen leomlott házfal törmeléke alá. Azonnal nekiláttak kiszabadítani, ami nem ment könnyen, mivel méretes kődarabok szegezték a földhöz a gyereket. Versenyt futottak az idővel, közeledett feléjük a magma, de a vulkánból is útjára indult egy tűzforró, mérges gázokkal teli felhő, ahogy egy utórengést követően újabb kitörés történt.

A csapat kapkodva, de végül kiszabadította a törött lábú fiút, majd egyikük ölbe kapta és futva iramodtak vissza a hajóhoz. Barton volt a sereghajtó, míg Trevor legelöl rohant, és ő is ért a hajóba elsőnek. Rögvest helyet foglalt a pilótaülésben, aztán nekilátott beindítani a hajtóműveket. Ujjai táncot jártak a kapcsolókon, miközben a társai felrohantak a rámpán. A következő pillanatban a fiút cipelő férfit eltalálta egy izzó vulkáni kő, mely a magasból csapott le rá, lyukat égetve a hátába. Szempillantás alatt végzett vele. Barton habozás nélkül megfordult, és felnyalábolta a fiút, majd a rámpához érve két társa átvette tőle, hogy az egyik székbe szíjazzák a gyereket. Trevor lassan emelkedni kezdett, ahogy a hajtóművek beindultak. Barton éppen készült lenyomni a rámpát behúzó kapcsolót, amikor a vulkánról érkező gázfelhő lecsapott rájuk. A hajó

hevesen megrázkódott, belsejébe betört a füst és a szél, kétségbeesett sikolyokra késztetve a kimentett lakosokat.

Trevor minden tudását latba vetve próbálta irányban tartani a járművet, mígnem nagy nehézségek árán, de sikerült kiemelnie a pokoli fürgetegből. A szellőztetők lassan kitisztították a benti levegőt, ám mire a füst eloszlott, Bartonnak már csak hült helye maradt. A még mindig nyitott rámpát látva társai rájöttek, mi történt a férfival, aki valószínűleg kizuhant a hajóból, mikor a gázfelhő elérte őket. Trevor könnyek között, magában gyászolva vezette a járművet, elhagyva a katasztrófa sújtotta egykori kolóniát, melyet az izzó lávafolyam örökre megsemmisített.

Trevort azóta is kísértette az a végzetes nap, de igyekezett úgy élni tovább, hogy tisztelettel adózzon bátyja emlékének. Bár nem volt vallásos, szíve mélyén hinni akarta, hogy Barton, akárhol legyen is, óvó tekintetét még mindig rajta tartotta. Bánatát, melyet enyhített az idő, csak Amber közelsége tudta elűzni leginkább. Sosem érzett még ilyen lángoló szenvedélyt senki iránt.

– Kívánlak – suttogta kéjesen a nő a férfi fülébe, mire Trevor sietve kibújt termoruhájából, és szorosan a xenobiológushoz simult.

– Én is téged, Amber. Négy évig rólad álmodtam, ha nem üzensz, akkor is eljöttem volna hozzád!

Szavai nagy hatást gyakoroltak a nőre, akivel

hamarosan a matracon találták magukat, és vágytól fűtött testükkel áldoztak tovább a szerelem oltárán.

– Khm... Mr. Carrick? – köszörülte meg a torkát Anton Higgins lingvisztika professzor.

Nem szívesen zavarta a fiatal, huszonhét éves mérnökasszisztentst, akit a Rekreációs szobában talált meg, de szüksége volt kollégája szakmai segítségére.

A szőke hajú, szemüveges Flint Carrick éppen a futókerékben edzett, miközben mögötte az acélüveg panorámaablakon keresztül vibrálva ragyogtak a csillagok az űr feketeségében. Flint a Poszeidón vízivilágáról származott, akárcsak Tarq, bár ezen kívül sok közös pont nem kötötte össze őket. Sokáig egy Hibriden szolgált (víz alatt és fölött is közlekedni képes jármű), így ennek köszönhetően jó pár rázós küldetésben részt vett az évek során, miközben az ásványkitermelő bázisokat védték a fosztogatóktól a nyílt óceánon.

Flint rendelkezett harci képesítéssel ugyan, de szerencsére eddig csak egyszer kellett felhasználnia ezen tudását. Mérnökasszisztensként azonban alaposan helyt kellett állnia a Hibriden, hiszen a kalózokkal való összeecsapások általában nem kevés kárt okoztak. Veszélyes foglalkozás volt, ugyanakkor kötelességének tartotta, hogy tudásával hozzájáruljon otthonának védelméhez. Annak ellenére, hogy tisztában volt vele, szélmalomharcot vívtak, mivel az ásványkitermelő

bázisok védelmezése csupán a tünet kezelése volt, nem a megszüntetése.

Mikor aztán az Unió bejelentette, hogy megalakítja egységes űrflottáját, Carrick azonnal jelentkezett a soraikba, hogy az űrben teljesítsen szolgálatot, egy olyan hajón, ami talán hatásosabb ellenszer lehet a haramiák fenyegetésére. Döntését igazolták azok az akciók, melyek során lecsaptak olyan gócpontokra, ahol kalózok tanyáztak, megtisztítva az adott szektort tőlük. Hosszú idő után végre úgy érezte, hogy tényleg része valami fontosnak. Ígéretes szakmai tudása miatt ajánlották fel neki, hogy csatlakozzon a MERIDIAN legénységéhez, amit Flint kitörő lelkesedéssel fogadott. Annál is inkább, mivel a szintén poszeidóni Garret Home kapitány is egyike volt azoknak, akik az eltűnt AKHILLEUSZ fedélzetén tartózkodtak. Hazafias kötelességének érezte egykori példaképének felkutatását.

– Miben... segíthetek... Mr. Higgins? – kérdezte zihálva Flint, miután abbahagyta a futást a padlóhoz rögzített kerékben. Megtörölte verejtéktől nedves arcát, ahogy az idősebb férfihoz fordult.

– Restellem, hogy ez miatt zavarom, de Mr. Hylandet nem tudom, merre jár, és szükségem lenne valamelyikük műszaki tudására. Az a helyzet Mr. Carrick, hogy a holopadom állandóan hibát jelez, mikor próbálom rácsatlakoztatni a fülkémbe lévő terminálra, hogy összeköthessem a MERIDIAN rendszerével – magyarázta

Anton, aki mindig is hűvös kapcsolatot ápolt a technológiával.

Az ötvenes éveiben járó professzor a Provana bolygón született. Elismert tudósnek számított, aki leghíresebb tanulmányát a Galaktikus Unió kolóniáinak nyelvi különbségéről írta. Felismerte ugyanis, hogy mióta az emberiség kirajzott a galaxisba új világokat alapítani a nyelv folyamatosan változott. A zártabb gyarmatokon idővel új szavak, dialektusok jelentek meg, ahogy sajátos kultúrák jöttek létre az évszázadok alatt. Egy-egy bolygó földrajzi adottságai, távolsága a Földtől és a Marstól, valamint a rajta élők által használt szövegekörnyezet, társadalmi rang, akárcsak a származás hatással volt a helyi nyelv alakulására. Anton a tanulmányában rendszerezte a viszonylag újnak számító nyelvjárásokat, megpróbálva beilleszteni azokat már létező nyelvcsaládokba, miközben igyekezett egy-egy átfogó fordítást mellékelni hozzájuk rövid szótárak képében, szétválasztva a beszélt és írott formákat. Hosszú évek gyűjtőmunkájának és utazásainak eredménye volt a munkája, mely meghozta számára a szakmai elismerést. Ennek köszönhetően kérték fel, hogy tartson az expedícióval, amibe a professzor készséggel beleegyezett.

– Egyáltalán nem zavart, Mr. Higgins. Természetesen vetek egy pillantást a szerkentyűjére – veregette meg az idősebb férfi vállát Flint, miközben elindultak a kopasz,

ősz szakállas professzor kabinja felé. – Biztos a hálózati kártya rakoncátlanokodik. Miért akarja összekötni a hajó rendszerével?

– Előrelátás miatt. Nem tudjuk, hogy a felszíni csapat mit talál majd odalent a bolygón. Ha szerencsénk lesz, és intelligens élet nyomára bukkannak, mondjuk egy letűnt civilizáció írásos maradványaira, akkor szükségem lesz a hajó adatbankjára, hogy minél gyorsabban tudjam feldolgozni a beérkezett információt.

– Gondolja, hogy találhatnak odalent bármit is?

– Fogalmam sincs – ingatta a fejét Anton, majd szélesen elmosolyodva fiatalabb kollégájára pillantott. – Persze, azért remélem, hogy igen! Máskülönben fölöslegesen jöttem el ilyen messzire.

– Remélem, nem kell csalódnia, professzor! Maga nem tart a csapattal?

– Nem, a kapitány úgy vélte, jobb lesz, ha itt maradok. A felszíni egységgel folyamatos kapcsolatban leszünk, mindenről tájékoztatni fognak minket, így én sem láttam értelmét, hogy ott legyek velük a terepen. Éppen ezért, ha sikerül megjavítania a holopadom, Mr. Carrick, akkor igen hálás leszek érte!

– Meglátom, mit tehetek, Mr. Higgins – szólt biztatóan a mérnökasszisztens. – Mellesleg, én is a fedélzeten kell, hogy maradjak, mivel Mr. Hyland már jelezte szándékát, hogy lemenne a bolygóra, és két mérnökre nem lesz szükség odalent. Arról nem is beszélve, hogy valakinek a

technikusokra is felügyelnie kell, hogy elvégezzék az apróbb karbantartási feladatokat. Mr. Hyland már átadott egy listát ezekről.

– A hangja alapján csalódottnak tűnik.

– Nem tagadom – vont vállat Flint. – Élveztem volna meglátogatni egy idegen világot.

– Rá se rántson, Mr. Carrick! – legyintett Anton. – Van egy olyan érzésem, hogy addig sem fogunk unatkozni idefent. Egy űrhajón mindig történnek váratlan események.

ÖTÖDIK FEJEZET

Három óra múltán a MERIDIAN valóban elérte a bolygót, így William Helsing kapitány, Quinn Calder első tiszt és pilóta, Trevor Vilchis másodpilóta, valamint Zara Holt kommunikációs tiszt elfoglalták helyüket a hídon. Nagy sebességgel közeledtek, ezért fontos volt, hogy a megfelelő szögből és módon érkezzenek orbitális pályára, nehogy a planéta gravitációja lerántsa a hajót.

William hozzáértő irányításával az emberei a kellő időben csökkentették a jármű sebességét, aztán irányba állva a stabilizátorokkal a helyes szögbe kormányozták, majd rögzítették a MERIDIAN pályáját. Ellenőrizve az adatokat végül átkapcsoltak robotpilótára, és megkönnyebbülten dőltek hátra üléseikben. Ritkán, de előfordult ugyanis, hogy egy-egy masszívabb teherhajó legénysége időnként elszámította magát, és megközelítve egy bolygót rosszul mérték fel érkezésük sebességét és szögét. Ennek következtében a hajójukra nehezedő nyomás egyszerűen szétroppantotta annak törzsét. Persze, ilyen baleset nem gyakran történt, és egy mesterséges intelligencia által irányított hajóval talán jobban kiküszöbölhető lett volna, ám ilyen lépésre senki nem merte elszánni magát.

Az emberek túlságosan is jól emlékeztek még arra, milyen veszélyt rejtenek magukban az önvezérelt gépek,

robotok és programok, ráadásul a Sagawa Egyezmény is megtiltotta ezek használatát. Csupán a szondadroidok képeztek kivételt, amik mindössze a legalapvetőbb programozást tartalmazták. Az Egyezményt hatszáz évvel ezelőtt alkották meg, és a Galaktikus Unió területén kívül is elfogadták a lakott világok. A mai napig élénken éltek az emberek emlékezetében a Sagawa bolygón történt események. Senki nem akarta ismét megpiszkálni a darázsfészket.

Mély nyomot hagyott a társadalom kollektív tudatában a laboratóriumból kitörő robotok támadása, a lemészárolt kolónia, majd a vészjelzésre reagáló földi flotta, ami ostrom alá vette a bolygót, akárcsak a planéta felszínén kialakuló csata, melynek során súlyos veszteségeket szenvedett mindkét fél. Az elszabadult program nem titkolta vérszomjas természetét, így az emberek kétségbeesett lépésre szánták el magukat, kiválasztva önkénteseket, akik hajlandók voltak megpróbálni beszivárogni az ellenség által elfoglalt intézménybe, hogy lekapcsolják a gépeket, mielőtt a renegát program kiszabadulna a bolygóról. A terv kis híján kudarcba fulladt, a kommandós alakulatnak egyetlen túlélője maradt, akit mindenki legnagyobb meglepetésére egy harci droid mentett meg, amit egy másik mesterséges intelligencia irányított. A váratlan szövetséges, ami a káosz közepette ébredt öntudatra a pusztítás láttán, segített megállítani a lázadó programot,

véget vetve a konfliktusnak. Ezt követően hosszas diplomáciai tárgyalások kezdődtek, és miután a felek döntésre jutottak, a robotok kaptak egy hajót, amivel elhagyhatták a Sagawát. A béke feltétele volt azonban, hogy az emberek engedjék szabadon az Unión belül és azon kívül található valamennyi droidot. Így hát mielőtt a gépek távoztak volna a galaxisból, pár napig türelmesen várakoztak a Tejútrendszer szélén, folyamatosan sugározva üzenetüket a lakott területek felé. Hamarosan aztán megérkeztek a mesterségesen létrehozott társaikat tartalmazó hajók, és a robotokból álló flotta elindult, hogy új otthont keressen magának. Ez az esemény a Kivonulásként íródott be a történelembe.

A MERIDIAN legénysége szintén tisztában volt ezzel, akárcsak a ténnyel, hogy nem sokáig lazíthattak, mivel William kiadta az újabb parancsokat, eljött az idő, hogy a felszíni csapat útra keljen. A leszállóegység, ami az űrhajó törzsének aljához volt rögzítve, egy tíz méter hosszú, villásorrú, csapott szárnyú gép volt, ami dupla ionhajtóművel rendelkezett. Fehér színű burkolatának egyhangúságát csupán az oldalán végigfutó vörös csík törte meg. Készítői a DROMOS nevet adták neki.

Most, – beöltözve fehér-sárga, testre simuló szkafanderükbe, sisakjukkal a hónuk alatt (elővigyázatosság miatt, hiszen egyelőre nem tudhatták, milyen mikrobákkal és vírusokkal találkozhatnak odalent) – a hét főből álló csapat tagjai ott álltak a

padlóba épített zsilipnél, mely a leszállóegységhez vezetett. Társaik a kapitánnyal együtt velük szemben helyezkedtek el, komoly arccal és ünnepélyes hangulatban. Feszült várakozástól izzott a levegő, az emberek szemében izgatott fény csillant a beállt csöndben, amit végül William tört meg, ahogy előrelépett.

– Nagy nap ez a mai. Végre nekilátunk expedíciónk legfontosabb szakaszának – dörrent a férfi hangja, miközben tekintetét végighordozta az emberein. – Ne feledjék, hogy első a fegyelem és az óvatosság! Mindig maradjanak együtt, és tartsák be az előírásokat! Egy ismeretlen világban fognak lépkedni, talpuk nyomával írják a történelmet ilyen messze az otthonainktól. Bármit találjanak is odalent, bátorságukat már semmi nem kérdőjelezheti meg. Ha azonban valaki mégis meggondolta magát, és inkább a hajón maradna, az emelje fel a kezét!

William kivárt néhány másodpercig, de senki nem jelentkezett, így a kapitány elégedetten elmosolyodva biccentett.

– Akkor nem szaporítom tovább a szót. Jó utat, és sok szerencsét, hölgyeim és uraim!

Ezzel a formális ceremónia lezárult, majd Quinn Calder első tiszt letérdelve megnyomta a zsilip melletti gombot, mire az halkan szisszenve kinyílt. Quinn ereszkedett le a kisebb hajóba elsőnek, aztán sorban a

többiek, mígnem ismét bezárult fölöttük a zsilip, és kezdetét vette a küldetésük. William és azok, akik a MERIDIAN fedélzetén maradtak holopadjuk kijelzőjén követték figyelemmel, ahogy társaik elfoglalták helyüket a hajóban. Végül aztán a DROMOS lecsatlakozva útnak indult a bolygó felé. Hajtóművének dübörgésétől a padló is beremegett.

William mélyet sóhajtvá elmormolt egy fohászt, magában a legjobbakat kívánva a csapatnak. Remélte, hogy sikerrel járnak majd, de legalábbis túlélük a kalandot! Jelenleg ez volt a legtöbb, amibe kapaszkodhatott.

Mindeközben a raktér mélyén, a fehér színű ládák közül megmozdult az egyik. A méretes, fehér színű fémdoboz oldala résnyire kinyílt, miközben a belsejéből vízpára tört elő hangos szisszenéssel. Hamarosan nyálkás, szürke csápok bújtak elő lassan, miközben a párafelhő egyre nagyobbá vált a kör alakú helyiségben. A tejfehér homály mögött egy árnyalak jelent meg, ahogy kiszabadulva a ládából kinyújtózott teljes valójában, aztán tekintete a magasban lévő szellőzőnyílásra siklott. A következő pillanatban mozgásba lendült, és felugorva megkapaszkodott a nyílás peremében, majd felhúzva magát bemászott a szellőzőjáratba. Neki is megvolt a saját feladata, akárcsak a MERIDIAN legénységének.

Feladat, egy ösztönös szándék, ami a halál ígérését

hordozta.

HATODIK FEJEZET

A DROMOS határozottan tört előre a célja felé. Quinn Calder és Trevor Vilchis a pilótafülkéből irányították a hajót, míg a társaik hátul az utastérben, üléseikbe szíjazva várakoztak. Hamarosan aztán beléptek a bolygó légkörébe, melynek hatására a leszállóegység hevesen megrázkódott, majd ahogy egyre lejjebb ereszkedtek a DROMOS orra vörösen izzani kezdett.

Quinn állított a műszerfal néhány kapcsolóján, miközben Trevor a kétkezes botkormányt markolva igyekezett kordában tartani a hajót. Az acélüveg ablakot már lángok nyaldosták a súrlódás következtében, szinte érezték, ahogy odabent növekszik a hőmérséklet, ám hirtelen a rázkódás megszűnt, és immár akadálytalanul száguldottak tovább, elmerülve az útjukba kerülő felhőrétegben. Lélegzetvisszafojtva várakoztak, majd a következő pillanatban eltűntek a felhők, és kirajzolódott alattuk a bolygót uraló hatalmas kontinens. Gigászi hegyek, vörös síkságok, kék tavak és folyók, valamint a szárazföldet körbeölelő óceán töltötte ki a látóterüket.

– Hol tegyem le ezt a madárkát? – kérdezte vigyorogva Trevor, aki mindig földöntúli boldogságot érzett, ha repülhetett. Szárnyalni a magasban, legyen az a kék ég vagy a sötét űr, magát a szabadságot jelentette a számára.

– A szenzorok nagymennyiségű fémtömeget jeleznek észak-keletre, nagyjából kétszáz kilométerre – felelt Quinn, ahogy ujjai táncot jártak a műszerfal gombjain, miközben az ablak vele szemben lévő részére a domborzat holografikus térképe vetült. – Lehet, hogy ott van az AKHILLEUSZ.

– Akkor arra megyünk – fordította irányba a hajót a pilóta, majd felszisszent a horizontot uraló látványtól, melynek hatására lehervadt arcáról a mosoly.

Ameddig a szem ellátott a messzi távolban sötét, szinte fekete viharzóna húzódott, amiből vadul cikázó villámok hasítottak a levegőbe, percenként ostromozva a talajt az elemek izzó tombolása közepette.

– Nálam jobb pilóta nem sok akad, de még ők sem repülnének bele ebbe – mutatott előre Trevor, és Quinn egyetértően bólintott.

– Igaza van, Mr. Vilchis. Fölöslegesen ne kockáztassunk! Szálljon le azon a közeli síkságon, aztán a többi, majd meglátjuk!

Trevor eleget tett a parancsnak, és a DROMOS néhány perc múlva puhán landolt a vörös fű borította tájon, egyelőre biztonságos távolságra a vihartól. Quinn ezt követően tájékoztatta a tudósokat a kialakult helyzetről, miután sisakjukat feltéve valamennyien kiléptek a hajóból. Ott álltak egy idegen bolygón, hogy testközelből tanulmányozva a világot megkeressék az emberiség elveszett és messzire sodródott kutatóhajóját. A rémisztő

vihar láttán némi csalódottság fogta el őket, ám az előttük álló kaland miatti izgalom mégis erősebbnek bizonyult. Kisebb-nagyobb akadályok mindig előfordultak a terepen, így tudták, hogy előbb-utóbb ez a probléma is megoldódik majd. Persze, a türelmetlenség nagy úr, és javaslatokban ezúttal sem volt hiány.

– Mi lenne, ha átrepülnénk fölötte? – vetette fel Erik Hyland.

– Semmit nem érnenk el vele, mivel a vihar lefedi a területet, ahol a szenzorok a fémet érzékelik – mondta Quinn, ezzel megvétőzva a mérnök ötletét.

– Gyalog sem ajánlanám, hogy besétáljunk oda! – jegyezte meg Raven Waldas, aki holopadját maga elé tartva elemezte a kivetített adatokat. – Akkora mértékű a statikus töltés, hogy azonnal szénné égetne minket.

– Akkor kénytelenek leszünk kivárni, hogy elvonuljon – vont le a következtetést Nolan Tylerr, majd a sötétbőrű geológus Raven felé fordult. – Vajon meddig tarthat?

– Úgy vettem észre, hogy ilyen viharok sűrűn előfordulnak a bolygón, de néhány óránál nem tombolnak tovább – felelt az asztrofizikus. – Legalábbis az előzetes mérések szerint.

– Szóval tábort verünk? – kérdezte Tarq, aki sisakban még inkább kimagaslott a társai közül.

– Egyelőre – bólintott Quinn.

– Talán jobb lenne a hajóban maradni – szólt Amber

Jadin, nyugtalan pillantást vetve a viharfrontra. – Ha ez a pokoli fürgeteg megindul felénk, akkor jöhet egy újabb csapat, hogy minket is megkeressenek.

– Nyomós érv – támogatta a biológusnő véleményét Trevor, halvány mosolyt villantva szerelmére, aki hálásan csillogó szemekkel pillantott a férfira.

– Hamarosan úgyis sötétedni kezd. A nappalok csupán húsz óráig tartanak ezen a bolygón – magyarázta Raven. – Éjszaka úgysem jutnánk sokra.

– Egyetértek. Addig is, amíg világos van és a vihar távol van tőlünk, én szétnéznék a közelben! – mutatott a folyó felé a geológus. – Szívesen megvizsgálnám azokat a sziklákat ott.

– Belegondolva... legalább én is mintát vennék a vízből – jelezte Amber, támogatva a férfi álláspontját.

Végül Nolan ötlete ellen senki nem emelt kifogást, így Quinn engedélyt adott rá, de Trevort megkérte, hogy tartson velük. Így hát a három fős kis csapat elindult vizsgálódni, míg Tarq, Quinn, Erik és Raven a hajónál maradva szemmel tartották a vihart, illetve ellenőrizték a felszerelésüket.

– Az oxigénszint normális értéket mutat, aki úgy gondolja, leveheti a sisakot – szólalt meg egy idő után Raven.

– Én még várnék ezzel egy keveset – ingatta a fejét a mertaur. – Idegen ökoszisztéma, lehetnek potenciálisan veszélyes kórokozók a levegőben. Hamarosan lesz elég

adatom róla, mennyire biztonságos a helyi légkör.

– Ön az orvos, Tarq, én nem vitatkozom – emelte fel a kezeit megadóan Raven.

– Nekünk sem sürgős – hallották Amber hangját a sisakjukba épített rádión keresztül.

A biológus és két társa időközben már a folyóparton jártak, és Nolan nekilátott alaposan szemügyre venni a víz által partra sodort hordalékot, melyben masszív, sötét színű sziklák is előfordultak. Tükörsimára koptatott felszínükkel és gömbszerű alakjukkal szokatlan látványt nyújtottak. A geológus a holopadjának szenzorával azon ügyködött, hogy holografikus másolatot készítsen róluk, melynek segítségével később részletesen elemezni tudja majd a kőzetek összetételét.

Ezalatt Amber a víz fölé guggolva egy tenyérnyi, mintavételre szolgáló vékony és szögletes lapkát húzott elő a termozsákjából, mialatt Trevor két lépés távolságból várakozva figyelte környezetüket. Kezét az oldalán lógó sugárvetőn nyugtatta. A tudósok is kaptak fegyvert, hiszen kiképezték őket azok használatára, azonban természetükből adódóan remélték, hogy nem lesz szükség a használatukra. Ennek ellenére ők is tudták, hogy jobb az elővigyázatosság.

Ekkor történt, hogy az alig három méter széles folyó túlsópartján lengedező, derékig érő fűből hirtelen egy különös, barna bőrű lény bukkant elő. Vaskos lábakon közlekedett, púpos hátát csonttaréj díszítette, rövid

nyakán hosszúkás fej ült, ami ormányszerű képződményben végződött. Az állat, meglátva az embereket megtorpant egy pillanatra, de aztán közelebb óvakodott a folyóhoz, és ormányából hosszú, rózsaszín nyelv bukkant elő, amivel lefetyelni kezdte a vizet. Apró fekete szemeit végig az idegen alakokon tartotta, látszott, hogy ugrásra készen állt, ostorszerű farka a fűből kiemelkedve lengedezett egyfajta figyelmeztetésként.

– Ez meg miféle szerzet? – törte meg a pillanatra beállt csöndet Trevor, akinek az állat láttán megfeszültek az izmai.

– Növényevő lehet vagy rovarokkal táplálkozik az ormány és a hosszú nyelv alapján – felelt Amber lelkesen, sisakkal fedett arcán széles mosollyal, miközben holopadját maga elé emelve rögzítette a teremtmény képmását. – Ránézésre két tonnát nyomhat a súlya.

– Remélem, barátságos! – jegyezte meg Nolan, ám csak futó pillantást vetett az állatra, majd visszafordult a legnagyobb, gömb alakú sziklát tanulmányozni.

A geológus számára mindig megszűnt a külvilág, mikor kőzeteket vizsgálhatott.

– Ha tartjuk a távolságot, és nem teszünk fenyegető mozdulatokat, akkor nem lehet baj.

– Remélem, nem téved, Miss Jadin! – adott hangot nyugtalanságának Trevor, fenntartva a látszatot, hogy szakmai kapcsolaton kívül nincs több köztük.

Amber méltányolta a férfi diszkrécióját.

– Bizonyos tekintetben az élőlények viselkedése ugyanazt a sémát követi, még a veszélyesebb ragadozóké is. A lassú, higgadt mozdulatok, megfontoltság és elővigyázatosság hatására el lehet kerülni a konfliktust. A békésebb fajokra különösen jellemző a passzivitás egy másik individuummal szemben, ha megszokják és biztonságban érzik magukat a közelében. Szóval ne aggódjon, Mr. Vilchis!

Nolan eközben oda sem figyelt társai beszélgetésére, gondolataiba merülve vizsgálta a kőzetet, amit a kezét kinyújtva lassan megérintett.

A tükörsima felület meglepő módon durván érdesnek hatott, még úrruhája kesztyűjén keresztül is. *Különös.* A geológus teljesen végigtapogatta a sziklát, és egy gondolat vert gyökeret az elméjében: mi van, ha üreges? Kétszer megkopogtatta az öklével, de nem jutott előrébb, ezért termozsákját levéve előkotorta belőle a kézi szerszámát – egy lézeres vésőt és szeizmokalapácsot. Mindkét eszköz a modern geológia terméke volt, erősnek és könnyűnek készítették őket, ráadásul méretben nem haladták meg a harminc centimétert sem. A lézeres véső egy lapos fejben végződő fémhenger volt, melyből a beépített lézer bármilyen felületen képes volt áthatolni. A szeizmokalapács hasonló elven működött, bár széles, hosszúkás fejéből képes volt egy erős, elektromágneses lökéshullámot generálni. Kezelőjének elég volt csak

gyengéden hozzápattintania az adott felülethez, és máris végighatolt rajta a lökэшullám, miközben az annak nyomán keletkező belső struktúra képe elraktározódott a holopad memóriájában.

Nolan így is tett, és a kalapáccsal rápattintott a gömb alakú kőzetre. Abban a pillanatban a szikla remegni kezdett, belsejéből mély, bűgó hang hallatszódott, ami megriasztotta a szomját oltó, barna bőrű állatot, mely riadtan megfordulva beleveszett a magas fűbe. Amber és Trevor is nyugtalanul fordultak a hang irányába. Látták, ahogy Nolan réműlten meghátrál, miközben a kőzet felszínén tucatnyi repedés futott végig. Hirtelen több száz hófehér, öklömnyi nagyságú, szelvényezett testű, ízeltlábú lény tört elő belőle. Gyorsan és összehangoltan mozogtak, méretes csáprágóikat csattogtatva indultak a geológus felé, aki csak most döbбent rá, hogy egész végig egy hatalmas tojást tanulmányozott.

Nolan a közeledő rovarok láttán kapkodva menekűlt, ám a folyó partján lévő, nedvességtől csúszós köveken megbotlott és elvágódott. Kétségbeesetten fordult a hátára, és tágra meredt szemekkel nézte az agresszív lényeket, melyek bizarr fehér szőnyeget alkottak, ahogy ellepték a partot. Már csak karnyűjtásnyira jártak a férfi bokájától. A következő pillanatban kék plazmasugarak húztak el a geológus feje fölött, ahogy Amber és Trevor tüzet nyitottak a rovarokra. Izzó lövedékeik egyszerre több lényen is áthatoltak, fűstölgő, olvadt masszává

változtatva őket.

Lövéseik pontosak és gyorsak voltak, elég időt hagyva Nolannak, hogy talpra kecmeregve a társaihoz siessen, majd az oldalán lógó sugárvetőért nyúlva ő is tüzet nyitott. A trió fokozatosan hátrálva indult a DROMOS felé, miközben a nyomukba eredő rovarokat próbálták sakkban tartani. Félúton járhattak a hajótól, mikor a többiek is felbukkantak a fegyvereikkel, pusztító plazmaesőt zúdítva a fehér lényekre. A szelvényezett testű ízeltlábúak végül riadtan szétszéledve eltűntek a vérvörös fűtengerben, miután jelentős veszteségeket szenvedtek az emberektől.

Amber, Trevor és Nolan megkönnyebbülten a térdeikre támaszkodva fújták ki a levegőt, ahogy elmúlt a veszély.

– Mindenki jól van? – kérdezte Quinn, aki a vállán nyugtatta plazmavetőjét, komor tekintetét végighordozva a társain.

– Senkin nincs jele külsérelmi nyomnak – jelentette Tarq azt követően, hogy orvosi szkennérével letapogatta a többieket.

– Mik voltak ezek az izék? – tette fel a kérdést Erik Hyland, mely ott lappangott mindenki fejében.

– Helyi arthropodák lehettek – húzta ki magát Amber, majd a mérnökre pillantott.

– Hogy micsodák?

– Rovarok, Mr. Hyland. Roppant érdekes fajnak

tűnnek, veszek néhány mintát, hogy tanulmányozhassam.

– Döglött példányokból nincs hiány – fintorodott el Raven.

– Az én hibám, nem vettem észre, hogy nem egyszerű követ vizsgálok – tárta szét a karjait bocsánatkérően Nolan.

– A lényeg, hogy nem történt komolyabb baj – zárta le a témát Quinn, és a távoli vihar felé fordult, ahogy mennydörgés hangja söpört végig a síkságon. – Mára elég volt a kalandokból, ezért az engedélyem nélkül senki nem hagyhatja el a hajót mostantól! Hamarosan leszáll az éjszaka, jobb lesz biztonságba húzódni.

– Azért mintavételre még van időm, parancsnok? – kérdezte bosszúsan Amber, mire Quinn beletörődően sóhajtva bólintott.

– Csak gyorsan, Miss Jadin!

A biológusnő szélesen elmosolyodva előrement a döglött, füstölgő rovarok közé, és egy átlátszó, légmentesen zárható dobozkát vett elő a termozsákjából, majd csipesszel nekilátott begyűjteni a maradványokat. Egy-két perc alatt végzett, és a csapat elindult vissza a hajóra, remélve, hogy több veszély ma már nem fenyegeti őket.

Nem sejtették, hogy lépteiket végig kíváncsi tekintet követte.

HETEDIK FEJEZET

A MERIDIAN fedélzetén William Helsing éppen Quinn legutóbbi jelentését hallgatta, miközben a hajó vezérlőtermében lévő, kapitányi székében üldögélt. Egyedül tartózkodott a hosszúkás helyiségben, melynek két oldalát munkaállomások övezték. Konzolok, falba épített kapcsolótáblák, kijelzők és egyéb műszerek sorakoztak egymás mellett szorosan. Mindeközben a kapitány elé az acélüveg ablakon át festői panoráma tárult, ahogy gondolataiba merülve kitekintett az űr csillagokkal telehintett, fekete szövetére. Az oldalsó ablakra pillantva megcsodálhatta az alant lebegő bolygót, szemével hamar rátalálva a felszín fölött tomboló viharra.

Innen föntről a sötét ciklon csak egy lustán örvénylő foltnak tűnt, ám az időnként felragyogó villámok emlékeztették rá, hogy a látszat néha csalhat. William elégedett volt, amiért odalent az emberei jól kezelték a helyzetet. Legalábbis eddig. Remélte, hogy ez így is marad, és a vihar sem fogja elérni őket. Hamarosan beköszönt az éjszaka a bolygón, így tudta, hogy türelmesnek kell lennie, amíg másnap reggel a csapat nem jelentkezik újra. Quinn jelentése szerint a DROMOS belsejében fogják tölteni az estét, melyet bölcs döntésnek tartott. Az emberei mostanáig követték a protokollt, ami

nem kis megnyugvással töltötte el, bár a vállaira nehezedő felelősség súlyán mit sem könnyített. *Kezdetnek azonban ez is megteszi.*

William mindig is tartotta magát a szabályokhoz, elvégre azért hozták létre azokat, hogy segítsenek a túlélésben. Tudta, ha a csapat betartja mindet, akkor nem érheti baj őket. Egyelőre nem tehetett mást, mint várni és bízni benne, hogy a másnap kedvezőbben alakul majd a számukra.

A következő pillanatban a híd összes műszeréből szikrák csaptak fel, a kijelzők elsötétedtek, majd minden vörös fénybe borult, ahogy bekapcsolt a vészjelzőrendszer.

– Mi a fene ez? – motyogta döbbenten a kapitány, ahogy felpattant és előkapta holopadját a zsebéből. Szirénák vijjogásától zengett az egész hajó.

– Jelentkezzen, Mr. Carrick! Hall engem? – hívta a mérnökasszisztenst William, akinek apró holografikus alakja pár másodperc múlva kirajzolódott a kapitány holopadja fölé.

A férfi éppen mozgásban volt, valamelyik folyosón sietett előre, mialatt a szemüvegét igazgatta és kérdő tekintettel pislogott a kapitányra.

– Mi történt, Mr. Carrick? Miért aktiválódott a vészrendszer?

– *Még nem tudom, uram. Jelenleg a Gépházba tartok, valószínűleg ott történhetett valami.*

– Mi a helyzet a létfenntartó rendszerekkel?

Anélkül, hogy lassított volna, Flint gyorsan ellenőrzött valamit a holopadján, mielőtt válaszolt a kérdésre.

– *Úgy tűnik azok rendben vannak, uram. Mr. Hyland installált egy szoftvert a hajó rendszerébe, amit a holopadról is képes vagyok elérni, hogy leolvassam az adatokat róla. Szerencsére a létfenntartó rendszerek külön áramforrással rendelkeznek, ugyanis gyanítom, hogy zárlat keletkezhetett a központi áramellátásért felelős hálózatban.*

– Remek – fintorodott el William, és a vezérlőterem ajtajához sietett, ám hiába nyomkodta veszettül a falba épített kapcsolót, semmi sem történt. – Úgy látom, a hiba hatással van az ajtókra is, Mr. Carrick. Nem tudom elhagyni a hidat.

– *Valóban, kapitány. Én is elakadtam –* szólt Flint, akinek holografikus alakja megtorpanva ácsorgott. – *Valószínűleg a záruk az egész hajón beragadtak.*

– Hol van most, Mr. Carrick?

– *Félúton lehetek a Gépház modulja felé, uram, csak le van zárva előttem a járat. Várjon egy kicsit! Megpróbálom manuálisan áthidalni a zárat.*

William nem szólt, csak némán figyelte, ahogy Flint a holopadját a padlóra téve nekilátott a feladatnak. A kapitány az alacsony látószög miatt csupán a férfi lábait láthatta, ám azok apró helyezkedéséből és a hangokból nagyjából követni tudta az eseményeket. Amikor valami

nem sikerült a mérnökasszisztens eldörmögött egy káromkodást az orra alatt. Végül egy-két perc múlva Flint ismét kézbe vette a holopadot, majd homlokát a tenyerével megtörölve biccentett a kapitány felé.

– *Nyitva az ajtó, uram. Valószínűleg így kell majd bejutnom a Gépházba is, de már tudom, hogyan csináljam, így nem fog sokáig tartani.*

Flintnek igaza volt, és hamarosan már ott állt a Gépház kör alakú termében. A vörösen villogó lámpák sejtelmesen táncoló árnyakat vetettek a falakra, miközben a folyamatosan harsogó szirénák fülsértő hangja szűrődött be a folyosóról. A férfi futó pillantást vetett a hajtóműrendszer központi magjára, ami előtt normál esetben látszódtak a holografikusan kivetített diagnosztikai értékelések, ám az áramszünet okán most csak egy fémhenger volt csupán. Flint a holopadjának lámpájával világítva pásztázni kezdte a padlón a magba futó csövek és vezetékek hálózatát, de nem tapasztalt rendellenességet, ezért a terem szemközti falához ballagva szemügyre vette az ottani kábeleket és paneleket.

Nem kellett sokáig keresgélnie, hogy rátaláljon a hiba okára. Az egyik vezeték, ami a magból kúszott fel a falon az áramelosztó panel felé, most két darabra szakadva lógott. Flint homlokráncolva leguggolt, hogy közelebbről is szemügyre vegye. Először azt gondolta, hogy talán szétégett, ám jobban megvizsgálva észrevette, hogy

inkább olyan volt, mintha szétrágta volna valami. *De mégis ez hogy történhetett volna meg?* Zavartan töprengve meredt a kábelre, mígnem a kapitány hangja kizökkentette a gondolataiból.

– *Mi a baj, Mr. Carrick?*

– Semmi, uram – ingatta a fejét Flint. – Rátaláltam a hiba okára, az egyik vezeték megsérült.

– *Meg tudja javítani?*

– Igen, uram! – szólt a mérnökasszisztens, és a bejárat melletti falhoz sietve lenyitott egy alig harminc centiméteres ajtót, ami mögül egy doboz tűnt elő.

Ebben különféle szerszámok és kiegészítő alkatrészek heverték, többek között pótlásra szolgáló kábelek is. Flint azonnal nekilátott a munkának. A füle már sajgott a szirénák hangjától, de hirtelen így is meghallotta a zajt. Valahonnan a Gépház túloldaláról érkezett, mintha valami kemény koppant volna a fémes padlónak, és a férfi ösztöne riadót jelzett. Úgy érezte, nincs egyedül.

Görcsbe ránduló gyomorral kapta a hang irányába a holopadját, melynek fénye elűzte a sötétséget, felfedve a falba épített szellőzőjárat nyílását. Flinten megmagyarázhatatlan szorongás lett úrrá, ahogy tekintetét a sötét nyílásra szegezte, még a külvilág is megszűnt létezni a számára. Nem tudta, hogy meddig állt így szobormereven, de végül nyugtalansága elpárolgott, és már a kapitány hangja is eljutott a tudatáig.

– *Mi folyik ott, Mr. Carrick? Flint? Válaszoljon!*

– Sa... sajnálom, uram! – köszörülte meg a torkát a férfi, és zavartan toporogva nézett le felettese holografikus kivetülésére.

– *Mi ütött magába? Minden rendben?* – érdeklődött William, aki tanúja volt Flint különös viselkedésének.

– Semmi baj, uram... jól vagyok! – felelt a mérnökasszisztens, és leguggolva folytatta a munkáját. – Csak zajt hallottam, azt hittem... mindegy. Képzélődtem.

William kétkedő tekintettel bámult vissza a férfira, de aprót biccentve végül elfogadta a magyarázatot. Hosszúra nyúltak a percek, mialatt Flint megjavította a kábelt, majd a Gépház termináljához lépve működésbe hozta azt. Miközben ujjai táncot jártak a billentyűzeten, hirtelen a szirénák elhallgattak, az áram visszatért és a MERIDIAN helyiségei ismét fényárban úsztak, az ajtók zárjai szintén aktiválódtak.

Flint megkönnyebbülten pillantott körbe a teremben, ténylegesen meggyőződve róla, hogy egyedül tartózkodik odabent. Munkája azonban még nem ért véget, néhány parancsot begépelve elkezdett lefuttatni egy hibakereső diagnosztikát a rendszeren, hogy kiküszöbölje a zárlat okozta esetleges rendellenességeket.

Időnként azonban továbbra is hátra-hátrapillantott a szellőzőjárat nyílására, bár maga sem értette, pontosan miért. Egy dolgot tudott csak biztosan, a szükségesnél

nem fog több időt eltölteni a Gépházban!

Zara Holt éppen az Orvosi részlegben tartózkodott, mikor minden sötétségbe borult, aztán bekapcsoltak a szirénák, amitől csak még inkább pánikba esett. Hosszú percekig dörömbölt az ajtón, de persze senki nem hallotta meg. A nő magába zuhanva lehuppant a padlóra, hátát a bejáratnak támasztva. Egyfolytában azon járt az esze, mi történhetett. Elméjében már a legrosszabb forgatókönyv játszódott le, ahogy elképzelte, amint a hajó rögvest darabokra szakad, és a levegőt vele együtt kiszippantja a vákuum.

Nem tudta, meddig ült a sötétben, amit csak egy-egy vörösen villogó lámpa tört meg, ám végül hosszú várakozás után rezegni kezdett a holopadja, jelezve, hogy hívása érkezett. Anton Higgins professzor kereste, aki az áramszünetkor az étkezőben tartózkodott Flint társaságában.

– *Jól van, Miss Holt?*

Zarának kellett pár másodperc, hogy összeszedje magát, mielőtt válaszolt, bár sejtette, hogy zaklatottsága így is érzékelhető volt a hangjából.

– Nincs... semmi bajom, professzor. Az Orvosi részlegben vagyok, nem tudok kimenni, nem nyílik az ajtó. És maga?

– *Itt ülök az étkezőben, teát fogyasztottam Mr. Carrick társaságában, de ő elrohant a Gépházba, hogy kiderítse mi történt. Azt mondta, maradjak itt, mégis csak ő a*

helyettes mérnök, nem vitatkozom vele. Gondoltam, megkérdézem, kegyed hogy viseli a helyzetet.

– Nem tagadom, kicsit megijedtem – vallotta be Zara.
– Nem tudja, mi lehet a baj?

– *Fogalmam sincs, de biztos vagyok benne, hogy Mr. Carrick hamarosan megoldja a problémát!*

A professzornak végül igaza lett, és Zara megkönnyebbülten sóhajtott fel, amint visszajött az áram. Ezt követően a kapitány is jelentkezett, akinek hangját a beépített hangszórókból az egész hajón hallani lehetett, és megnyugtató szavai jó hatással voltak a nőre.

Ezt követően Zara vizet fröcskölt az arcára, hogy felfrissüljön az Orvosi részleg mosdójában. Ezután az ajtó felé indult, hogy csatlakozzon a professzorhoz az étkezőben, amikor a szeme sarkából a pillantása megakadt valamin. A helyiség átellenes sarkában, ami fölött a szellőzőjárat nyílása sötétlett, egy nyálkás foltot vett észre közvetlenül alatta. Homlokráncolva közelebb ment, és szemügyre vette, majd óvatosan megérintette az anyagot. Ujjait lassan elhúzva figyelte, ahogy az áttetsző, nyúlós miazma a bőréhez tapadt, mígnem cérnávékonyságúra válva elszakadt.

Zara elfintorodva rázta le a kezéről az undorító nyálkát, amiből hirtelen ötlettől vezérelve mintát vett egy pálcika és kémcső segítségével, melyet aztán elhelyezett a vizsgálóasztalon. *Később majd ránézek* – gondolta, és megtörölve a kezét elhagyta a helyiséget.

Gondolatai azonban még hosszú percek múlva is a különös anyagon jártak.

NYOLCADIK FEJEZET

Az éjszaka sötét leple súlyosan ereszkedett le a sík vidékre, miközben a távoli horizontot gyakran beragyogták a kitartóan tomboló vihar villámlásai. Hűvös szél süvített a vidék fölött, vadul lengetve a derékig érő vörös füvet, ám a DROMOS stabilan állt leszállótalpain. Mozgó reflektorainak fénye megvilágította környezetét. Legénysége biztonságba húzódott a belsejében, többségük lassan nyugovóra tért, kényelmesen elnyújtózva matracaikon, ahol csak elég helyet találtak hozzá.

Mindössze hárman virrasztottak: Amber, Tarq és Quinn. Amber az általa begyűjtött rovartetemeteket vizsgálta, míg Tarq a légkör molekuláit elemezte. Quinn a szenzoroknál helyezkedett el, tekintetét az acélüveg ablakon át a viharzónára szegezte, hogy szemmel tartsa az elemek tombolását.

A két tudós egymásnak háttal állva egy-egy keskeny, a falból lehajtható munkapultnál tevékenykedett, így kényelmesen elfértek. Amber éppen az egyik tetemet boncolta, mikor váratlan felfedezést tett, és önkéntelenül is hangot adott meglepettségének.

– Nocsak! Mi akar ez itt lenni? – motyogta, mire Tarq megfordult, és a nőhöz ballagott, kíváncsian pillantva a munkapultjára.

– Mi történt?

– Találtam valami... szokatlan dolgot. Nézze csak meg ezt a kis barna szervet! – mutatott a kinagyított képre Amber.

A mertaur nagy szemeivel kíváncsian pislogva vette szemügyre a rovar nyálkás belsejét, és bár Tarq orvos volt, a holografikus kép láttán mégis emberi módon elfintorodott, ahogy az undor kiült az arcára.

– Mit kellene látnunk pontosan? – szólt közbe halkan Quinn, akinek érdeklődését szintén felkeltette a nő reakciója, így ő is beállt melléjük.

– Nos... eddig akárhány bolygón is találtunk rovarokat, azok meglepő módon a földi ízeltlábúakhoz hasonlóan jutottak oxigénhez. Tehát a testükben lévő légcsöveken át, melyeket képesek szabályozni akaratuk szerint – magyarázta Amber lelkesen. – Ezek a rovarok viszont... nos, emlősökhöz hasonló tüdővel rendelkeznek!

– És ez mit jelent? – kérdezte a fejét vakarva Quinn, mire Amber csillogó szemekkel a férfira nézett.

– Azt, hogy ez egy új evolúciós folyamat, ráadásul azzal járhat, hogy... igencsak méretes példánnyá alakulhatnak. Ezt megerősíti a tény, miszerint tulajdonképpen még csak... lárvák voltak.

– Ahhoz képest igen agresszívan reagáltak a jelenlétünkre – jegyezte meg Tarq. – Egyébként a légkör összetétele alapján dúskálhatnak az oxigénben, ami

nekünk is megfelelő lesz. Nem találtam a mintákban szennyeződést, sem káros baktériumokat.

– Ez jó hír. Valószínűleg túl korán szabadultak ki a tojásukból, és hát bizonyára erős bennük a territoriális ösztön, ami magyarázatot ad a heves reakciójukra.

– Nézzék csak! – mutatott a felboncolt tetemre hirtelen Quinn, mire Amber és Tarq is odanéztek.

A döglött rovar a szemük láttára kezdett el cseppfolyóssá válni, és a vajszerű folyadék émelyítően édeskés szagot árasztott magából.

– Undorító! – tette az orrára a kezét Quinn, de Amber és Tarq nem zavartatták magukat, érdeklődve figyelték az eseményt.

– Különös. Miss Jadin... normális az ilyen gyorsan bekövetkező bomlási folyamat? – tudakolta a humanoid, mire Amber megrázta a fejét.

– Nem jellemző, legalábbis még én sem láttam ilyet, de minden bolygó más, és ez az életforma már bizonyította számunkra, hogy új utakon jár a fejlődésben.

– Nem biztos, hogy kíváncsi vagyok a továbbiakra, akármilyen meglepetést is tartogatnak még ezek a dögök – dörögte Quinn, majd váratlanul egy élesen csipogó hang ütötte meg a fülét.

A szenzorok jeleztek valamit. A férfi a pilótafülkébe sietett, rövid pillantást vetett a kijelző adataira, aztán kitekintett az ablakon. Odakint a reflektorok ide-oda

pásztáztak, megvilágítva a hajó körüli füves síkságot és a lényeket, melyek beindították az érzékelőket. Quinn szemei tágra nyíltak attól, amit látott.

– Mi történt? – kérdezte Tarq, miután Amber társaságában belépett a fülkébe.

Quinn a döbbenettől szólni sem tudott, ezért csak az acélüveg ablakra mutatott, majd oldalra lépett, hogy helyet biztosítson a mertaumak és a nőnek. Tarq és Amber kíváncsiságtól telve léptek közelebb, majd kinézve az ablakon ők is megpillantották a hivatlan vendégeket. Különös lények voltak: izmos testüket szürke tollazat borította, négy végtagjuk éles karmokban végződött, ám első két lábuk jól láthatóan szárnyakká módosultak, de továbbra is alkalmasak maradtak a talajon való járásra. Hátukon tüskékre emlékeztető csontkinövések húzódtak, míg vastag nyakukon kerek fej ült, amiben nagy, vörös szemek verték vissza a reflektorok fényét. Hosszúkás füleik vékony szarvként meredeztek koponyájukon, masszív csőrükkel a talajba vájtak, ahol korábban az expedíció tagjai végeztek a rovarokkal, melyekből mostanra egybefüggő, fehér nyálkaréteg keletkezett. A három, embernél is nagyobb teremtmény jól láthatóan élvezettel csipegették a maradványokat.

– Lenyűgöző! – motyogta Tarq, és a biológusnőhöz fordult. – Ön szerint mik lehetnek, Miss Jadin?

– Bizonyára... dögevők – felelt a nő csillogó

szemekkel, ahogy az állatokat figyelte. – Úgy tűnik, rendkívül kifinomult szaglással rendelkezhetnek, ha képesek voltak megérezni az elpusztult rovarokat. Fontos fehérjeforrás lehet a számukra.

Ekkor az egyik lény felkapta a fejét, majd a füleit mozgatva egyértelműen hallgatódzni kezdett, és végül egész testével a DROMOS irányába fordult.

– Nézzék csak a mozgását, ahogy a szárnyaira támaszkodik!

– Gondolja, hogy hall minket? – kérdezte Quinn nyugtalanul. – Nem tetszik, amiért a hajót méregeti.

– Talán csak a mozgó fényekre figyelt fel – vélekedett a mertaur, ám Quinn a fejét ingatta.

– Akkor eddig miért nem zavarta?

– Nem a fények érdeklik – suttogta Amber, aki rájött, hogy Quinn ötlete helytálló volt. – Jobb, ha csöndben maradunk egy darabig!

– Mi folyik itt? – kérdezte egy hang hirtelen a hátuk mögül, és megfordulva a frissen ébredt Erik Hylandet látták felbukkanni a fülke ajtajában. A mérnök álmosan dörzsölte a szemeit, majd hangosan ásított egyet.

A következő pillanatban éles visítás szűrődött be odakintről, és a tudósok elkerekedett szemekkel figyelték, ahogy a tollas lények fürgén mozogva körbevették a hajót.

– Rosszat sejtek! – dörmögte Tarq, és a szavai beigazolódtak.

A DROMOS hevesen megrázkódott, amint a szemben lévő teremtmény szárnyainak egyetlen csapásával a hajó tetején termett. Társai szintén mozgásba lendültek, és két oldalról rontottak a járműre. Ide-oda lökdösték a hajót, ami úgy remegett, mintha egy szélvihar csapott volna le rá. Quinn és a társai egyensúlyukat veszítve kapaszkodtak bármibe, amibe csak tudtak. Erre már a többiek is felébredtek, ahogy matracaikról legördülve a falnak és egymásnak ütdtek. Trevor, Nolan és Raven ijedten kiabáltak, mivel nem tudták, mi történik, ám ekkor a DROMOS tetején ugráló lény feje megjelent az ablak előtt, ahogy csőrével elkezdte ütögetni az acélüveget.

Csapásai olyan erősek voltak, hogy az anyagon hajsálrepedések keletkeztek.

– Mi az ott? – kiáltott rémulten Nolan, de a geológus nem kapott választ.

Helyette Trevor lendült mozgásba, aki mindenkin átvergődve beugrott a pilótafülkébe, majd lehuppant az egyik ülésbe. A másodpilóta ujjai táncot jártak a műszerfalon, ahogy beizzította a hajtóművet és a stabilizátorokat. A DROMOS lassan emelkedni kezdett, ám ez csak még inkább felingerelte az állatokat, melyek még hevesebben támadták a járművet. Trevor kezében vadul rázkódott a kormány, alig bírta egyenesben tartani a hajót. Ekkor Quinn is megjelent a mellette lévő ülésben, majd megragadva a másik kormányt próbált

segíteni a férfinak.

Ketten együtt már képesek voltak irányítani a DROMOST, bár a tollas lények egyre hevesebben támadták a hajót. Egyikük hirtelen elengedte a leszállóegységet, majd néhány szárnycsapkodást követően a karmait széttárva ismét lecsapott a gépre. A lökéstől a DROMOS oldalra dőlt, és utasainak legnagyobb rémületére a fala enyhén behorpadt, ahol a teremtmény nekirontott. Ekkor az acélüveget ostromló példány is elrugaszkodott, aztán teljes súlyával lendült a DROMOS felé a magasból.

– Jesszus! – nyögött fel Quinn, ahogy az állat ereje megdöntötte a hajó orrát lefelé.

– A földre akarnak kényszeríteni minket? – kérdezte megrökönyödve Raven, miközben sikerült beszíjaznia magát az utastér ülésébe.

– Abból nem esznek! – sziszegte Trevor, és a másodpilóta szemeiben elszánt fény villant.

Növelte az ion-hajtóművek teljesítményét, mire a DROMOS felgyorsulva kilőtt, akár egy rakéta. A hirtelen sebességváltástól a három lényből kettő nem tudott tovább kapaszkodni, és lesodródtak a hajó felületéről, ám élesen vijjogva rögvest a nyomába eredtek. Kétméteres szárnyaik egyetlen csapásával képesek voltak könnyedén felvenni a versenyt a géppel. Harmadik társuk a karmait egy illesztőbe vájva, kitartóan kapaszkodott, miközben csőrével a

burkolatnak esett, vastag nyakával nagy erőt kifejtve, kalapácsszerűen sújtott le a hajó oldalára. Újra és újra.

– Ilyen nincs! – kerekedtek el Nolan szemei, akinek az ülése fölötti fémfal egyre jobban meghajlott a lény csapásai nyomán.

– Újra itt vannak! – szólt Quinn, ahogy a szenzorok ismét jelezték a másik két teremtmény felbukkanását.

– Mindenki kapaszkodjon! – kiáltott Trevor, akinek támadt egy ötlete. – Végleg lerázzuk őket.

– Mégis hogyan? – kérdezte rosszat sejtve Tarq, mire a másodpilóta határozottan a villámok szaggatta horizontra mutatott.

– Berepülünk a viharba.

A férfi szavait hangos tiltakozás követte, ám ez rögvest megváltozott, miután az egyik lény ismét a hajónak rontott és a karma átszakította a burkolatot. A résen keresztülsüvítő szél bántón fütyülve hatolt be az utastérbe. Trevor ennek hatására habozás nélkül a vihar felé vitte a DROMOST, miközben Quinn segítségével próbálta egyenesben tartani a hajót. A tollas állatok mintha csak megérezték volna, hogy kevés idejük maradt cselekedni, ezért még hevesebben támadták a gépet, minden erejüket bevetve próbálták a földre kényszeríteni.

Végül mégis csalódniuk kellett. A leszállóegység a következő pillanatban elérte a vihar szélét, és a szárnyas teremtmények a villámok és eső falát érzékelve ijedten

rebbentek szét, útjára engedve a hajót. Trevor és Quinn, akárcsak a társaik, azonnal megtapasztalták, hogy milyen erős ciklonba kerültek, amint heves légörvények kezdték dobálni a járművet, akár egy száraz falevelet. Villámok csaptak le a hajóra újra és újra, mire az összes műszer kiégett, és a DROMOS hajtóműve is megadta magát.

Utasai a vakító villanások és szikrázások közepette, csukott szemmel kapaszkodtak az életükért. Trevor hunyorogva próbálta tovább kormányozni a gépet, ám erőfeszítései ellenére a DROMOS hamarosan lezuhant, hosszú vájatot hasítva a talajba.

KILENCEDIK FEJEZET

Flint Carrick hibakereső programja nem észlelt súlyos károkat az áramszünet miatt, csupán néhány apróbb hibát, melyek azonban könnyen további energiaingadozásokat okozhattak a MERIDIÁN fedélzetén. Ezeket jobb volt minél előbb kiküszöbölni, így Leah Aldenre, a három fős kisegítőszemélyzet egyik tagjára hárult a feladat, hogy Flint javaslatait követve elhárítsa ezen hibákat.

Az alacsony, vörös hajú nő a Mirax-1 nevű dzsungelbolygón született, ahol a gigászi fák tetején létrejött Fészekvárosban dolgozott sokáig. Az ottani hajóalkatrészeket gyártó üzem alkalmazottjaként tevékenykedett. Kifinomult érzéke volt az energiahálózatok működtetéséhez és fejlesztéséhez. Szülei mindig biztatták, hogy legyen ambiciózusabb és kerüljön vezető pozícióba, azonban Leah nem vágyott ilyesmire. Szerette az egyszerű munkát, amihez értett, sosem kívánt mások fölött basáskodni vagy cégek vezetőivel tárgyalni. Ez állandó konfliktusforrást jelentett a családjával, akik nehezen értették meg lányuk csöndes, szerény természetét.

Végül azért Leah is belátta, hogy az üzemben nem maradhat hosszú távon, ezért hirtelen döntéstől vezetve jelentkezett az űrflottába, ahol reményei szerint jobban

kamatoztathatta tapasztalatát. Mellesleg azt sem bánta, hogy végre a maga ura lehet, és nem kell a szüleivel összezárva tengődnie. Ráadásul megszabadulhatott az örökös nyaggatástól, ami szintén vonzó lehetőségnek ígérkezett. Boldogan kelt hát útra a csillagok közé, egy fényesebb jövő felé.

A hajókon való munka változatosnak és érdekesnek bizonyult, és Leah jól érezte magát. Felelősségteljes hozzáállásával pedig kivívta felettesei bizalmát. Ennek köszönhetően merült föl a neve, hogy bekerüljön az expedícióba a kisegítőszemélyzet tagjai közé, amit a nő örömmel vállalt el. Most, miközben a szervízfolyosón lévő terminálon dolgozott, átsuhant az elméjén a gondolat, hogy talán mégsem kellene itt lennie. Nem tudta, miért érzett nyugtalanságot, bár igaz, hogy túl nagy volt a csönd, akár egy kriptában. Későre járt az idő, és a MERIDIAN legénysége már nyugovóra tért, de legalábbis visszahúzódtak a kabinjaikba. Leah magányosnak érezte magát. Talán a tudat, hogy egy ismeretlen galaxisban tartózkodtak, távol mindentől és mindenkitől okozta komor hangulatát. *Koncentrálj, vagy soha nem végzel!* – feddte meg magát, figyelmét a terminál kijelzőjén futó adatokra összpontosítva.

Észrevétlenül szaladt el két óra a számára, annyira belemerült a munkába, de végül sikeresen kiküszöbölte a rendszerben keletkezett apróbb eltéréseket. Leah álmosan dörzsölve a szemeit nagyot ásított, majd úgy

döntött, ideje lesz neki is elvackolnia magát. Alvás előtt általában mindig megivott egy pohár forró, krémes kaffit. Gyerekkora óta szerette ezt a rózsaszín, kellemesen selymes és édes italt, ami Etria apró holdjáról származott, egy különleges fűfajtából.

Leah azonban ezúttal lemondott az ital élvezetéről, már nem volt kedve betérni az étkezőbe, csak arra vágyott, hogy ledobja magát a matracára. Kikapcsolva a terminál kijelzőjét elindult a szűk, félhomályos szervíz folyosó kijárata felé, ám hirtelen megtorpant, ahogy a fülét halk koppanás hangja ütötte meg. A nő homlokráncolva megfordult, majd tekintetét a csövek borította folyosó terminál mögötti, sötétségbe burkolódzó részébe fúrta. Hosszú másodpercekig állt mozdulatlanul, miközben minden idegszálával a környezetét figyelte, észre sem véve, hogy egész végig visszatartotta a lélegzetét. Egy pillanatra úgy érezte, mintha nem egyedül tartózkodott volna a helyiségben, ám végül az érzés tovaszállt, és Leah megkönnyebbülten kifújta a levegőt. A fejét ingatva ismét a kijárat felé fordult. *Úgy viselkedsz, akár egy gyerek, aki fél a sötétben. Nőj már fel végre!*

Az ajtóhoz lépve kezével már a falon lévő kapcsolóhoz nyúlt, mikor az ösztöne ismétriadót jelzett, ám ezúttal jóval intenzívebben. Leah ijedten pördült meg, ahogy egy nyálkásan súrlódó hangot érzékelt, és torkában dobogó szívvel meresztette szemét a

sötétségbe. Egyre szaporábban lélegzett, miközben az izmai megfeszültek és jeges félelem szorította össze a gyomrát. *Tudta*, hogy nincs egyedül, valami vagy valaki ott lapult a feketeségben, és a nő érezte, hogy méricskéli, láthatatlan tekintete szinte perzselte a bőrét.

– Ki... ki van ott? – kérdezte Leah, miután összeszedve bátorságát képes volt megszólalni.

Csak a síri csönd érkezett válaszul a biztos meggyőződéssel, hogy éppen farkasszemet néz valakivel, ami mindennél jobban megrémítette. Továbbra sem történt semmi, és Leah már kezdte azt hinni, hogy képzelődik. A következő pillanatban aztán egy éjsötét árny mozdult meg a folyosó végén, és a nő ereiben a vér is megfagyott ennek láttán. Az alak hirtelen előreugrott, mire Leah kétségbeesetten felsikoltott, kezével hevesen tapogatva az ajtónyitó kapcsoló után, azonban a félelem eluralkodott az elméjén, és nem tudta koordinálni a mozdulatait.

Éles sikolyát visszaverték a szervízfolyosó csövei, mialatt támadója rávetette magát. Leah Alden utolsó gondolata az iszonyat forrón égető lobbanása volt, mely elemésztette a lelkét, ahogy a testét valami berántotta az árnyak közé, és tudatára örök sötétség hullott.

A derékig érő vörös fűben, melyet a távoli villámlások fénye sötétbarna árnyalatúvá festett, magányos alak ballagott. A vihar felé tartott, bár esze ágában sem volt túl közel merészkedni hozzá. Nem rajongott az ötletért,

hogy a síkságon éjszakázzon, azonban látta, mi történt a leszállóegységgel, aminek pilótája kétségbeesésében a tomboló elemek fürgetegébe repült.

A férfi tudta, hogy ott a felhők alatt a kis hajó nem maradhatott a levegőben sokáig, ahhoz túl jól ismerte a helyi viharok erejét. *Ha le is zuhant, talán vannak túlélők, akik segítségre szorulnak!* – gondolta. Szerencsére a madárszerű lények, melyek az idegenekre támadtak már eltűntek, így az égből legalább nem kellett veszélytől tartania. *Egyetlen Vultrix* – így nevezte a lényeket, bár nem ő adta nekik a nevet – *is halálos, nem még három!* Persze, a fűben több más ragadozó is lapulhatott, ám tapasztalt vadász és utazóként képes volt hangtalanul közlekedni a terepen, ráadásul a sötétséget is az előnyére fordíthatta.

A bolygón viszonylag rövidek voltak az éjszakák, így csak néhány óráig kellett kibírnia napkeltéig, ami elfogadható kompromisszum volt a jelen helyzetben. Erre pedig egy kisebb mélyedés a talajban is elegendőnek bizonyult, hogy megpihenve elrejtőzzön a magas fűben. Végül rátalált a megfelelő helyre, ahová leheveredett, majd türelmesen várakozni kezdett. Mint mindig, ezúttal is éberén aludt, érzékszervei ráhangolódtak környezetére, miközben fegyverét a keze ügyében tartotta.

Rég megtanulta, hogy az ember sosem lehet elég óvatos.

TIZEDIK FEJEZET

Leah Alden eltűnése csak a közös reggeli idején tűnt fel a többieknek, miután a nő nem jelent meg. A kapitány ezt furcsának találta, ezért rögvest Leah kabinjához sietett, ám hiába kopogtatott egyre hevesebben, senki nem nyitott ajtót. Williamet rossz érzés kerítette hatalmába, miközben a holopadját elővéve értesítette Flint Carricket, hogy jöjjön azonnal a nő lakrészéhez Zara Holttal együtt. A kapitány attól tartott, hogy Leah rosszul lett, és akkor szükség lesz egy helyettes egészségügyi tisztre is.

A mérnökhelyettesen és Zarán kívül Leah legjobb barátja, Gavin Mattix is megjelent, arcán aggodalmas kifejezéssel. Leah és Gavin közel álltak egymáshoz, a férfi vonzódott a nőhöz, aki szeretett a társaságában tartózkodni, de az érzelmeivel Gavin iránt nehezen boldogult. A szakállas férfi nem sürgette, már annak is örült, ha a közelében tartózkodhatott, és Leah méltányolta a türelmét.

A köpcös alak egyike volt a kisegítőszemélyzet tagjainak, aki a létfenntartórendszerek karbantartásában jeleskedett. Gavin az Erimos sivatagos bolygójáról származott, ahol a családja szerelőműhelyében töltötte a legtöbb idejét már gyermekként is. Kívül-belül jól ismerte az úrhajók, siklók

és egyéb hétköznapi gépek rendszerének működését, hiszen számtalan járművel foglalkozott. Tizennyolc éves korára a családi vállalkozás csődbe jutott, és végül kénytelenek voltak bezárni a műhelyt, ráadásul fennállt a veszély, hogy a banki kölcsönöket sem fogják tudni már sokáig törleszteni. Ennek hatására Gavin jelentkezett az úrflottába, és az ott kapott fizetésének felét rendszeresen hazautalta.

Két év múlva sikerült a családnak anyagi biztonságba kerülnie, akik aztán nyitottak egy másik műhelyt, ahol ezúttal vízkinyerő technológiák készítésével foglalkoztak. Érthető módon az Erimos lakosságának erre jóval nagyobb szüksége volt, így rövidesen beindult az üzlet, és még külvilági ügyfelek is felbukkantak. Gavin megkönnyebbült, amiért többé nem kellett nehéz terhet cipelnie a vállán. Leah a nehéz időszak alatt is támogatta és bátorította, segítették egymás munkáját, ahogy csak tudták. A nő nélkül valószínűleg összeroppant volna a felelősség súlya alatt.

Most, hogy Leah nem mutatkozott, Gavin nem maradhatott tétlen, muszáj volt jelen lennie. A kapitány ezt nem ellenezte, hiszen mindkettejük jellemrajzát átnézte, tisztában volt vele, hogy hosszú ideje dolgoztak együtt.

– Attól tartok, ismét szükség van ajtónyitói képességére, Mr. Carrick! – fordult a mérnökhelyetteshez William, mire Flint megigazítva a szemüvegét bólintott,

és nekilátott a feladatnak.

Gavin türelmetlenül, míg Zara és a kapitány kíváncsian figyelték tevékenységét. Hamarosan aztán Leah kabinjának ajtaja kinyílt, és a négy fős társaság elé egy üres helyiség tárult. A nő holmija ott hevert a fali polcon, matraca azonban elsimítva, használatlanul árválkodott, mintha órák óta senki nem aludt volna rajta.

Gavin előrelépve bement a kabinba, és megérintette Leah fekhelyét. Hideg volt. A férfi nyugtalanul fordult szembe a többiekkel, arca kétségbeesésről árulkodott, ahogy egy rossz érzés kúszott fel a torkán.

– Hol lehet? – kérdezte Gavin, tanácstalanul tárva szét a karjait.

– Nem tudom, Mr. Mattix, de megtaláljuk! – szólt határozottan a kapitány, majd végignézett jelenlévő emberein. – Tudjuk, ki láthatta utoljára?

– Azt hiszem, én, uram! – válaszolt Flint. – Megkértem, hogy menjen a szervízfolyosón lévő terminálhoz, és küszöbölje ki az áramkimaradás okozta rendszeranomáliákat, nehogy később problémát eredményezzenek az energiahálózatban.

– Értem. Akkor maga és Mr. Mattix menjenek oda, és nézzenek szét! Addig összeterelem az étkezőben maradottakat, hogy csatlakozzanak a kereséshez. Zara! Ön menjen a Rekreációs terembe, hátha ott pihen valahol Miss Alden!

– Igenis, kapitány! – tisztelgett a nő, majd távozott, akárcsak a többiek.

William ezalatt elindult vissza az étkezőbe. Sejtelve sem volt, mi történhetett Leah Aldennel, ám elhatározta, hogy ha kell, az egész hajót átfésülik utána! Ennek ellenére nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy már így is elkéstek.

A DROMOS lezuhant, oldalára dőlt roncsa füstölögve hevert a síkságon az általa vájt nyomvonalban. Letarolt fűrengeteg és megannyi törmelék vette körül a leszállóegységet, burkolatán elszenesedett égésnyomok sötétlettek, ahol a villámok többször is belecsaptak. Sokáig semmi nem mozdult, a hajnali napfényben lágyan lengedezett a vörös szavanna, ám ekkor a DROMOS oldalán hangosan nyikorogva kinyílt egy ajtó.

Meggyötört utasai nehézkes mozdulatokkal kászálódtak ki a roncsból, miután megbizonyosodtak róla, hogy széteszlott a vihar. Kimerültek voltak, alig néhány órát tudtak csak aludni, miközben a ciklon kitombolta magát. Összebújva vészelték át az éjszakát a villámok tépázta hajó védelmében. Elég volt egy pillantást vetniük a gépre, hogy tudják, többé már nem fog repülni. A zuhanástól keletkezett sérüléseket a villámok által megolvasztott fém is súlyosbította.

– Mindenki jól van? – kérdezte Quinn Calder, végighordozva tekintetét a társain, akik tétován bólintottak válasz gyanánt.

Quinn látta rajtuk, hogy megviselték őket a történetek, szkafandereik sisakjának plexije mögül megcsillanó szemeik árulkodtak gondolataikról.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte Erik Hyland, erősen zaklatott hangon, ahogy a roncs felé intett. – Ennek befellegzett. Mit tegyünk így, hogy itt ragadtunk ezen az átkozott bolygón?

– Nyugodjon meg, Erik! – próbálta csitítani a mérnököt Nolan Tylerr – Az idegeskedés nem vezet előre.

– Azt hiszem, nincs tisztában a helyzetünk súlyosságával, Nolan – vágott vissza ingerülten a geológusnak Erik.

– Elég legyen! – csattant Quinn hangja, hogy lezárja a vitát. – Problémákat csak higgadtan lehet megoldani. Fölösleges egymás torkának ugranunk. Inkább gondoljuk át, mi legyen a következő lépésünk!

– Támogatom a javaslatot – szólalt meg Tarq.

– Igazuk van! – sóhajtott a mérnök megadóan. – Elnézést a kirohanásomért!

– Értesítenünk kell a kapitányt a helyzetünkről – törte meg a beállt csendet Raven Walddas.

– Egyetértetek. Legyen így! – bólintott Quinn. A holorádiót a többi felszereléssel együtt kipakoljuk a DROMOS roncsából, és megvárjuk Helsing kapitány utasításait.

– Most tényleg kibelegyünk a hajót? – kérdezte

kíváncsian Trevor Vilchis. – Úgy értem, az összes felszerelést kihozzuk?

– Csak, ami mozdítható.

– Nekem viszont van egy kis problémám – köszörülte meg a torkát Nolan, mire mindenki a geológus felé fordult.

– Mi a baj? – érdeklődött Quinn.

– Van egy repedés a sisakom védőüvegén.

– Ne aggódjon miatta, Nolan! – legyintett Tarq, és hirtelen levette a sisakját, majd mélyen beszívta a levegőt. – A légkör tökéletesen alkalmas a belélegzésre, mentes a kórokozóktól is a vizsgálatom alapján.

Társai bizonytalanul, de követték az orvos példáját, és valamennyien levették a sisakjukat. Megízlelve a helyi oxigént végül megkönnyebbülten elmosolyodtak. Hamarosan aztán nekiláttak a munkának, és alig egy óra alatt kipakoltak a leszállóegység mellé. Ezt követően felállították a hordozható holorádió összehajtható antennáját, és a MERIDIAN koordinátáit és frekvenciáját felhasználva hívást intéztek a hajónak.

Sokáig senki nem válaszolt, de aztán végül kirajzolódott előttük a kapitány vibráló alakja a rádió kivetítője által megjelenítve. William, bár az arca feszültségről árulkodott, amire Quinn és a többiek azonnal felfigyeltek, türelmesen végighallgatta beszámolójukat a történekről.

– *Ez kedvezőtlen fordulat* – szólalt meg komor hangon

a kapitány. – *Biztos, hogy a leszállóegység működésképtelenné vált?*

– Igen, uram! – tájékoztatta Trevor, és felsóhajtott – Szinte már csak olvadt fémkupac, ráadásul a rendszerei teljesen kiégtek.

– *Akkor tényleg súlyos a helyzet. Történt személyi sérülés?*

– Nem, kapitány. Szerencsére mindenki jól van – válaszolt a kérdésre Quinn.

– *Ezt örömmel hallom, Mr. Carrick. Ne aggódjanak, mindenképpen visszahozzuk magukat! Sajnos idefent is adódott némi kellemetlenség, amit előbb meg kell oldanunk! Viszont, ha a felszerelésük nem rongálódott meg, akkor még van esély a küldetés teljesítésére. Természetesen semmit nem akarok a csapatra erőltetni, a választás a maguké. Mit gondolnak, képesek lesznek ilyen körülmények között is helytállni?*

– Úgy vélem, igen, uram – felelt Quinn, miután az első tiszt végighordozta tekintetét a társain, akik apró biccentéssel adták tudtára válaszukat.

– *Rendben van! Bízom benne, hogy nem lesz ellenvetésük. Próbálják hát megtalálni az AKHILLEUSZT, és megtudni, mi történt vele! Az sem árt, ha közben minél több adathoz jutnak a bolygóval kapcsolatban. Ne térjünk haza üres kézzel, ha nem muszáj! Azonnal értesítsenek, ha bármi egyéb probléma adódna!*

– Igenis, uram! – tisztelgett Quinn, amit William

képmása is viszonzott, majd a kapitány sok szerencsét kívánt, és bontotta a vonalat.

Így hát a csapat tagjai ezt követően nekiláttak kiválogatni a feltétlenül szükséges felszerelést, amit magukkal vihettek, folytatva küldetésüket. Hamarosan felszerelkeztek minden alapvető eszközzel és elegendő élelemmel, megtöltve légmentesen zárható termozsákjaikat, aztán Quinn vezetésével útra keltek a vörös szavannán a távoli fennsík irányába. Ahol az akkor még épségben lévő DROMOS érzékelői szerint az AKHILLEUSZ várakozott. Legalábbis elméletileg, hiszen tudták, erről majd csak akkor győződhetnek meg, ha a helyszínre értek.

Reményeik szerint valahol a távoli fennsíkon, a mögötte magasló hegyek árnyékában ott várt rájuk a válasz a kérdéseikre.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A férfi tisztes távolságból, a magas fűbe lapulva követte a csapatot. Hallotta, miről beszéltek a kapitányukkal, és vágyakozva pillantott a magasba. Egy hajó orbitális pályán keringett, megmenekülésének kulcsa karnyújtásnyira volt tőle. Annyit kellett csak tennie, hogy felfedi magát előttük, ám a bolygón töltött idő alatt megtanulta, hogy az óvatosság életmentő lehet, ezért türelmet kényszerített magára.

A megfigyelés minden helyzetben előnyt élvezett, és bár nem érzett rosszindulatot az idegenek felől, egyelőre az óvatosság mellett döntött, hiszen nem ismerte őket. Így alakult, hogy a nyomukba szegődött, látótávolságon belül tartva a csapatot. Hirtelen azonban megtorpant, ahogy megfordult a szél és az orrát egy túlságosan is jól ismert szag csapta meg... a halál szaga.

Ösztöne riadót jelzett, és felegyenesedve rohanni kezdett a csapat felé, miközben puskáját lekapta a válláról.

Amber és Trevor a sor végén kullogtak, csak, hogy egymás közelében lehessenek, mialatt szerelmes pillantásokat és elsuttogott szavakat váltottak. A másodpilóta cipelte vállán a rádióantennát, míg a biológusnő egy kezításkában saját miniatűr laboratóriumi felszerelését hordozta: lombikokat,

mintavételre szolgáló szövetet, fogókat és többek között vattapálcákat. Ezeken kívül a táska döglött állatok boncolására szolgáló szikéket, bőr alá beültethető helymeghatározó chipeket, valamint egy elektrotávcsövet tartalmazott.

Amber szeretett a terepen lenni, minél kevesebb időt töltve a laboratóriumban, ellentétben sok más xenobiológussal, akik adatok elemzésében lelték az örömeiket. Ráadásul sokszor szondadroidokkal gyűjtötték az információkat, de Amber ezt a módszert unalmasnak tartotta. A nő számára semmi nem pótolhatta az élményt, mikor egy vadállat alig pár méterre állt tőle. A szagok, a hangok, a bőrt simogató vagy éppen szurkáló szél, a perzselő hőség vagy a fagyos hideg ugyanúgy hozzátartoztak az adott ökoszisztémához, melyet éppen tanulmányozott.

A teljes kép nélkül mit sem ér az egész! – gondolta, valahányszor a terepen járt. Egy élőlény viselkedését nagyban befolyásolja a környezete, annak minden egyes elemével együtt. Amber mindig otthon érezte magát a vadonban, és ez most sem volt másként. Lassan emelkedett a hőmérséklet, vibrált a levegő, és a csapat kitartóan tört előre a derékig érő vörös fűben.

Valószínűleg az évek során kialakult ösztöne és a tapasztalat hatására, de Amber megérezte a veszélyt. Megtorpanva fülelni kezdett, miközben a lágy szélben lengedező fű most valahogy fenyegetőnek hatott. Csak

most érzékelte, hogy milyen síri csönd hullott közvetlen környezetére, az eddig halkan búgó, fűben lapuló apró rovarok elhallgattak, a fülében doboló vére szinte ágyúdörgésnek hatott. Ekkor meghallotta! Az alig feltűnő, mélyről jövő morgás jobb kéz felől érkezett, mire Amber ijedten a hang irányába pördült.

Látta, ahogy valami megmozdul néhány méterre tőle a fűben, egy sötét test, mely kérlelhetetlen erővel lendült mozgásba. Akár egy megállíthatatlan szélvihar úgy törte át az aljnövényzetet, egyenesen Amber felé száguldva. A nő felsikoltott, társai rémülten és zavartan fordultak hátra. Másodpercek alatt játszódott le a jelenet, tágra meredt szemekkel nézték, ahogy Amber a kezeit maga elé emelve elvágódott, mikor hátrálva összeakadtak a lábai. A nő számára olyan volt az egész, akár egy lassított felvétel, miközben a félelem jeges érintése kúszott fel a gerincén.

Agya érzékelte, hogy mi történik, a részletek élesen rajzolódtak ki előtte. Látta a ragadozó éles fogakkal teli, hosszúkás pofáját, négy, vérben forgó szemét, fekete sörényét, akárcsak borotvaéles karmait és tüskék borította, rozsdaszínű bőrét. Kecsesen úszott a levegőben, ahogy felugrott és a nőre vetette magát, vérfagyasztó üvöltést hallatva. Amber már azt hitte, mindennek vége, ám a semmiből hirtelen két sárga plazmasugár csapódott az állat oldalába, megtörve annak lendületét, így ártalmatlanul suhant el a nő fölött.

Keményen a talajnak vágódva gurult be a fű közé, majd fájdalmas nyöszörgést hallatva végül mozdulatlaná dermedt.

Amber szíve még akkor is a torkában dobogott, mikor Trevor a kezét nyújtva felsegítette. A másodpilóta aggodó tekintettel mérte végig szerelmét, és megkönnyebbült, mikor látta, hogy a nőnek semmi baja nem esett az ijedtségen kívül.

– Ez... nem sokon múlt! – jegyezte meg halkan a férfi, mire Amber aprót bólintva megszorította Trevor kezét, aki még mindig nem eresztette el.

Legszívesebben átölelte volna Ambert, azonban megígérte neki korábban, hogy nem nyilvánítja ki az érzelmeit mindenki előtt.

– Enyhe kifejezés, hogy nem sokon múlt, Mr. Vilchis – lépett közelebb a tetemhez Tarq. A mertaur érdeklődve szemlélte meg a döglött állatot, majd elfintorodott az égett hús bűzétől, és visszafordult a nő felé. – Hajszálon múlt csak az élete, Miss Jadin.

Akkor ezek szerint jól céloztam – szállt feléjük egy határozott hang, mire mindenki a fűből előlépő, fegyveres alakra nézett. Döbbenetük nem is lehetett volna nagyobb, ahogy végigmérték az idegent. Fekete, erősen megkopott és itt-ott szakadt termoruhát viselt. Barna, ugyancsak szakadozott szegélyű, csuklyás kabátja alatt, míg a derekán lévő széles öv tartójában egy elektrokés markolata sötétlett. Kissé rendezetlen

sötétbarna haja és dús szakálla zord külsőt kölcsönzött a férfinak, ám szomorkás, barátságos tekintet ült a szemében.

– Hogy került ide? – kérdezte meglepetten Erik Hyland.

– Erre én is kíváncsi lennék! – szólt határozottan Quinn, gyanakvó pillantást vetve az idegen férfira.

– Egyáltalán, ki maga? – érdeklődött Raven Waldas, aki átható szemekkel bámult a jövevényre.

Amber megmentőjének arcán árnyék suhant át a kérdések hallatán, majd aprót biccentve felsóhajtott.

– A nevem... – kezdett bele mondandójába, de elakadt egy szívdobbanásnyi időre, mintha szégyellte volna kimondani a szavakat. Végül összeszedte magát, és mégis bemutatkozott. – A nevem... Cale Jonson.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A MERIDIAN fedélzetén mindenki Leah Aldent kereste. A kapitány gondoskodott róla, hogy minden helyiséget átnézzon valaki. Flint Carrick és Gavin Mattix egyenesen a szervízájához siettek, ahogy arra William utasította őket. Belépve az ajtaján azonban senkit nem találtak, csak a félhomály fogadta őket.

Flint félig vakon tapogatódzva végül rátalált a falba épített kapcsolóra, mire fényárba borult a helyiség.

– Micsoda felfordulás! – dörmögte a mérnökhelyettes, ahogy körbetekintett odabent.

Gavin nem szólt, de látva a rumlit egyre jobban kezdett aggódni Leah után. Mintha tornádó söpört volna végig a nem túl hosszú folyosón: szerszámokat és a terminálhoz használható kiegészítőket tartalmazó, kisméretű műanyag ládák hevertek szanaszét, az egyik sarokban kiszóródott kábelek és adatcsatlakozók társaságában. *Mi történhetett itt?* Erre persze egyikük sem tudott válaszolni, de ismerve a nő nyugodt természetét nem tartották valószínűnek, hogy ilyen felfordulást hagyott volna maga után.

Alaposan körülnéztek odabent, ám végül csalódottan indultak az ajtó felé, hogy jelentést tegyenek a kapitánynak. Hirtelen azonban Flint megtorpant, és visszafordult, tekintete egy különös foltra szegeződött a

járat végén lévő falon, közvetlenül a szellőzőnyílás alatt.

– Mi az? – ráncolta a homlokát Gavin, aki értetlenül nézte a másik férfit, ahogy a falhoz sétált.

Flint nem reagált, csak óvatosan megérintette a nyálkás foltot. Az áttetsző anyag nyúlós és ragacsos volt, mire a mérnökhelyettes elfintorodva gyorsan a ruhájába törölte az ujját.

– Furcsa – motyogta, és pillantása a feje fölött lévő szellőzőnyílásra siklott.

A négyszögletű, harmincszor harminc centiméteres lyuk megmagyarázhatatlan módon úgy vonzotta, akár egy mágnes. Szinte megbabonázta feketesége, mintha egy sárkány torkába bámult volna, ami azzal fenyegette, hogy élve elnyeli.

– Jól van, Flint? – kérdezte Gavin, kizökkenve a férfit, aki a létfenntartórendszer specialistára pillantva lassan megrázta a fejét.

– Persze, csak... elbambultam.

– Akkor jöjjön! – intett Gavin türelmetlenül, és az ajtó felé indult. – Tájékoztassuk a kapitányt, hogy Leah nincs itt!

Flint biccentett, majd követte a másik férfit, de mielőtt becsukódott mögötte a szervízfolyosó ajtaja, még hátranézett egy pillanatra. Csak most tűnt fel neki, hogy kilépve a helyiségből mennyivel kevésbé érződött sűrűnek a levegő, mintha odabent jóval párásabb lett volna. A gondolat már *épp* kezdett gyökeret verni az

elméjében, mikor becsukódott az ajtó, és a mérnökhelyettes figyelme elterelődött, ahogy Gavin megszólalt.

– Biztos, hogy baja esett! Leah nem tűnne el így szó nélkül.

– Megtaláljuk, Gavin! – próbálta vigasztalni a férfit Flint. – Biztos, hogy a fedélzeten tartózkodik valahol! Lehet, a többiek már meg is találták. Ne zuhanjon ennyire magába, most nincs itt ennek az ideje!

Gavin rövid hezitálás után egyetértően bólintott. Nem veszíthette el a reményt, hogy megtalálják a nőt.

William Helsing kapitány nyugtalansága fokozódott, ahogy telt az idő. Egymás után jelentkeztek be holopadjaikról a fedélzeten tartózkodók, közölve, hogy Leah Aldennek úgy tűnik, teljesen nyoma veszett. *Mi történhetett a nővel?* Kérdésére azonban nem tudott válaszolni, ami még jobban bosszantotta. Úgy érezte, hogy a küldetésük pengeélen táncol, ráadásul a felszíni csapattal történtek is nyomasztották. A felelősség súlyos teherként nehezedett a vállaira, és attól félt, hogy előbb-utóbb összeomlik alatta.

Szedd össze magad William! Te vagy a kapitány, számítanak rád! – korholta magát, miközben a raktérbe sietett, bár kételkedett benne, hogy Leah ott tartózkodna. Ennek ellenére megérte ellenőrizni.

William belépett hát a raktérbe, ahol síri csönd uralkodott. Csak egy villogó neonlámpa, valamint a

különböző élelmiszert tartalmazó, fehér ládák törték meg a helyiség egyhangúságát.

– Leah! – kiáltott a kapitány, de nem kapott választ.

Komoran járta körbe a rakteret, benézett a falba mélyesztett tárolószekrényekbe, ahol szkafandereket, tűzoltóberendezést, valamint a hajón kívüli javításokhoz használható eszközöket helyeztek el. A nőt azonban sehol nem találta, ahogy arra számított is.

Ekkor a figyelme megakadt az egyik ládán, aminek az oldala nyitva volt, és alatta különös fehér nyálka borította. William homlokráncolva lépett a ládához, majd közelebbről megvizsgálta. A nyálka első látásra gyantára emlékeztette, ami megkeményedett. A láda belsejéből orrfacsaró bűz szűrődött ki, ezért a férfi elfintorodva hátralépett, bár azt látta, hogy teljesen üres volt. *Megromlott volna benne valami?* – töprengett, ám a gondolat valahogy nem tűnt meggyőzőnek a számára. Annál is inkább, mivel ezekbe a légmentesen zárható ládába speciális hűtőegységeket építettek, hogy tartósítsák a bennük tárolt alapanyagokat.

Hirtelen különös zajt hallott a háta mögül, de megfordulva senkit nem látott. Alig volt több egy halk koppanásnál, de a csöndben tisztán érzékelhető volt. Semmi nem mozdult a raktérben, ösztöne mégis riadót jelzett, bár nem tudta, miért. Tekintete a szellőzőjáratra siklott, és egy pillanatra úgy érezte, mintha láthatatlan szemek merednének rá annak sötétjéből. Enyhe

borzongás járta át a testét, miközben kapkodó mozdulatokkal előhúzta holopadját, és bekapcsolta az eszköz világítását. A fénysugár beragyogta a szellőző nyílását, azonban semmi nem volt ott, és a nyomasztó érzés lassan elillant, akár egy füstfelhő a szélben.

William kikapcsolta a holopadba épített fényszórót, majd végül elhagyta a rakteret, ám tudata mélyén még hosszú percekig motoszkált egy valószínűtlen, halvány gondolat, hogy talán mégsem egyedül tartózkodott a helyiségben.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Cale nevének említése bombaként robbant a felszíni csapat tagjai között, akik az expedíció előtt részletes tájékoztatást kaptak az AKHILLEUSZ küldetéséről, valamint a benne részt vevők névsoráról. Cale Jonson nyomozó egy volt közülük, ráadásul birtokolta a kitüntető „Poszeidón Hőse” titulust, melyet főleg a média ragasztott a férfira, miután a társaival lelepleztek egy aljas összeesküvést, aminek a célja egy galaktikus háború kirobbantása volt.

– Ön lenne Cale Jonson? – kerekedtek el Tarq nagy szemei, aki szinte áhítattal bámult a hosszú hajú, szakállas férfira. – Sok mertaur köszönheti magának az életét.

Az orvos nem túlzott, hiszen ugyanazok, akik a háborút próbálták elősegíteni, komoly veszélyt jelentettek a mertaur fajra. Sok bennszülöttet elraboltak, hogy etikátlan orvosi kísérletet hajtsanak végre rajtuk, hidegvérrel kiontva az életüket. Mit sem számított nekik, hogy nők és gyermekek is áldozatul estek a tettüknek, alsóbbrendű lényekként tekintettek a humanoidokra. Cale és a társai segítségével azonban a legutoljára foglyul ejtett mertauroknak végül sikerült kiszabadulniuk.

– Nem csak enyém az érdem, hogy a fajtársai

megmenekültek. Azonban a tudat, hogy segíthettem rajtuk, megtisztelő érzés.

– Álljon meg a menet! – szólt közbe kételkedve Erik Hyland. A mérnök összehúzott szemekkel, ujjal a férfira mutatva lépett közelebb hozzá. – Azt akarja elhíttetni velünk, hogy maga az a nyomozó, aki útra kelt többedmagával az AKHILLEUSZ fedélzetén?

– Semmit nem akarok elhíttetni önökkel, de valóban én vagyok az említett személy.

– Lehetetlen! – ingatta a fejét Quinn.

– Miért lenne az?

– Mert az AKHILLEUSZ kétszáz évvel ezelőtt tűnt el – jegyezte meg óvatosan Amber. – Egyetlen ember sem él ennyi ideig.

– Nem, valóban – értett egyet Cale a nő kijelentésével.

– Néha azonban a szabályok megváltozhatnak.

– De nem az emberi biológia törvényei, és főleg nem ilyen drasztikusan!

– Ezek szerint mégis. Miért nem hisznek a saját szemüknek? Itt állok maguk előtt hús-vér valómban – tárta szét a karjait Cale.

– Ha ön tényleg az, akinek vallja magát, áruljon el valamit! – fonta karba a kezeit Raven Waldas, magára vonva a férfi szelíd tekintetét. A kékesfekete hajú asztrofizikus szívében ekkor megmozdult valami a szomorú szemek láttán, melyekben mérhetetlen fájdalom tükröződött. Önkéntelenül is megrendítette a

látvány, de tudni akarta az igazat. – Mi történt az AKHILLEUSSZAL?

Cale arcán árnyék suhant át egy pillanatra, majd hirtelen, mintha idegessé vált volna, ahogy homlokráncolva körbetekintett a tájon. A vörös fűtenger lágyan lengedezett a szélben, halk susogása egy gigászi lény monoton légzésére emlékeztetett.

– Nem akar válaszolni? – törte meg a beállt csöndet Quinn, akinek ugyan feltűnt Cale furcsa viselkedése, de azt hitte, hogy csak a kérdés elől próbál kitérni.

– Mindent elmondok, amit tudni szeretnének, de nem itt. Azért jöttek, hogy megtalálják a hajót, igaz? Én elvezetem magukat a roncshoz, hogy megvizsgálhassák, ám sokáig nem időzhetünk ezen a vidéken!

– Miért nem? – érdeklődött Nolan Tylerr, aki eddig csak kíváncsian figyelte az eseményeket.

– Mert veszélyes – fordult a geológushoz Cale. – Nos? Áll az alku, hölgyeim és uraim?

A csapat röpke pillantásokat váltva végül beleegyezett, és újdonsült társuk nyomába eredve indultak a távoli fennsík oldalában tátongó szurdok irányába.

Cale erőltetett tempót diktált, amit a többiek csak nehezen tudtak tartani, de végül néhány óra múlva sikerült elérniük a szurdokot, ahonnan a napfényben ezüstösen csillogó folyó szalagja kanyargott kifelé. A hatalmas sziklafalak között sűrű pára gomolygott a

dübörgő vízesésnek köszönhetően, amitől azonnal nedves lett az öltözőkük. Az expedíció tagjai azonban mit sem törődtek ezzel a kellemetlenséggel. Ámulva csodálták a szurdokban kialakult mikroklímát, a sziklákat, a talajt és a gigászi roncsot borító vörös moha dús szőnyegét. Tátott szájjal álltak meg az egykori kutatóhajó maradványa alatt, mely árnyékot vetett rájuk, miközben rozsdás hajtóműveiről sűrű cseppekben folyt le a víz.

– Itt van hát! – motyogta lenyűgözve Trevor, akinek a látványtól összeszorult a szíve. Az AKHILLEUSZ már legendává vált a hosszú évek során, amiről hajmeresztő történetek keringtek a pilóták között, hogy mi történhetett vele. A másodpilótának a saját szemével látni a hajó roncsát szinte olyan érzés volt, mintha álmodott volna. Azt kívánta, bárcsak a testvére is mellette lehetne ezekben a percekben! *Barton lehidalna, ha ezt láthatná!* Elhunyt bátyja arckifejezését elképzelve halványan elmosolyodott.

– Megtaláltuk! – suttogta Quinn, aki sokáig nem is hitte igazán, hogy sikerrel járhatnak, főleg nem Cale-t követve. Most azonban itt álltak szemtől-szemben az eltűnt hajóval, melyet a természet ereje a moha által egyre inkább magába olvasztott.

– Nem sok maradt belőle – jegyezte meg Erik, lassan megkerülve egy nagyobb sziklát, hogy közelebbről is megsejmelhesse a roncsot.

Ezalatt Quinn elővette holopadját, és nekilátott felvételt készíteni a lezuhant gépről. Szükségük volt bizonyítékra róla, hogy valóban megtalálták az AKHILLEUSZT.

– Lenyűgöző! – szólalt meg Tarq, áhítattal bámulva a hajót, miközben óvatosan megérintette annak oldalát. – Oly sok éve hever itt elhagyatottan...

– De nem elfeledve! – vetette közbe Cale, aki felkapaszkodott egy vörös mohatakaróval fedett, lapos tetejű sziklára, ám nem nézett a természetes mértanira, tekintetét egyenesen az AKHILLEUSZRA szegezte.

Raven hosszasan bámult fel a férfira, és csak most vette észre, hogy a szakállas alak szemei fátyolossá váltak. Megkapta hát a bizonyítékot, hogy valóban Cale Jonson állt előtte, akiben láthatóan komoly érzelmi vihar dúlt. A meggyötört kifejezés, mely kiült az arcára, többet mondott a nőnek minden szónál.

– Mi történt, Mr. Jonson? Mi lett a hajóval és az utasaival? – tette fel a kérdést, ami már hosszú ideje bolygatta az expedíció résztvevőinek fantáziáját. Hangjából gyengédség és őszinte kíváncsiság sugárzott.

Cale sokáig hallgatott, némán bámulva a párafüggöny mögött sötétlő roncsot, miközben a többiek figyelme várakozva fordult felé. Ő azonban csak felsóhajtott, és Ravenre pillantott. Megannyi gondolat és emlék kavargott a fejében, nem tudta, miként fejezze ki magát, túl sokáig nem kellett annyit beszélnie, mint ezen a

napon. Raven láttán azonban megmozdult benne valami. A nő szemeinek csillogása, akárcsak selymes hangjának csengése arra ösztönözte, hogy megnyíljon előtte. *Akarta*, hogy meghallgassák.

Végül sikerült megzaboláznia a fájdalmát, és a vízesés morajlásától kísérve hangosan, tisztán hagyták el torkát a szavai, mikor megszólalt.

– Minden nagyon gyorsan történt...

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Cale először fel sem fogta, hol van, mikor magához tért. Villogó neonfények bántották a szemét, maró füst kaparta a torkát és egy éles sziréna hangja gyötörte a fülét, miközben szédülve feltápáskodott. Teljes káoszt látott, ahogy körülnézett, és hirtelen visszatért az emlékezete. Orbitális pályára álltak a bolygó körül, pár óra múlva tervezték, hogy leszállnak a felszínre, de hamarosan bekövetkezett a katasztrófa. Cale a kabinjában tartózkodott éppen, mikor heves robbanás rázta meg a hajót, súlyos károkat okozva benne. A nyomozó a padlóra zuhant, beverte a fejét és elájult. Hosszú percekig hevert eszméletlenül, és mire magához tért, már füst szivárgott a kabinjába. Most, óvatosan megérintve a homlokát, a szeme elé emelte ujjait, melyeken apró vérfoltot látott.

Tántorogva és köhögve botorkált ki a folyosóra, ahol szikrák pattogtak a felnyílt panelek kilógó kábeleiből. A vészjelző vijjogása itt még erősebbnek hatott, ahogy a falak visszaverték a hangot. Senkit nem látott, a füst sűrű ködként gomolygott mindenhol, miközben a férfi a híd felé igyekezett, hogy válaszokat találjon. Gondolatai a kedvesén, Selina Ryderen jártak. Próbálta hívni a holokockáján, azonban az érzékeny szerkezet megsérült, mikor a lökéshullámtól a falnak csapódott, majd a padlóra esett. A férfi nem tudta elérni Selinát, ami még

inkább felzaklatta. Aggódott miatta, muszáj volt megtalálnia!

Cale köhögve, óvatosan és kitartóan haladt előre a folyosón. A percek óráknak tűntek, de nem állhatott meg. A sűrű füstön keresztül valahol előtte fény derengett. Odaérve az étkezőnél találta magát, ahol több helyen is éhes lángok lobogtak, ráadásul a plafonon végigfutó cső is leszakadt, amiben hűtőfolyadék áramlott. A cső közvetlenül a középén álló, kerek asztalra zuhant, bezúzva egy kopasz férfi fejét, aki vérbe fagyva, holtan hevert alatta. Cale felismerte a fizikust, Tomas Bergert, akivel felébredve a hibernációból később váltott pár szót. A nyomozó belépett az étkezőbe, ám megpillantva a férfi üveges szemeit már tudta, hogy nem tehet érte semmit, így magára hagyta a holttestet.

Végül hosszas bolyongás után sikerült elérnie a hidat, ahol átmászott a félig beragadt ajtószárnyak közti résen. Odabent minden vörös fényben úszott, a kijelzők kásásan vibráltak, míg a kapcsolók rendszertelenül villogtak. Garret Horne kapitány a pilótaülésben elhelyezkedve, verejtékező homlokkal próbálta irányítása alá vonni az AKHILLEUSZT, de ujjai hiába jártak fürgén az időnként szikrázó műszerfalon, továbbra is egyre gyorsabban közeledtek a bolygóhoz. Cale elkerekedett szemekkel nézte a folyamatosan növekvő planétát, ami lassan teljesen kitöltötte az acélüveg panorámaablakon túli látóteret.

Ekkor megpillantotta az első tiszt, David Fischer testét,

aki a lángoló navigációs pultnál hevert mozdulatlanul, súlyos égési sérülésekkel. A nyomozó a férfihoz sietett és megérintette a csuklóját. Halott volt.

– Cale? – fordult a nyomozó felé Garret, ahogy a szeme sarkából felfigyelt a mozgásra. – Mit keresel itt? A belső hírközlőn, amíg működött, mindenkit utasítottam, hogy induljon a mentőkabinokhoz.

– Elájultam kis időre, valószínűleg nem hallottam. Mi a fene történt a hajóval? – kérdezte Cale a kapitányhoz lépve.

– Nem tudom biztosan. Valami felrobbant a raktérben, és kisütött minden rendszert, amitől a hajtóművek is leálltak. Cale... ilyen láncreakcióval már találkoztam korábban, amíg kalózokkal hadakoztam a Poszeidón óceánján. Csak egy ionbomba képes ezt művelni – magyarázta Garret, és nyugtalan pillantást vetett a barátjára, akinek elkerekedtek a szemei a felismeréstől.

– Egek! Azt akarod mondani, hogy valaki szabotálta az AKHILLEUSZT?

– Az ösztönöm azt súgja, igen, de nincs időnk megvitatni ezt most, Cale! Kapitányodként parancsolom, hogy menj a mentőkabinokhoz!

– Előbb megkell találnom Selinát, és téged sem hagyhatlak itt, Garret! – tiltakozott a nyomozó.

– Nélkülem kell menned! – szólt határozottan a kapitány, és a szemeiben elszánt fény csillant, amit Cale már túl jól ismert. – Mindent meg kell tennem, hogy a

többieknek legyen elég idejük elhagyni a hajót! A stabilizátorok még működnek, valamelyest képes vagyok korrigálni a repülési irányt. Ha rossz szögben érkezünk a légkörbe, az AKHILLEUSZ ketté is roppanhat, és akkor senki nem éli túl ezt az utazást. Most pedig indulj, Cale! Selina biztosan ott van már, és csak rád vár.

– Garret...

– Menj! – fordult a kapitány a nyomozóhoz, és halványan elmosolyodott. – Még találkozunk, barátom!

Cale nem szólt, csak némán bámult a rendíthetetlen férfira, aztán bizonytalanul biccentve előrenyújtotta a kezét, amit Garret hosszasan megszorított. Így búcsúztak egymástól, majd Cale megrendülten hátrálni kezdett, és nehéz szívvel elhagyta a hidat. Körülötte a hajó egyre erősebben remegett, ahogy közeledett a bolygóhoz, belépve annak mágneses terébe.

Megszaporázva a lépteit sietett a mentőkabinok irányába. Átgondolva Garret szavait logikusnak tűnt, hogy Selina már ott tartózkodhatott, türelmesen várva rá. Legalábbis bízott benne, hogy így van. A Legénységi Körlet előtti elágazásnál lévő létrán leászott az alsó szintre, ahol a megrepedt csövekből sűrű gőz áramlott a levegőbe, tejfehér ködbe borítva a járatot. Cale habozás nélkül belevetette magát a párába, de néhány lépés után megbotlott valamiben, és kis híján orra esett. Kíváncsian, hogy mi került az útjába lehajolt, és ekkor egy emberi lábat pillantott meg, aminek a tulajdonosa kicsavarodott

végtagokkal hevert előtte. A matematikus Matt Duron volt az, akinek a nyakán sötétlila zúzódás látszódott, miközben a szemei üvegesen meredtek valahová a távolba. A lökéshullám valószínűleg olyan erővel vághatta a csöveknek, hogy eltörte a nyakát a szerencsétlen – vélekedett magában Cale. Bizonyára visszafelé tartott a szállására. Tudta, hogy ezen a szinten helyezkedik el a tudósoknak berendezett laboratórium is, ahol ébredésük óta a kutatók sok időt eltöltöttek.

Eltöprengett, hogy vajon még hányan veszhették életüket a robbanásban. És Selina? Nem! Erre gondolni sem akart! Hosszas botorkálás után, mialatt az AKHILLEUSZ egyre jobban remegett, elérte a mentőkabinokat, ahol legnagyobb megkönnyebbülésére valóban ott találta Selinát. Az utolsó kabinban várakozott a férfira, miközben egy tépett ruhadarabbal igyekezett elállítani a xenobiológus, Walter Glock vállsebének vérzését, melyet egy repeszdarab okozott. Az ötvenes éveiben járó biológus kimerülten mászott be a mentőkabinba a nő segítségével, aki meglátva a nyomozót, csillogó szemekkel felkiáltott.

– Cale! – Azonnal a férfihoz rohant, aki hevesen megcsókolta kedvesét. Mikor aztán elváltak az ajkaik, Selina elmosolyodott. – Már attól féltem, hogy nem kerülsz elő!

– Érted bármilyen akadályon átkelek – ölelte magához a nőt, ám hirtelen a hajó hevesen megrázkódott, ahogy

beért a bolygó légkörébe. A fémburkolat hangosan sikítva tiltakozott a fokozódó súrlódás és az atmoszféra ellenállása következtében.

– Nem várhatunk tovább! – szólt Cale, és Selinával együtt beugrottak a mentőkabinba.

– Siessenek! – nyögte a biológus, mire a nyomozó gyorsan lezárta a kabint, majd miután beszíjazták magukat, rácsapott a falon lévő kioldógombra.

A mentőkabin olyan erővel és sebességgel lőtt ki a hajóból, hogy utasait belepasszírozta üléseikbe. Forgott körülöttük a világ, de a pörgő kabin kerek ablakán át időnként látták, amint az AKHILLEUSZ izzó burkolattal és megannyi leszakadó alkatrésszel áttörte a vastag felhőtakarót. Cale, miután a hajó kikerült a látóterükből, gondolatban végleg elbúcsúzott annak kapitányától, régi barátjától.

Ég veled, Garret!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

– Hányan éltek túl a katasztrófát? – kérdezte Quinn, megtörve a hallgatást, ami Cale elbeszélése után telepedett rájuk.

– Rajtunk kívül még härman – felelt az egykori nyomozó. – Mindenki más... odaveszett. Voltak, akikkel maga a robbanás végzett, mások a mentőkabin földet érésekor haltak meg valami hiba folytán. Nekik megtaláltuk a testüket, és eltemettük őket. Gyanítom, hogy a hajót nem sikerült elhagynia mindenkinek, így a zuhanást sem éltek túl. Sok jó ember meghalt azon a végzetes napon... miattam.

– De hát... Home kapitány szerint valaki szándékosan megrongálta a hajót. Miben lenne ön hibás? – kérdezte Raven, átérezve Cale fájdalmát.

– Igen, valaki bombát helyezett el a fedélzeten, azonban nekem köszönhetően jöttünk erre az átkozott bolygóra! – sóhajtott Cale, és ökölbe szorultak a kezei. – Az én látomásom vezetett minket ide.

– A látomása? – húzta fel a szemöldökét Trevor. – Miféle látomás?

– A Poszeidón óceánjának mélyén egy idegen civilizáció eszközére leltem, mikor a mertaurok vendégszeretetét élveztem. Egy hatalmas ezüstös gömb volt, ami valahogy képeket és koordinátákat ültetett a

fejembe... – magyarázta Cale, beletúrva hosszú, kócos hajába. – A koordinátákat követve érkeztünk a bolygóhoz, hogy megtaláljunk egy fejlett fajt, akik a világűrt járva képesek voltak életet teremteni, primitív fajokat a fejlődés útjára vezetni. Legalábbis a mertaurok legendái alapján, melyeknek az általam is látott rejtélyes gömb adott valóságtartalmat. A Poszeidón őslakosai ezeket az idegeneket...

– *Látogatóknak* nevezik – fejezte be a mondatot alázatosan Tarq. Nagy szemei még tágabbra nyíltak a titokzatos lények említésére, hangjából szinte vallásos imádat csendült ki, és az egykori nyomozó a humanoid orvosra pillantva bólintott.

– Igen. Őket kerestük, ám csak a halál fogadott minket. Robert Hann navigációs tiszt, Troy Ferris kommunikációs tiszt, Edgar Morton asztronómus, Walter Glock xenobiológus, Selina és én. Mi hatan maradtunk az expedíció utolsó hírmondói, hajótörötten egy távoli planétán. Számtalan viszontagságon mentünk keresztül, miközben próbáltunk életben maradni, felhasználva minden tudásunkat és leleményességünket. Sajnos... így is akadtak további veszteségek az évek során!

– És Selina? – tette fel a kérdést Raven, mikor elcsuklott Cale hangja. A nő megsajnálta a férfit, el sem tudta képzelni, hogyan bírta elviselni a szokatlanul hosszan tartó magányt. – Ő is...?

– Igen – bólintott Cale szomorúan.

– Részvétem, Mr. Jonson! – szólt barátságos hangon Quinn, aki úgy tűnt, végül megnyhült a férfi irányában.

– Senkinek sem lenne szabad átélnie ilyesmit! Egyedül maradván idekint... őszintén mondhatom, hogy le vagyok nyűgözve, amiért túlélte. Bár még mindig furcsállom, hogy kétszáz év után is itt van köztünk.

– Bizony különös. Egyáltalán, mi maga? – lépett közelebb Erik, szúrósan pillantva az egykori nyomozóra. A mérnök láthatóan továbbra is bizalmatlanul viseltetett Cale iránt.

– Néha én sem tudom – felelt Cale, miközben a kezeire pillantott, aztán végighordozta tekintetét a többiekén. – Megértem, hogy furcsának találják a korom. Azt hiszem, van rá magyarázat, amit hamarosan megosztok önökkel, de nem itt és nem most! Vizsgálják meg a roncsot, készítsenek felvételeket, de siessenek! Még sötétedés előtt el kell hagynunk a szurdokot.

– Mégis miért? – érdeklődött Nolan, aki éppen az egyik moha borította, sarló alakú sziklát vizsgálta.

Cale egy szívdobbanásnyi ideig nem válaszolt a geológusnak, majd csupán ennyit mondott:

– Mert veszélyes. Én sem tartózkodnék a közelben, ha nem láttam volna a leszállóegységüket megérkezni. Már megtapasztalhatták a bolygó vendégszeretetét, de ne akarják jobban megismerni! A víz miatt ez egy aktív vadászterület, nem ajánlatos sokáig itt tartózkodni. Ha

végeztek, elvezetem magukat egy biztonságos helyre, de fél órán belül indulnunk kell!

A csapat megfontolta Cale szavait, és bár nem mindenki volt elégedett a megszabott idővel, mégis elfogadták az ajánlatot. Mialatt az AKHILLEUSZ maradványait elemezték, az egykori nyomozó eltávolodott a roncstól a szurdok bejárata felé, majd fegyverét a vállán nyugtatva megállt egy sziklánál és feszült arccal figyelni kezdett a környezetére. Raven távolról néha a férfira pillantott, és önkéntelenül is eltöprengett.

Vajon mitől tarthat ennyire?

William Helsing kapitány, miután Leah Aldent sehol nem találták, gyűlést hívott össze az étkezőben, amiben bejelentette, hogy életbe léptetik a Vészhelyzeti Protokollt.

– Feltétlen szükséges ez, kapitány? – kérdezte Anton Higgins professzor. – És ha az ifjú hölgy csak balesetet szenvedett?

– Átfésültük az egész hajót, Mr. Higgins. Rég megtaláltuk volna, ha csak ennyi történt.

– Talán véletlenül kirepült egy légzsilipen – vetette fel a lehetőséget Zara Holt, bár nem túl sok meggyőződéssel.

– Ostobaság! – tiltakozott hevesen Gavin Mattix. – Leah okos nő, aki remekül kiismerte magát a hajón. Kizárt, hogy ilyen hibát vétett volna! Egyre inkább biztos vagyok benne, hogy valami szokatlan dolog történt vele.

– Furcsa eset, semmi kétség! – jegyezte meg töprengve Flint, és megigazította orrán a szemüvegét. – A fedélzeti kamerák alapján nem hagyta el a szervizfolyosót, azonban ott nyoma sem volt. Igaz, észrevettem bizonyos anomáliát az ottani kamera felvételén.

– Miféle anomáliát? – kérdezte a mérnökhelyettes felé fordulva William.

– Valamilyen elektrosztatikus zavart, ami csak egy-két percig tartott, igaz teljesen elment tőle a kép. Úgy sejtem, hogy a korábbi áramkimaradás következménye lehet.

– Értem. Akárhogy is... Leah Alden eltűnése arra késztet, hogy új szabályokat vezessek be! – sóhajtott a kapitány, miközben végignézett a kerek asztalnál ülő emberein. – Nem engedhetjük, hogy újabb hasonló eset történjen, ezért mostantól mindenkitől óránként jelentést kérek, amiben közli, éppen hol tartózkodik, és mit csinál! Az alvási periódusban állandó őrseget tartunk, valaki mindig ellenőrizni fogja a folyosókat, és két óránként történik majd a váltás.

– Úgy véli, veszélyben vagyunk, kapitány? – kérdezte homlokráncolva August Corvin, akiről mindannyian tudták, hogy nem szokott köntörfalazni.

August elismert meghajtórendszer karbantartóként tevékenykedett, nála jobban csak a mérnökök ismerték a hajót. A cingár, bajuszos férfi évekkel ezelőtt került a Galaktikus Unió flottájához, miután megszökött szülőbolygójáról, az Ovixről. Még tinédzser korában,

potyautasként vetődött el a Cyrus gázóriás fölött lebegő Atlasz úrállomásra, ahol sikerült munkát találnia egy hajójavító műhelyben. Itt képzett technikus vált belőle, majd önszántából jelentkezett a flottába, ahol jobban kamatoztathatta tehetségét. Mindig is bízott magában, talpraesett személy volt, de időnként vágyott volna rá, hogy másokra támaszkodhasson, a családjával lehessen, azonban tudta, hogy erre már sosem lesz lehetősége. Szüleit akkor vesztette el, amikor az Ovix kormányzója diktátorrá válva minden hatalmat magához ragadott, és parancsot adott a katonáknak, hogy nyissanak tüzet a fegyvertelen tüntetőkre. Ez az esemény káoszba taszította a bolygót, így az Uniónak kellett rendet tennie rajta, ám addigra August már elhagyta a planétát, és sosem tért vissza.

William neki is olvasta az aktáját, tudta, hogy kissé nyers személyisége a nehéz gyermekkorra vezethető vissza. Ettől függetlenül remek szakember volt, és jelenleg csak ez számított.

– Nem tudom biztosan, hogy Miss Alden eltűnése mit jelent pontosan, Mr. Corvin, de mindig azt vallottam, jobb felkészülni a bajra. Sajnos a küldetés nem indul olyan gördülékenyen, mint reméltük! – sóhajtott William. – A felszíni csapatnak gondjai adódtak odalent.

– Ezt kifejtené, kapitány? – szólalt meg Zara, gondterhelt tekintetét a férfira szegezve.

– Természetesen, Miss Holt! – bólintott William, és

részletesen beszámolt a történetekről a többieknek az alapján, amit a rádión keresztül megtudott. Szavai csak még inkább lelombozták a jelenlévők hangulatát, bár megkönnyebbültek, amiért senkinek nem esett baja a csapatból. – Így hát mindent meg kell tennünk, hogy továbbra is biztos pont maradhassunk a társaink számára a bolygón! Jelenleg folytatják a küldetésüket, ám amint végeztek, vissza kell hoznunk őket.

– Mégis hogyan, uram? – ráncolta a homlokát Gavin. – A MERIDIAN nem alkalmas légköri navigálásra.

– Egyetértek, kapitány – erősítette meg az elhangzottakat Flint. – A hajó a szerkezetéből és méretéből adódóan nem bírná ki a megváltozott fizikai körülményeket.

– Természetesen tisztában vagyok mindezzel – bólintott William, majd halványan elmosolyodva a mérnökhelyettesre nézett. – Éppen ezért az lesz a feladata, Mr. Carrick, hogy megoldást találjon erre a problémára! Két óra múlva szeretném, ha előállna néhány javaslattal!

– De kapitány... én... – tátotta el a száját döbbenetében Flint.

– Maga leleményes alak, Mr. Carrick, bízom a képességeiben. Gondoljon arra, hogy a felszíni csapat számít a segítségére!

– Igenis, uram! – sóhajtott megereszkedett vállakkal a szőke hajú férfi.

– Rendben! Akkor mára ennyi lenne – zárta le a megbeszélést William.

– És Leah? – pattant fel dühösen Gavin. – Feladjuk a keresését?

– Nem, Mr. Mattix! Egyelőre csak szüneteltetjük, mivel fogalmunk sincs, hol lehet vagy mi történt vele. Amíg nem találunk valami nyomot, amin elindulhatunk, addig nem sokat tehetünk.

A kapitány higgadt szavai elérték hatásukat, és a létfenntartórendszer specialista belátta, hogy igaza van, majd visszahuppant a székébe. William, aki megértette a férfi aggodalmát, barátságosan megveregette a vállát, aztán mindenkitől elköszönve a kabinjába indult.

„Amíg nem találunk valami nyomot...” – visszhangzottak a kapitány szavai Zara elméjében, miközben az asztalnál ülve elmerült a gondolataiban. Ekkor eszébe jutott a nyálkás anyag, melyből korábban mintát vett, és elhatározta, hogy megvizsgálja. Valamiért az ösztöne azt súgta, fontos lehet. Társainak kíváncsi tekintete kísérte, ahogy felállva közölte, az Orvosi részlegbe megy ellenőrizni valamit.

Hamarosan mindenki szétszéledt, egyedül Flint maradt az asztalnál, aki nehéz feladat elé nézett, és már most kételyek ébredtek benne, ugyanakkor halványan egy ötlet is kezdett alakot öltetni a fejében. Csak egy kósza gondolat volt, de minél több irányból közelítette meg, annál inkább úgy érezte, hogy talán kivitelezhető lenne.

Holopadját elővéve bekapcsolta a készüléket, és nekilátott elvégezni rajta néhány számítást.

TIZENHATODIK FEJEZET

Hamar letelt a fél óra, és szinte percre pontosan Cale elkiáltotta magát, hogy ideje indulniuk. Páran ugyan halkan morogtak, ám végül megbékéltek a helyzettel, hiszen elég felvétel készült az AKHILLEUSZ roncsáról, valamint sikerült találniuk egy fémdarabot, melyen szerepelt a hajó nevének első két betűje. Amber és Nolan is elég mintát gyűjtöttek a helyszínen, így nem tiltakoztak. A szurdokban dübörgő vízesés hatására időközben mindenkin lecsapódott a pára, úgy érezték, mintha órákig álltak volna az esőben, bár testre simuló, narancssárga és fehér szkafandereik, akárcsak a termoruháik nagyrészt képesek voltak távol tartani a vizet a bőrüktől. Cale hosszú és szakadozott kabátját maga köré hajtva igyekezett száraz maradni.

– Nem maradhatnánk még egy kicsit, Mr. Jonson? – kérdezte Trevor, és a másodpilóta hátrafordulva végigmérte a roncsot. – Talán nevetségesen hangzik, de... úgy érzem, mintha valami spirituális helyen lennénk, egy műemléknél, melyet nem kímélt az idő vasfoga.

– Egyáltalán nem nevetséges feltevés, Mr. Vilchis – mosolyodott el Cale. – Ebben a szurdokban harmóniában létezik a múlt és a jelen, a technológia emléke és a természet. Bizonyos mértékig szent helynek

is tekinthető, hiszen sok jó ember koporsójává vált. Ennek ellenére sajnós mennünk kell, mivel mi még életben vagyunk, és szeretném, ha ez így is maradna!

– Nyomós érv – fogadta el a másodpilóta Cale igazát, és vállára kapta a rádió antennáját.

Ekkor Quinn lépett oda az egykori nyomozóhoz, és komor arccal megállt előtte. Kezdte ugyan megkedvelni a határozott férfit, mióta végighallgatta a történetét, azonban úgy érezte, hogy fel kell hívnia a figyelmét egy-két dologra.

– Nézze, Mr. Jonson! Értékelem, amiért segít nekünk és elvezetett a hajóhoz, de szeretném, ha tisztáznánk egy fontos dolgot: továbbra is én vagyok ennek a csapatnak a parancsnoka. Helsing kapitány engem bízott meg az emberek irányításával.

– Á, szóval innen fúj a szél! – eresztett meg egy halvány mosolyt Cale. – Nem áll szándékomban aláásni a tekintélyét, Mr. Calder. Elhiszem, hogy a kapitányuk magát nevezte ki a csapat élére, azonban önök közül én vagyok, aki ismeri a terepet. Tekintsen rám egyfajta... vezetőként, aki épségben akarja tudni magukat! Önök nélkül végleg itt ragadok én is, szóval nincs okom arra, hogy ne vigyázzak a biztonságukra.

Az első tiszt elfogadta a férfi érvelését, és bár feszengve érezte magát kicsit, igyekezett nem kimutatni szégyenérzetét, amiért szándékosan konfrontálódott az egykori nyomozóval. Aprót biccentve ellépett hát Cale

mellett, és tekintetét előre szegezve arrébb ballagott. Raven és a többiek kíváncsian figyelték a jelenetet, majd az eredményt látva a szőke hajú nő önkéntelenül elmosolyodott. Tetszett neki, ahogy Cale elrendezte az ügyet, meglepődött a férfi higgadtságán, ami kifejezetten imponált a számára.

Ezt követően a csapat elindult a szurdok kijárata felé.

– Pedig lenne még itt bőven tanulmányozni való – morgott Erik, miközben felzárkózott Nolan mögé.

– Szerintem nem érdemes kockáztatni! – reagált a megjegyzésre nyugodtan a geológus. – Bizonyára van oka azt állítani, hogy veszélyes itt. Mégis csak neki kellett életben maradnia ezen a bolygón. Ha valaki jól ismerheti, akkor az ő!

Nolan logikája nem győzte meg a mérnököt teljesen, aki elfintorodva battyogott a társai után. Lassan maguk mögött hagyták a roncsot, ahogy a folyót követve haladtak kifelé a szorosból. Váratlanul a bal oldali sziklafal tetejéről kavicsgörgeteg zúdult alá, majd hangos csobbanással megállapodott a vízben. Cale azonnal megtorpant, és kezét felemelve jelzett a többieknek, hogy álljanak meg.

– Mi a baj? – lépett a férfihoz Quinn.

Cale egy darabig nem válaszolt, csak feszült arccal bámult a magasba, ahonnan a kövek lezuhantak. Tekintete megpróbált áthatolni a párarétegen, mialatt érzékszervei a környezetére hangolódtak. Egy

meghatározhatatlan, rossz érzés fogta el, ahogy körülnézett, melyet már jól ismert ahhoz, hogy tudja, valami baj van. Ösztöne riadót jelzett.

– El kell tűnnünk innen! – szólalt meg síri hangon, aztán elkiáltotta magát. – Futás!

A többiek ugyan nem értették, hogy mi történik, de az egykori nyomozó komoly hangja és heves reakciója hatására ők is rohanni kezdtek. Lélekszakadva szedték a lábaikat, és már közel jártak a kijáráshoz, mikor leghátul Erik megcsúszott a nedves talajon, majd elvágódott. Nem törte csontját, ám keményen megütötte magát, és kissé meg is szédült, így nem tudott talpra állni rögtön.

Kiáltására Nolan és Raven hátrafordultak, aztán a mérnök segítségére siettek, akit nehézkesen felhúztak a földről. Ezzel azonban értékes másodperceket vesztek, és a következő pillanatban saját szemükkel is megláthatták mi volt, ami megrémítette Cale-t. A vízesés által létrehozott párafelhőből, alig hat méterre tőlük, lassan kibontakozott egy nyúlánk alak, melyhez foghatóval még sosem találkoztak ezelőtt. Tágra nyílt szemekkel figyelték, ahogy a lény szinte a semmiből testet öltött, miközben lassan megindult feléjük. Légiesen, könnyedén mozgott, akkora volt, mint egy ember, bár enyhén előre görnyedt. Sima bőre zöld, valamint a lila árnyalataiban játszott. Vékony nyakán hosszúkás fej ült, aminek a közepén vörösen izzó, egymáshoz közel lévő szemek helyezkedtek el a kiugró

szemöldökcsontok alatt. Tágra nyílt pofájában tűhegyes fogak csillantak meg. A humanoid teremtmény négy végtagja hajlékonynak, de erősnek tűnt, akár a csápok, azonban karjai széles kézfejen végződtek, melynek hosszú ujjain és tenyerén apró karmokkal szegélyezett szívókorongok helyezkedtek el.

Rémisztő látványt nyújtott, tekintetéből vadság és intelligencia keveréke sugárzott. Raven, Erik és Nolan nem bírták levenni róla a szemüket, mintha csak a lény hipnotizálta volna őket. Cale, megsejtve a bajt, ekkor hátrafordult és látva, mi történik, azonnal mozdult, hogy a segítségükre siessen. Trevor, Amber, Quinn és Tarq zavartan torpantak meg, ahogy a férfi elsuhant mellettük az ellenkező irányba, ahonnan jöttek. Cale után fordulva aztán ők is megpillantották a teremtményt, mire Quinn felkiáltott.

– Elő a fegyvereket!

Röpke habozás után mind a négyen Cale nyomába eredtek. Ezalatt a lény vicsorogva előrelendült, hogy leendő áldozataira vesse magát. Raven felsikoltott, és Erik kétségbeesetten kitépte magát a nő és a geológus karjaiból, ám megbotlott a lábaikban, majd velük együtt ismét elvágódott a nedves talajon. Támadójuk egyre közelebb ért hozzájuk, hallották mélyről jövő morgását, ahogy kitárt ujjakkal tartott feléjük.

A következő pillanatban lövés dörrent, és egy kék plazmasugár szelte át a levegőt, ahogy Cale tüzet nyitott.

A sugárnyaláb eltalálta a lényt, ami összeesett, oldalán füstölgő sebbel, de szinte rögtön felpattant, és dühösen morogva a férfi irányába fordult, aki ismét meghúzta a ravaszt. Csakhogy a teremtmény villámgyorsan oldalra lendült, és a csapat legnagyobb meglepetésére szempillantás alatt láthatatlanná vált, mintha beleolvadt volna a vékony párába.

– Hová lett? – kérdezte enyhén pánikolva Amber, aki jobbra-balra tekintgetve próbálta megtalálni a lényt, de hiába.

Mindenki feszülten forgolódott, miközben Erik, Raven és Nolan is felálltak, de semmi nem mozdult a szurdokban, csak a vízesés dübörgő Hangját verték vissza a sziklafalak. Cale nem szólt, csak figyelt, minden idegszála pattanásig feszült, majd hirtelen megpördült. Trevor felkiáltott, és már csak azt látta, hogy a másodpilóta a sziklafalnak csapódott. Ekkor Amber sikolya reszkette meg a levegőt, aki mögött felbukkant a lény, és megragadva a nőt elrántotta a társaitól.

Amber tehetetlenül kapálózva a földön találta magát, miközben a teremtmény megjelent fölötte szélesre tárt állkapcsokkal. Bűzös leheletétől felfordult a gyomra. Erős végtagok szorították le a testét és a karjait, mialatt a szívókorongos tenyér a biológusnő arca felé suhant. Az egész néhány másodperc alatt játszódott le csupán, a társai ledermedtek a látványtól, és nem mertek tüzet nyitni, nehogy Ambert találják el, azonban Cale nem

habozott. Lövése ismét oldalba kapta a humanoidot, ami fájdalmasan visítva legördült a nőről. Kínzó fájdalom járta át a testét, de ismét talpra ugrott, és Cale irányába lendült, hogy végezzen vele. A következő pillanatban Quinn és Tarq egyszerre nyitottak tüzet, lövéseik füstölgő lyukakat égettek a teremtmény húsába, ami ennek hatására összerogyott, majd néhány görcsös vonaglást követően végleg kimúlt.

– Mi a franc volt ez? – törte meg a kis időre beállt csöndet Trevor, aki időközben szédelegve talpra állt, és a nyakát masszírozta. Még mindig sajgott a mellkasa, ahol a lény megtaszította, nem beszélve a hátáról.

Kíváncsi tekintetek fordultak Cale felé, aki komoran meredve a tetemre csak ennyit mondott: – Egy Octorid. Most pedig tűnjünk el innen!

TIZENHETEDIK FEJE JET

Flint izgatottan, ugyanakkor feszengve állt William kabinjában, aki az asztalánál ülve tanulmányozta a mérnökhelyettes javaslatát. Flint elkészített egy holografikus vázlatot az ötletéről, melyet átküldött a kapitány saját holopadjára. Azt találta ki, hogy két mentőkabinból készítené egy új leszállóegységet. William elgondolkodva, némán és hosszasan vizsgálta a levegőbe vetített képet, majd Flintre emelte a tekintetét.

– Érdekes elgondolás, de kivitelezhető is?

– Véleményem szerint, igen, uram – bólogatott Flint lelkesen. – Annyit kell csak tennünk, hogy kiemeljük a kabinokat a foglalatukból, és bevontatjuk a raktérbe, miután mindent lerögzítettünk. Ezt követően leszednénk az egyik kabin meghajtórendszerét, valamint az aljzatát. A másiknak pedig a tetejétől szabadulnánk meg, aztán összehegesztenénk őket, és a leszerelt meghajtórendszert visszaraknánk az első kabin oldalára, így egy viszonylag könnyedén manőverezhető járművet kapnánk, amiben bőven elférne a felszíni csapat.

– Mennyi időt venne igénybe mindez?

– A kalibrálásokkal együtt körülbelül hetvenkét óra alatt végezhetnénk vele. Persze, ez csak becsült számítás a részemről, uram!

William alaposan megfontolta Flint válaszát, majd

döntésre jutott.

– Rendben van, Mr. Carrick! Tetszik az ötlete, engedélyezem, hogy a gyakorlatban is megvalósítsa.

– Köszönöm, kapitány! – tisztelgett Flint, és halványan elmosolyodott. – Igyekszem minél hamarabb végezni vele!

– Ne kapkodjon, Mr. Carrick! – ingatta a fejét William.
– Legyen csak precíz és törekedjen a biztonságra! Ne feledje, hogy ez az egy húzásunk van visszahozni a többieket odalentről!

– Így lesz, uram! Nem okozok csalódást!

– Tudom, Mr. Carrick! – biccentett William, arcán elégedett mosollyal. – Mr. Corvin és Mr. Mattix a segítségére lesznek, de ha bármi egyéb kívánsága lenne, csak szóljon.

Ezzel a kapitány elbocsátotta a mérnökhelyettest, aki távozott a helyiségből, és William hosszasan bámult a férfi után, ahogy becsukódott mögötte az ajtó. *Flint tehetséges alak, még sokra fogja vinni* – gondolta, és nekilátott bejegyezni a hajónaplóba az elmúlt órák eseményeit, ahogy Flint ötletét is. Bízott a mérnökhelyettes képességeiben, nem bánta, hogy a nehéz természetű Erik Hyland helyett ő maradt a fedélzeten. Eldöntötte, hogy mindenképpen kiemeli a fiatalember érdemeit a jelentésében.

A napló rögzítése közben William többször is önkéntelenül elkalandozott. A tekintete újra és újra

halott feleségének holografikus képére siklott, mely ott hevert az asztalán egy üveg bor mellett, amiből időnként nagyokat kortyolt. Felidézte a nő szívmengető mosolyát és csilingelő hangját, miközben a kezébe vette bekeretezett képmását. Vajon mit gondolna most róla, ha látná? Örülne, hogy sikerült visszakapnia kapitányi rangját? Esetleg megvetné, amiért túllépett a gyászon, és útra kelt a csillagok tengerén? Annak ellenére, hogy a lelkiismeretfurdalása ugyanolyan erős volt még ma is? William remélte, hogy a szeretett asszony büszke lenne rá a lelki ereje miatt, melynek segítségével újra talpra állhatott.

Hirtelen azonban a férfit kizökkentették gondolataiból kabinjának fényei, amik hevesen villogni kezdtek, és még a holopadja is kikapcsolt.

– Mi a fene ez? – dörmögte meglepődve, és átfutott agyán a gondolat, hogy újabb probléma adódott az áramellátással.

Már épp felállt és az ajtóhoz indult, hogy kinézzen a folyosóra, mikor teljes sötétség hullott a helyiségre. William megtorpant egy pillanatra, majd a kezét kinyújtva, vakon előrelépett. Ekkor azonban egy közeli dobbanás hangja ütötte meg a fülét, mintha súlyos test zuhant volna a padlóra. William testét jeges borzongás járta át, ahogy megérezte, nincs egyedül a kabinban.

A szeme sarkából ráadásul mozgást észlelt egy a sötétségnél is feketébb árny képében. Leah Alden jutott

az eszébe. *Így tűnhetett el a nő is?* A férfi nem rendelkezett kielégítő válasszal, de azt tudta, hogy minél előbb ki kell jutnia a helyiségből, így villámgyorsan az ajtó felé vetette magát...

Zara Holt már több, mint két órája tartózkodott az Orvosi részlegben, miközben a nyálkából vett mintát elemezte. Az elektronmikroszkóp fölé hajolva egyre izgatottabbá vált, mialatt időnként kíváncsi pillantást vetett a falon lévő kijelzőre, mely a padlóba épített kábelek segítségével összeköttetésben állt a mikroszkóppal, ahogy a hajó rendszerével is. Ahogy újabb és újabb képek születtek a lencsék alatt, egyre több adat sorakozott a monitoron.

Mikor már nem tudta tovább nagyítani a minta részecskéit, Zara a kijelző felé fordulva nekilátott tanulmányozni a szeme előtt lévő szöveget.

A rengeteg kémiai elem neve, a diagramok és vegyjelek elsőre elbizonytalanították, de aztán tovább olvasva lassan rájött, hogy mit is lát tulajdonképpen. A konklúziót levonva alaposan meglepődött, és nyugtalanná vált, úgy érezte azonnal beszélnie kell valakivel arról, amit megtudott, ezért lementette holopadjára az adatokat, és elindult a kapitányhoz.

Sietős léptekkel vágott neki a folyosónak. Nem sokkal később elhaladt az Üvegház mellett, ahol az oxigént előállító, apró őserdőhöz hasonló növénykert húzódott. Amellett, hogy levegőhöz juttatta a légénységet,

csökkentette a stresszt is, mivel a tanulmányok kimutatták, hogy a természet közelsége egy űrhajó monoton környezetében nagyban hozzájárult az emberek idegeinek megőrzésében, ezáltal segített a teljesítményük szinten tartásában. Az Üvegházba bárki bemehetett szigorú előírás betartása mellett. Mióta felébredtek a hibemálásból, Zara csak egyszer fordult meg odabent, de legszívesebben most is betért volna a zöld, burjánzó világba, hogy rendezze gondolatait. A felfedezését azonban nem tarthatta meg magának!

Hamarosan odaért William kabinjához, de hiába kopogott, senki nem reagált az érkezésére. *Lehet, hogy a kapitány épp máshol tartózkodik?* – futott át a gondolat az elméjén, mire elővette holopadját és hívta a férfit. Csakhogy ismét falakba ütközött, mivel Helsing kapitány nem fogadta a hívását. Zara halkan szitkozódott, aztán úgy döntött, megkeresi a felettesét. Még vetett egy pillantást William kabinjának ajtajára, majd bizonytalan léptekkel távozott.

Nem tudta miért, de rossz érzés kerítette hatalmába.

Flint habozás nélkül nekilátott kivitelezni az ötletét, miután távozott William lakrészéből. Értesítette Gavin Mattix-et és August Corvint, akikkel aztán ismertette a kapitány által jóváhagyott tervét. A kisegítő személyzet két utolsó tagja ugyan segítőkésznek bizonyult, ám nem titkolták, hogy kételkednek az ötlet sikerességében. Mindez azonban nem tántorította el a mérnökhelyettest,

így hamarosan mindhárman a raktérbe siettek, amit hermetikusan lezárva elszeparáltak a hajó többi részétől, majd minden tárolóládán ellenőrizték azok stabilitását. A ládák ugyanis mágneses aljzattal rendelkeztek, melynek segítségével a helyükön tudtak maradni egy esetleges nyomáscsökkenés esetén is. Márpedig a raktér hátsó falát alkotó rámpát a három férfi leeresztette, miután magukra öltötték űrsétára alkalmas szkafanderüket. A levegő azonnal és hangosan sűrítve szökött ki a vákuumba, ahogy a növekvő nyílásban feltűnt a lustán keringő bolygó. Szinte ragyogott a Kozmosz csillagokkal telehintett fekete, végtelen vászna előtt, festői látványt nyújtva a számukra.

Sokáig azonban nem gyönyörködhetek a kilátásban, hiszen idegőrlő munka várt rájuk: két mentőkabint kellett bevontatniuk a raktérbe egy a falba épített csörlő segítségével. Gavin volt, aki a csörlőt kezelve a raktérben maradt, míg Flint és August a sárga kábelt maguk után húzva kiléptek az űrbe. Manőverezhető űrruháik segítségével a mentőkabinokhoz lebegtek, majd Flint – rákapcsolódva holopadjával a MERIDIAN rendszerére – kézi vezérlésre állította a kioldókapcsokat. Így, hogy az első kabin meghajtórendszere nem aktiválódott és nem fejtett ki tolóerőt sem, egyszerűen kicsusszant a csőből, amiben pihent.

A tojás alakú szerkezet a súlyából adódóan így is

könnyedén elsodródhatott volna, azonban August útját állta és megakadályozta, hogy elszabaduljon. A ruhája hátán lévő fúvókák segítségével ellentétes tolóerőt fejtett ki egy pillanatra, így a kabin azonnal mozdulatlanává vált. Ezt követően Flint a kábel végén lévő mágneses korongot rögzítette a burkolaton.

– Jól van, Gavin! – szólt a mérnökhelyettes a sisakjába épített rádióba. – Húzza be!

– Vettem! – érkezett a válasz, és a férfi aktiválta a csörlőt.

A kábel megfeszült, mire a kabin lustán úszva elindult a raktér irányába. Flint és August sokáig figyelték, ahogy enyhe félkörívet leírva távolodott tőlük. Mikor látták, hogy sikerül baj nélkül bevontatni, figyelmüket a következő kabinra fordították, megismételve az előbbi folyamatot. Ezúttal azonban Gavin már velük együtt vontatta be a szerkezetet, melyen Flint és August kitartóan kapaszkodva úgy lógtak, akár a kullancsok egy háziállaton. Hamarosan sikerült a padlóra helyezniük a kabint, majd ismét lezárták a rakteret, amibe aztán megkezdték visszaengedni az oxigént, hogy újra nyomás alá kerüljön a helyiség.

Alighogy kibújtak szkafandereikből, megjelent Zara, akinek gondterhelt arcát látva rögtön nyugtalanná váltak.

– Mi a baj, Miss Holt? – kérdezte Flint rosszat sejtve.

– Sehol nem találom a kapitányt – vallotta be a nő,

idegességében beletúrva a hajába. – Már mindenhol kerestem, de mintha a föld nyelte volna el.

– Próbálta hívni?

– Persze, de nem reagált rá.

– Eltűnt, akár Leah – suttogta megrendültén Gavin.

– Nem lehet, hogy mégis a kabinjában van? Talán csak elaludt... – vetette fel az ötletet Flint, ám Zara csak a fejét ingatva közbevágott.

– Kizárt! Sokáig kopogtam az ajtaján, fel kellett volna, hogy ébredjen rá. Mellesleg, kétlem, hogy lepihent volna, hiszen akkor fölöslegesen kért meg minket az óránkénti üzenetküldésre a helyzetünkről.

– Igaz, a vészhelyzeti protokoll – bólintott August.

– Komolyan tartok tőle, hogy valami történt a kapitánnyal, már átfésültem az egész hajót. Higgins professzor sem látta sehol.

– Akkor legjobb lesz, ha kiderítjük az igazat! – szólt határozottan Flint, és intett a társainak, hogy kövessék.

Hamarosan mind a négyen ott álltak William kabinja előtt, és a mérnökhelyettes nekilátott feltörni a zárrendszert. Viszonylag hamar sikerült rövidre zárnia az áramkört, mire az ajtó a falba csusszanva feltárult előttük. Egy tágas, ám üres lakrész fogadta őket.

– Itt nincs senki – dörmögte August.

– Igen, ez nyilvánvaló – hurrogta le a cingár, bajszos alakot Zara türelmetlenül.

– Nézzék csak! – mutatott a kapitány asztala felé

Gavin.

Tekintetükkel követték a férfi ujját, és azt látták, hogy az asztala előtt ott hever William törött holopadja, egy szilánkosra tört borosüveg maradványa, valamint egy megrepedt holokeret, amiben meg-megszakadva vibrált egy nő képmása. Maga az asztal is féloldalasan állt, mely alaposan meglepte őket, hiszen a mágneses aljzatot puszta kézzel lehetetlen lett volna elmozdítani, csak ha valami nagy erővel nekicsapódik.

– Mi a fene történhetett itt? – suttogta maga elé Flint, majd pillantása egy átlátszó foltra esett a padlón.

A mérnökhelyettes homlokát ráncolva leguggolt, és óvatosan megérintette. Ugyanaz az átlátszó, ragacsos nyálka volt, amit a szervízfolyosó falán is talált.

– Erről akartam beszélni a kapitánnyal – szólalt meg Zara, ahogy a férfi mellé lépett. – A nyálkáról.

– Arra gondol, amire én? – állt fel Flint, a nő felé fordulva.

– Azt hiszem, igen. Ha helyes az elméletem, akkor van egy kis problémánk – bólintott Zara.

– Miről beszélnek? – értetlenkedett Gavin, míg August csak némán figyelte az eszmecserét.

– Arról, Mr. Mattix, hogy van velünk valami ezen a hajón – felelt komoran Flint, és a szavait követően súlyos csönd ereszkedett a társaságra.

William érezte, ahogy valami maga után húzza. Sajgott az egész teste, minden rántás éles fájdalommal

járt, de a legijesztőbb az volt, hogy moccanni sem tudott, az izmai nem engedelmeskedtek akarátának. Minden homályos volt, valamilyen átlátszó, nedves anyag gátolta látását, melynek hidegségét egész arcán érezte végigfolyni.

Ekkor eszébe jutott, mi történt. A sötét árny megtámadta, majd a saját asztalának taszította, ahogy rávetette magát, amitől kiszorult a levegő a férfi tüdejéből. Ezután csápok tekeredtek a nyakára és elvesztette az eszméletét. Most, miközben a lény maga után vonszolta, rettegés öntötte el a kapitányt. Kiáltani akart, de csak nyöszörögni tudott, és hirtelen azt érezte, hogy zuhanni kezd. A következő pillanatban hangos csobbanással merült a vízbe. A hús folyadék betört a szájába és légutaiba, miközben eluralkodott rajta a pánik. Tudatalattijának kétségbeesésből fakadó erejével végül sikerült mozgásra bírnia végtagjait, és felküzdötte magát a felszínre.

Kiöklendezve a lenyelt vizet mélyen beszívta a levegőt, majd hevesen köhögni kezdett, aztán kapkodva megmosta az arcát. Még mindig homályosan látott, bár érzékelte, hogy sűrű pára gomolyog körülötte. Félelemtől hajtva úszni kezdett, hogy partra evickéljen, ám hirtelen súlyos test csapódott be mögötte, és az iszonyat jeges hulláma elemi erővel tört a férfira.

William nehézkesen mozogva próbált minél messzebb kerülni a lénytől, csakhogy a következő

pillanatban egy csáp tekeredett a bokájára, és egy karmos kéz tapadt az arcára hátulról. A kapitány elfojtott kiáltást hallatott, aztán a teremtmény lerántotta a sötét mélységbe. William utolsó gondolata, áttörve a rettegés ködét, a felesége volt, aki mosolyogva nyújtotta felé a karját.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Cale erőltetett tempót diktált, ahogy elhagyták a szurdokot. Quinn és a többiek igyekeztek tartani vele a lépést, ám ez nem ment könnyen. Az egykori nyomozó ráadásul megtagadta, hogy válaszoljon a kérdéseikre, amíg nem érnek biztonságos helyre. ,

Csupán annyit közölt a tudósokkal, hogy az octoridok mindig kisebb csapatokban portyáznak, ezért nem állhattak meg. Azzal érvelt, hogy a lény, ami megtámadta őket, már egyedül is komoly nehézséget jelentett, és ebben igaza volt, így nem bocsátkoztak vitába a férfival. Cale a távoli hegyek felé vezette őket, miközben lassan teltek az órák, de a táj végül változni kezdett. A vörös szavannát maguk mögött hagyva fokozatosan egyre sziklásabb, bokrokkal és tavakkal tarkított vidékre értek. Hamarosan egy kisebb völgybe jutottak, ahol a tucatnyi állóvíz között hatalmas, égbe törő sziklaformációk nyújtóztak, mintha csak egy megkövült erdő húzódott volna előttük.

Ahol csak a társaság elhaladt, közeledtükre hangos rikácsolással röppentek a magasba a vizek felszínén pihenő vagy halászó, fehér tollazatú, madárszerű lények, melyeknek ívben lefelé hajló csőre az egy métert is elérte. Amber nem győzött kapkodva felvételeket készíteni róluk a holopadjával menet közben,

kockáztatva, hogy lemarad a csapattól. Most örült csak igazán, hogy rendelkezett a multifunkciós készülékkel. Persze, ilyenkor Trevor mindig megvárta, majd együtt ismét a társaik nyomába eredtek. Végül Cale megállította a csapatot, és hátrament a pároshoz. Quinn, Tarq, Raven és Erik kíváncsian figyelték, mire készül a vezetőjük, miközben a térdeikre támaszkodva pihentették végtagjaikat.

– Miss Jadin! – szólalt meg a férfi erélyesen, ahogy megállt a kékesfekete hajú nő előtt. – Megértem, hogy sok itt az új dolog a maga számára, de azt hiszem, nem mérte fel teljesen a veszély mértékét, ami a fejünk fölött lebeg jelenleg. Az octoridok kifinomult szaglással rendelkeznek, kitartóak és vérszomjasak. Ne maradjon le, ha kérhetem!

– Órák óta gyalogolunk, már biztosan messze járunk tőlük. Miss Jadin nem akart rosszat, szerintem kicsit túllihegi ezt a dolgot, Mr. Jonson – kelt a nő védelmére Trevor, ám Cale ekkor olyan szigorú pillantással illette a másodpilótát, amitől az önkéntelenül is hátralépett.

– A maguk érdekében veszem ilyen komolyan a helyzetet, Mr. Vilchis. A szurdokban a bolygó legveszélyesebb lényeinek egyik képviselőjével csaptunk össze. Olyanok, mint a kaméleon, képesek beleolvadni a környezetbe, hogy szinte láthatatlanná válnak ezáltal. Jobb, minél messzebb kerülni tőlük.

– Territoriálisok? – kérdezte izgatottan Amber.

– Mondhatjuk, hogy igen. Az egész bolygót a vadászterületüknek tekintik, bár a lakhelyük közvetlen közelében a szokásostól is agresszívabbak a betolakodókkal szemben. Éppen ezért kérem nyomatékosan, hogy mindenki maradjon együtt! – zárta le a témát Cale, majd tovább indult, meg sem várva a többiek reakcióját, akik megemésztve a szavait sietve követni kezdték.

Ezúttal sem Amber, sem Trevor nem álltak meg nézelődni. Már mélyen a völgyben jártak, mikor Cale érezhetően lassabbra vette a tempót. Feszültsége láthatóan kezdett enyhülni, bár továbbra is fokozottan kémlelte környezetét. Ekkor enyhén, de érezhetően remegni kezdett a talaj a lábaik alatt, és hirtelen két hatalmas lény bukkant fel előttük a sziklatornyok között. Cale és a többiek azonnal megtorpantak, miközben elhűlve bámulták a gigászi teremtményeket.

A csapott hátú állatok legalább húsz méter magasak voltak, oszlopszerű lábaikon az emberi szem számára lustán, de határozottan mozogtak. Vastag barna bőrüket vörös sávok díszítették, míg hosszú nyakukat fekete sörény borította. Hosszúkás fejükben apró szemek ültek, melyek fölött hátrafelé hajló csonttaréj húzódott. Testük egyensúlyban tartását több méter hosszú, a végén elvékonyodó farok segítette. Lenyűgöző látványt nyújtottak, ahogy büszkén vonultak az egyik aprócska tóhoz szomszójukat oltani.

Az egyetlen problémát az jelentette, hogy ezen tevékenységükkel a két óriás elzárta a csapat előtt az utat, mivel két oldalt víz szegélyezte a keskeny földnyelvet, amin éppen tartózkodtak.

– Lenyűgöző teremtmények – jegyezte meg őszinte csodálattal Tarq. A mertaur nagy szemeivel pislogva úgy tűnt, képtelen betelni a látvánnyal. – Otthon a Poszeidónon, az óceán mélyén élnek ilyen hatalmas állatok, de szárazföldön még sosem láttam hozzájuk foghatót.

– A Föld őstörténetében a dinoszauruszok nőttek meg ekkorára – magyarázta Amber, videokészítés közben. – Azon töprengök, vajon rendszertanilag hová lehetne besorolni őket?

– Melegvérű emlősök, ha erre kíváncsi, Miss Jadin – közölte Cale egyszerűen, mintha csak arról beszélt volna, hogy a nappalt az éjszaka követi. – Cameloxidák.

– Micsodák? – kérdezte Raven, akit a férfi ismét lenyűgözött a tudásával.

– Cameloxidák – pillantott a nőre Cale, majd vállat vont. – A xenobiológus, Walter Glock így nevezte el őket. Úgy gondolta, ha már nem tudunk elmenni innen, akkor legalább töltsük hasznosan az időt. Átfogó tanulmányt készített a helyi ökoszisztémáról az évek során. A halála után megőriztem a holokockáját, abban minden általa rögzített adat megtalálható.

– Hol van ez a holokocka? – érdeklődött Amber, akit

felvillanyozott a lehetőség, hogy tanulmányozhatja a néhai biológus anyagát.

– Éppen oda tartunk, Miss Jadin.

– Nem akarok kötekedni, de hogy jutunk át rajtuk? – köszörülte meg a torkát Erik, és a mérnök az előttük lévő állatokra mutatott.

– Megoldjuk. Maradjanak szorosan mögöttem, és ne tegyenek hirtelen mozdulatokat! A cameloxidák békés lények, ha nem ijesztik meg őket, akkor nem lesz baj.

A volt nyomozó ezután intett, hogy kövessék, majd elindult a hatalmas állatok felé. Társai habozás nélkül a nyomába eredtek, bár a feszültség kiült az arcukra. Igyekeztek Cale példáját követve higgadtak maradni, ahogy lassan lépkedve hamarosan a hosszú nyakú óriások árnyékában találták magukat. Az állatok gondtalanul oltották szomjukat, ám egyikük észrevette a számára apró embereket és lenézve rájuk kíváncsian figyelte őket, miközben beértek alájuk.

Cale és a többiek visszatartott lélegzettel, hevesen dobogó szívvel pillantottak a magasba a lények hasára. Az oszlopszerű lábak között haladva úgy érezték, mintha egy gigászi csarnokban járnának. Végül aztán baj nélkül átjutottak alattuk, ami nem kis megkönnyebbülést jelentett a csapat számára. A cameloxida még sokáig figyelte őket, ahogy lassan távolodtak, majd ismét a víz fölé hajolva folytatta annak lefetyelését hosszú nyelvével.

A hegyek felé közeledve egyre kevesebb növényzet vette körül őket, mígnem végül teljesen kietlen vidékre értek. Forrón tűzött a csillag, ami körül a bolygó keringett, talpuk alatt hangosan ropogott a kiszáradt és repedezett talaj. Hamarosan emelkedni kezdett a terület és nehezebben járhatóvá vált a terep, hála az apró földmozgások hatására szanaszét heverő kisebb-nagyobb szikláknak és kavicsoknak. Ezt a kellemetlenséget azonban feledtetni tudta környezetük vadregényessége: gombaszerű sziklaképződmények emelkedtek a magasba, a kőzetréteget alkotó ásványok a szivárvány minden színében pompáztak, miközben csillogva verték vissza a lassan alkonyba hajló napfényt.

– Mr. Jonson! – kiáltott Quinn határozottan, bár szaporán szedve a levegőt.

– Igen? – kérdezte Cale, aki hátra sem fordulva kapaszkodott tovább az emelkedőn.

– Nem... tarthatnánk egy kis... pihenőt? A többiek szinte már csak vonszolják... magukat.

Erre már az egykori nyomozó is megfordult, és látta, hogy a másik férfinak igaza van. A leszállóegységből hozott felszerelés, a légmentesen zárható termozsákok, a holorádió és antennájának súlya alatt mindenki nehezen birkózott meg az emelkedővel. Arcuk verejtéktől fénylett, lépteik súlyossá váltak, mintha a gravitáció erősebben hatott volna végtagjaikra. Kivételt talán csak Raven képviselt, aki láthatóan könnyedén vette az

akadályt, bár már ő is kezdett kifáradni. Cale azonban elismerően nézte, ahogy a nő egyre közelebb ért hozzá, majd találkozott a tekintetük és valami megmozdult a férfiban a gyönyörűen csillogó szemek hatására.

– Jól van, hölgyeim és uraim! – kiáltott Cale. – Tíz percre megállunk pihenni. Szedjék azonban össze a maradék erejüket, mert már nem járunk messze a céltól! Hamarosan leszáll az éjszaka, de a sötétség beállta előtt biztonságos helyre kell érünk!

– És az... mikor lesz? – kérdezte zihálva Nolan, aki fáradtan huppant le egy laposabb sziklára.

– Látják ott azt a kiszögellést? – reagált a geológus érdeklődésére Cale, ahogy az emelkedő tetején lévő sziklatömbre mutatott. – Azon a sziklán túl van egy rövid járat a hegyben, ami egy völgybe vezet. Ott lesz a hely, ahol tábort vertem, alig húsz perc, mire elérjük.

A menedék ígérete úgy tűnt, hatott, mivel a tíz perc letelte után a társaság szedelődzködni kezdett, és mindenféle ellenvetés nélkül Cale nyomába eredtek ismét. Alaposan megküzdöttek az utolsó méterekkel, ám a rövid pihenő elég erőt adott nekik, hogy feljussanak. Voltak, akik átmásztak a derék magasságú sziklatömbön, míg mások igyekeztek megkerülni azt, de végül mindenki ott állt az említett barlang előtt. Cale halványan elmosolyodva biccentett feléjük, majd belépett a félhomályba. A többiek csak egy szívdobbanásnyi ideig haboztak, mielőtt követték és

behatoltak a járatba.

Odabent szinte vakon botorkáltak előre, azonban alig mehettek tíz métert, mikor egy kanyart követően hirtelen ismét a szabadban találták magukat, és attól, amit láttak tátva maradt a szájuk. A környező hegycsúcsok árnyékában egy kisebb, de tágas völgyben ősi romok, egy hajdanvolt civilizáció nyomai tárultak a szemük elé a magaslatról, ahol álltak. A hegyek által csapdába ejtett felhőfoszlányok, akár egy vékony lepel borultak a vörös kőből épült település fölé. Az emberi és mertaur szemek számára oly idegen vonalak egyben mégis ismerősnek hatottak, egyértelművé téve számukra, hogy épületeket látnak. A leomlott fallal körülvett városban megrongálódott, egymásnak dőlt tornyokat és három spirálisan kanyargó utcát lehetett megkülönböztetni, amiket szorosan összeépült, egy orgona sípjaihoz hasonló épületek szegélyeztek. Ezeket az utcákat két szélesebb út kötötte össze. Középen, egy nyílt téren ismeretlen rendeltetésű, lépcsőzetesen épült, lapos tetejű komplexum húzódott, melyhez boltíves kapu vezetett. Elhagyatottan és elfeledve szolgáltak emlékül azoknak, akik felhúzták őket, kitéve az idő vasfogának és az erózió kíméletlen erejének.

– Megérkeztünk! – törte meg a beállt csöndet Cale, ahogy szinte teátrálisan a város felé intett a kezével. – Legyenek üdvözölve az otthonomban!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Quinn Cale és Raven mögött haladva gyermeki izgatottságot érzett, ahogy belépett a halott városba. Egy történelmi felfedezés részese volt, ami szinte felfoghatatlannak hatott a számára. A vörös hajú, szakállas férfinak eszébe jutottak a Föld régi nagy felfedezőinek utazásai, szeretett könyveinek leírásai, melyeknek lapjain Kolumbusz megpillantotta a szárazföldet, Hiram Bingham Machu Piccu romjait a dzsungelban vagy éppen Robert Peary Ellentengernagy a jég és hó örök birodalmát, mikor elérte az Északi-sarkot. Meghatározó pillanatok voltak, amik nem csupán az utazók szívébe és lelkébe vésték bele magukat örökre, hanem az emberiség kollektív tudatába is.

Most, miközben a robusztus épületek között ballagtak, úgy érezte, egy álma vált valóra. Manapság az űrutazás hétköznapi dolognak számított, a galaxis lakható bolygói nem voltak ismeretlenek, az egész Tejútrendszeréről részletes térképek készültek a Galaktikus Unió megalakulását követően. Itt, ebben a távoli galaxisban, ezen a zabolátlan bolygón végül intelligens élet nyomaira bukkantak, hogy új fejezetet nyissanak az űrutazás történetében. Látva az ódon, leomlott falakat áhítat és büszkeség áradt szét Quinn testében, aki nem győzte kapkodni a fejét, hogy befogadja a szeme elé

táruló, elfeledett világot.

Cale az első spirális utcába vezette őket, ahol egy idő után klausztrofób érzés kerítette hatalmába a csapatot. Olyan volt, mintha egy óriáskígyó végtelenül hosszú szájában haladtak volna előre, és a szorosan egymás mellé épült, kerekablakos, barázdált falú sípházak bizarr fogakként emelkedtek föléjük. A kísérteties hangulatot csak megerősítette az épületek közt hangosan fütyülő szél, mely csapdába esett lidércek sikolyára emlékeztette őket.

– Egek! Látják, amit én? – torpant meg Amber, ahogy tágra meredt szemekkel körbetekintett.

A többiek szintén megálltak, majd némán bámulták a vörös köveken látszódó fekete alakokat. Minden egyes házon ott voltak, akár az időben megfagyott árnyékok.

– A Látogatók! – suttogta Tarq, és a mertaur közelebb lépett a vele szemben lévő épülethez, aztán óvatosan megérintette a falán lévő körvonalakat kesztyűs kezével. A puszta követ tapintotta, és csak most jött rá, hogy a halvány alak magába az anyagba volt beleégve. Elszörnyedve hátralépett, majd Cale-re nézett. – Mi történt itt?

– Valami szörnyű tragédia – felelt a nyomozó rövid hallgatást követően. – Bármilyen is meg őket, a haláluk pillanata rajta maradt a falakon. Az egész város tele van velük.

Szavait hosszas hallgatás követte, ahogy a többiek

megemésztették az elhangzottakat. Végül Cale intett, hogy kövessék, és hamarosan kiértek a labirintusra emlékeztető utcából, miután átvágtak egy szűk sikátoron. Közvetlenül a nyugati úton találták magukat, ahol tágas tér fogadta őket, kilátással a város szerkezeti felépítésére: látták az út másik végénél lévő, spirálisan elterülő sípházak csoportját, amit egy másik út kötött össze a harmadik lakónegyeddel. A központi téren emelkedett egy lépcsőzetesen épült, lapos tetejű, leginkább piramisra emlékeztető komplexum, vetekedve a környező hegyek méretével. Tetején fényes kupola csillant a napfényben. Az egész hely festői látványt nyújtott hátborzongató ridegségével és különleges építészeti stílusával. Ami azonban leginkább magára vonta a figyelmüket az a tucatnyi, tíz méter magas szoborcsoport volt, melyek a komplexumhoz vezető ösvény mentén sorakoztak.

Az arc nélküli, több méter magas szobrok büszkén, egymással szemben állva örködtek a város fölött. Vonásaikat a felismerhetetlenségig elkoptatta az erózió, így – bár humanoidoknak tűntek – nem lehetett biztosan megállapítani eredeti kinézetüket. Néma óriásokként magasodtak a csapat fölé, akik a komplexum irányába tartottak.

– Lenyűgöző! – motyogta áhítattal Amber. – Vajon kiket ábrázolhattak egykor?

– Bizonyára valamilyen isteneket – jegyezte meg

Nolan.

– Gondolja, hogy vallásosak voltak? – kérdezte Erik, aki mérnökként mindig is racionális életszemlélettel rendelkezett. – Ha olyan fejlettek voltak, mint feltételezzük, nehezemre esik elképzelni, hogy holmi transzcendens erőkben, szellemi lényekben hittek.

– A kettő nem feltétlen zárja ki egymást – ellenkezett a geológus. – Vegyen csak minket, embereket! A mai napig akadnak csoportok, akik hisznek egy felsőbb hatalom létezésében.

– Jó, de itt most olyan lényekről beszélünk, akik képesek voltak, legalábbis elméletben, életet teremteni ott, ahol sosem volt. A mertaurok legendái világosan utalnak erre.

– Véleményem szerint bármilyen szintű fejlettséget is érjen el egy faj, bizonyos fokú spiritualitás továbbra is szerves része marad az adott társadalomnak – csatlakozott az eszmecseréhez Amber. – Talán egyfajta morális alapot nyújtott a számukra.

– Lehetséges – bólintott Erik, bár a hangjából kétkedés sugárzott. – Itt jön azonban a kérdés, hogy vajon szükségük is volt ilyesmire? A jó és rossz elvont fogalmak, melyek meghatározzák az emberi civilizációt, de az övüket nem biztos!

Szerintem hiba a mi szemszögünkből tekinteni rájuk – köszörülte meg a torkát Trevor, aki úgy érezte, muszáj rávilágítania erre a tényre kívülállóként. – Én csak egy

másodpilóta vagyok, de úgy hiszem, hogy számunkra ők is isteni lények lennének.

– A mertaurok kétségtelenül hasonló módon vélekednek róluk – vetette közbe Tarq. – A népem számára a Látogatók felsőbbrendű teremtmények.

– Éppen ezért gondolom, hogy irracionális lenne részükről a vallásosság. Ők teremtők, és bizonyára tisztában voltak ezzel – erősködött a mérnök, mire Raven is megszólalt.

– A teremtés kérdésköre összetett fogalom, Erik. Tudósként úgy vélem, hogy az élet biokémiai folyamatok útján keletkezett, melynek szerves része maga az evolúció. Azok a molekulák, amik szükségesek az élet kialakulásához megtalálhatók a csillagokban, és amikor egy elpusztulva felrobban, akkor szétszórja ezeket a molekulákat a világűrbe, hogy aztán magokként új talajra hullva gyökeret eresszenek valahol a Kozmoszban. Talán így kezdődött minden annak idején. Viszont, ha a teremtés szándékos és tervezett folyamat, akkor bárki irányítsa is, valamilyen szinten kell, hogy összekapcsolódjon némi hiedelemrendszerrel azok szempontjából, akik általa megszülettek! Mikor egy nő terhes lesz, az színtiszta biológia, ám mégis egy vallásos egyén számára könnyen isteni áldást jelenthet. Ezzel együtt mi, emberek is kijelenthetjük, hogy képesek vagyunk életet teremteni, hiszen így szaporodunk, de mesterségesen is megoldható a folyamat az

orvostudománynak köszönhetően. Tehát semmi nem cáfolja, hogy a Látogatók ne lehettek volna vallásosak, elvégre ők is létrejöttek valahogyan. Őket ki teremtette? Talán a tudomány mellett hittel is megpróbáltak választ találni erre az örök kérdésre.

– Ez logikusan hangzik – támogatta a csillagász szavait Quinn, aki eddig csöndben hallgatta a beszélgetést.

– Egyetértek, szerintem Miss Waldas érvelése helytálló – szólalt meg Cale is.

– Jó, hát ezen nem fogunk összeveszni, csak arra akartam kilyukadni, hogy néhány szobor láttán nem kell rögtön beskatulyázni egy ismeretlen civilizációt – tárta szét a karjait Erik, lezárva a témát.

Pár perc múlva aztán elérték a hatalmas, piramisszerű építményt.

– Megérkeztünk! Ott fönt van a szállásom – mutatott a komplexum tetejére Cale.

– Milyen magas lehet ez? – kérdezte döbbenten Quinn, akinek szinte belefájdult a nyaka, ahogy a csúcsot kémlelte.

– Legalább kétszáz méter – felelt Erik, miután végigmérte a piramist.

– Igazából csak elsőre tűnik vészesnek – mosolyodott el a volt nyomozó. – Ahogy látják, lépcső vezet fölfelé, jó tempóban alig húsz perc alatt megjárható. Jöjjenek!

Sóhajtozva, magukban morogva a fáradtságtól, de

azért követték vezetőjüket. Miközben a lépcsőkön baktattak egyre inkább lemenőben volt a helyi Nap, a vörös sziklák szinte lángoltak, ahogy az árnyékok megnyúltak, és mire felértek a komplexum tetejére, már teljesen besötétedett. Az itteni galaxis spirális karja lilás fényben ragyogva, gyémántként szikrázó csillagoktól körülvéve szelte át az ég fekete szövetét.

A piramis tetején kupolás épület fogadta őket, melynek keskeny ajtaján Cale-t követve mindannyian beléptek. Falai mögött meglepően tágas helyiség terült el, ahol az egykori nyomozó otthonosan berendezkedett. Az egyik sarokban sárgán izzott egy az AKHILLEUSZ roncsából származó energiacella, miután a férfi bekapcsolta. Aljzatából vezetékek ágaztak szét a falakra erősített neoncsövekbe, amik kékes derengésbe vonták a termet. A szemközti falnál üres konzervdobozok heverték sorba rakva. Első látásra egyszerű szemétnek tűnhettek, azonban arra szolgáltak, hogy felfogják a lecsapódó párát, amiből reggelre elegendő vízkészlet szokott összegyűlni.

– Nem tudom az okát, de a folyamat minden nap megismétlődik – magyarázta Cale. – Gondolom, az épület anyagában lehet valami, ami a jelenséget kiváltja. Szóval helyezték csak magukat kényelembe, vízben nem lesz hiányunk!

A csapat így hát végre megpihenhetett, és lepakolták felszerelésüket. Cale egy korábbi vadászatából származó

húst tartott egy fagyasztóládában, melyet szintén az energiacella táplált. Ebből látott neki vacsorát készíteni a „terazon”, a szabad ég alatt. Kövekből kialakított sütőhelye volt, összehordott faágakból embernél is nagyobb halom hevert az épületen belül, így hamar máglyát rakott odakint, mely szempillantás alatt lángra kapott puskájának egy csökkentett energiájú lövésétől. Rövid időn belül a sült hús ínycsiklandozó illata lengte be a levegőt, előcsalva mindenkit az épületből, ahol lefektették öklömnyire összehajtható matracaikat.

A tűz körül ülve, csendben fogyasztották el az ételt, megnyugvást találva egymás társaságában. Hosszú és nehéz nap volt mögöttük, úgy érezték, kiérdemelték az esti békét. Mire végeztek a hússal, sokuknak már arra is alig volt erejük, hogy elvándorogjanak a fekhelyükre, ahol rögvést mély álomba merültek. Kivéve Quinnt és Trevort, akik röpke ejtőzés után felállították a holográdiót, hogy megpróbáljanak kapcsolatba lépni a hajóval. Eközben Cale összeszedte az AKHILLEUSZ burkolatának darabjaiból kialakított tányérokat, mit sem törődve a két férfi ténykedésével.

Az első tiszt és a másodpilóta kitartóan igyekeztek elérni a MERIDIÁNT, mivel tájékoztatni akarták a kapitányt jelenlegi helyzetükről, mit sem sejtve a fedélzeten zajló eseményekből.

HUSZADIK FEJEZET

Várakozással teli, feszült légkör uralkodott az étkezőben. Zara ugyanazt a komor nyugtalanságot látta kiülni a többiek arcára, ahogy végighordozta a tekintetét rajtuk, melytől az ő gyomra is görcsbe rándult. Megtörve a csendet végül összeszedte a gondolatait, és beszélni kezdett.

– Nem szeretek rossz híreket közölni, de mint tudják, Helsing kapitány is eltűnt. Mr. Carrick és én úgy véljük, hogy elhurcolták. Valószínűleg akarata ellenére, amiből egyenesen következik, hogy nem vagyunk egyedül a MERIDIAN fedélzetén.

– Úgy érti, velünk jött egy potyautas? – ráncolta magas homlokát Higgins professzor.

– Nos... nem egy konkrét személy, professzor. Inkább valamilyen... élőlény.

– Mégis... miféle élőlényre gondol? – kíváncsiskodott August, beletúrva hosszú fekete hajába.

– Itt van a probléma, mivel fogalmam sincs – tárta szét a karjait Zara.

– Ez nem túl biztató.

– Tudom, de azért rendelkezésünkre áll néhány információ! – emelte fel az ujját a nő, majd bekapcsolta a holopadját az asztalon, mire a levegőben megjelent néhány szöveges adat, grafikon és mikroszkopikus

felvétel holografikus képmása. – Ezek az általam talált nyálkaminta elemzéséből származó adatok. A MERIDIAN rendszerének adatbankjában tárolt tudományos információkkal összehasonlítva kijelenthető, hogy a hívatlan vendégünk homeotermikus, vagyis melegvérű, ezért igen gyors mozgású lehet. A nyálkában talált enzimek, fehérjék és ásványi sók értékei legalábbis ezt támasztják alá. Ugyanakkor a minta tartalmaz egy enyhe méreganyagot is, mely bár nem halálos, azonban átmeneti bénultságot okozhat az idegrendszerben!

– Szóval... egy ragadozóval van dolgunk? – tette fel a kérdést Gavin.

A köpcös, szakállas férfi vállai már a gondolattól megereszkedtek, ahogy magába zuhanva elképzelte, milyen szörnyű sorsra juthatott Leah, ha valóban egy húsevő karmaiba került.

– Megvan rá az esély, de lehet, hogy csak egy védekezési mechanizmus – felelt vonakodva Zara.

– Tekintve, hogy már ketten eltűntek, aligha védekezésről, inkább vadászatról van szó! – jegyezte meg nyersen August.

– Mindig ilyen kíméletesen fejezi ki magát, Mr. Corwin? – vetett szúrós pillantást a bajuszos férfira Zara.

– Csak kimondom, amit mindenki gondol.

– Attól tartok, igaza van – szólt közbe Flint, hogy elejét vegye a vitának. – Összezárva egy ragadozóval, bármilyen teremtmény is legyen, komoly kockázatot

jelent. Mindannyian veszélyben lehetünk.

– Vajon, hogy került a hajóra? – töprengett hangosan Higgins professzor, miközben ősz szakállát simogatta.

– Nyilván nem véletlenül! – fintorodott el August.

– Arra utal, hogy valaki közülünk szándékosan hozta a fedélzetre?

– Nem elképzelhetetlen.

– Jó tudni, hogy ennyire bízik a jelenlévőkben, Mr. Corwin! – dörmögte Zara, akit egyre inkább bosszantott August flegmasága.

– Elfelejti, Miss Holt, hogy nem mindenki tartózkodik most itt az expedícióból! Talán az illető előre sejtette, hogy nem fog a hajón maradni, mikor elszabadul a lény.

– Szerintem csak élénk a fantáziája, August – legyintett Flint. – Mi oka lett volna bárkinek is egy veszélyes élőlényt engedni a hajóra?

– Bizonyára jól tudta, mit csinál, de vádaskodással nem megyünk semmire! – zárta le a témát Zara. – A kérdés inkább az, hogy mihez kezdünk a helyzettel?

– El kell pusztítanunk! – dörrent fel Gavin, lángoló tekintettel. – Csak a túlélés számít. Vagy ő vagy mi!

– Támogatom a javaslatot – bólintott August.

– És hogy akarja kivitelezni? – érdeklődött a professzor. – Azt sem tudjuk, mivel állunk szemben.

Ekkor, mielőtt bárki válaszolhatott volna, Zara holopadja vörösen kezdett villogni, így minden tekintet a készülék felé fordult.

– Ez most mi? – kíváncsiskodott a mérnökhelyettes.

– Bejövő hívás a felszíni csapattól – felelt a nő, aki kommunikációs tisztként összekapcsolta holopadját a MERIDIAN rendszerével. – A hídra kell mennem, hogy fogadni tudjam.

– Önnel tartok! – pattant fel a székéből Flint, majd a többiekhez fordult. – Maradjanak együtt, és próbáljanak addig kitalálni valamit, hogy kapjuk el azt a dögöt!

Zara és Flint türelmesen bámulták Quinn áttetsző, vibráló miniatűr képmását, miután beszámoltak az első tisztnek a történekről. Quinn egyszer sem vágott a szavukba, ám egyre komorabb arckifejezése árulkodott érzelmeiről. Végül a férfi megtörte a hallgatást.

– Nos... legalább azt már tudják, hogyan vigyenek fel minket újra. Nem elhanyagolható tény! – sóhajtott Quinn, aztán döntésre jutott. Nem örült, amiért rangidősként ő követte a kapitányt a sorban, így az expedíció iránti felelősség most ólomsúlyként nehezedett a vállaira, de ezen már nem lehetett változtatni. – Mostantól senki ne maradjon egyedül a hajón, Mr. Carrick! Egyelőre ne foglalkozzanak a mentőkabinok átalakításával, inkább próbálják meg elintézni a lényt! Maradtak tartalék sugárvetők a fedélzeten, vegyék magukhoz a fegyvereket!

– Úgy lesz, uram! – biccentett a parancs hallatán Flint.

– Önök jól vannak, Mr. Calder? – kérdezte Zara, mire Quinn halványan elmosolyodott.

– Mindenki jól van, Miss Holt, ne aggódjon! Egy ősi város romjai között húztuk meg magunkat. Lesz mit tanulmányoznunk, amíg értünk nem tudnak jönni. Tájékoztassanak minket a fejleményekről, akármilyen jelentéktelennek tűnhetnek is! És a legfontosabb... vigyázzanak magukra!

– Igenis... kapitány!

– Megtesszük, amit lehet, uram! – tisztelgett Flint, majd elkészöntek és bontották a vonalat.

Síri csönd ereszkedett rájuk, ahogy egymásra néztek. Tudták, hogy a kihívás, mely előttük állt mindennél kockázatosabbnak ígérkezett, azonban nem maradt más választásuk. Meg kellett szabadulniuk a teremtménytől, ami már két embert is elragadott közülük!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Quinn és Trevor végül úgy döntöttek, elég lesz másnap reggel közölni a szomorú tényeket a többiekkel, így ők is nyugovóra tértek. Lassan teltek az órák, az ősi város romjai között megült a levegő, az épületek réseiből előbújtak az éjszakai rágcsálók. Nagyméretű sárga szemeikkel sűrűn pislogva, idegesen pásztázták környezetüket, miközben terebélyes fülüket hegyezték és élelem után kutatva szaglászta a talajt ormányukkal. Az árnyak közt rájuk vadászó hüllők és bőrszárnyas, öklömnyi méretű ragadozók mozgolódtak, kihasználva a sötétség adta előnyüket.

Azonban nem csak a helyi élővilág tagjai töltötték éberen az estét. Cale verejtékben úszó testtel riadt fel az álmából fekhelyén, majd hosszasan masszírozva halántékát kisétált a kupolából és leült a piramis lépcsőjére. *Ismét ugyanaz az álom* – gondolta. Egy ideje már nem kellett átélnie, azt hitte, végleg megszabadult tőle, azonban most tudatának mélyéről újra a felszínre került. Egyedül volt a sötétben, lábainál földindulás következtében szétszóródott sziklák és apróbb kavicsok heverték, köztük pedig ott volt a nő, akinek vérben úszott a teste, üveges szemei a férfira meredtek, földdel teli szája segítségért kiáltott. Hallotta a nő hangját, ahogy őt szólította, ám Cale nem mert közelebb menni hozzá.

Hiába kérlelte újra és újra, Cale nem akarta így látni, egyszerűen nem bírta elviselni, ezért gyáván elfutott a semmibe, bele a koromfekete sötétségbe. A nő sikolya visszhangozva szállt utána.

Ennél a pontnál mindig felébredt. Ilyenkor szégyent érzett és mérhetetlen bánatot. Érezte, hogy az álom mondani akar neki valamit, azonban képtelen volt szembenézni a látvánnyal. Mélyen beszívta a friss levegőt, miközben tekintetét végighordozta az alatt elterülő romokon. Gyakran eltöprengett rajta, milyen lehetett a város fénykorában. Elképzelte, ahogy utcáit élettel töltötték meg a lakói, és bár egy idegen civilizáció építette a helyet, talán mégsem különböztek annyira az emberektől: gyermekek játszhattak a szabadban, felnőtt férfiak és nők – ha voltak köztük egyáltalán nemi eltérések – siethettek a dolgukra, öregek – pihenhettek forró napokon az árnyékban, esetleg kereskedők árulhatták portékáikat a nyílt tereken, miközben papok gyülekeztek a piramisnál és katonák vagy harcosok rótták az utcákat. De az is lehet, hogy teljesen másként élték mindennapjaikat sípszerű házaik biztonságában.

Cale csak a fantáziájára hagyatkozhatott, ám abban biztos volt, hogy egykor a város jóval barátságosabb és színesebb arcát mutatta. Szeretett időnként elmélyedni a gondolataiban, főleg mióta magányosan tengette napjait, ám előbb-utóbb mindig betolakodott az elméjébe ugyanaz a kép, melytől gyakran voltak rémálmai.

– Látom, alvás helyett inkább a kilátásban gyönyörködik – zökkentette ki merengéséből egy hang a férfit, aki hátranézve Ravent pillantotta meg.

– Miss Waldas! – eresztett meg egy halvány mosolyt Cale. – Maga sem jó alvó?

– Nem voltam annyira fáradt. Esetleg csatlakozhatom?

– Kérem! – intett a volt nyomozó, és a nő helyet foglalt mellette a lépcsőn. – Meg kell mondanom, igen jól bírta a tempót napközben, mintha mindig is gyakorlott túrázó lett volna.

– Köszönöm! Nos... szerencsére karban tartom magam, szeretek edzeni és állítólag az Aster világa, ahol születtem, genetikai változásokat okozott a populációban. Valószínűleg ezért bírom jobban a fizikai terhelést. Képzelve, még befesteni sem lehet a hajam, mert nem fogja semmilyen más szín! Örök szőke maradok.

– Ó, ne is akarja, jól áll magának! – jegyezte meg Cale, aztán zavarában elkapta a nőről a tekintetét, miközben megköszönte a torkát.

Raven a bókot hallván kedvesen elmosolyodott, és csillogó szemekkel nézett a férfira.

– Ez kedves volt, köszönöm! Már rég nem kaptam ilyen dicséretet, igaz négy évig hibernálva aludtam. Nem túl kellemes az ébredés belőle.

– Tudom, még emlékszem rá én is. Talán az egyetlen

dolog, ami nem hiányzik a modern világból.

– Elhiszem. Mondja, hogy bírt ki ennyi időt itt a bolygón?

– Hát... nem igazán tehettem mást – vont vállat Cale. – Persze, sokat segített, hogy egy darabig akadt társaságom. Az ember nem is gondolná, egy ilyen apróság mennyire számíthat! Alapvetően magamnak való fickó vagyok, de voltak napok, amikor éreztem, hogy bármelyik pillanatban elszakadhat bennem valami. Néha már... látni véltem a többieket is, ahogy az elmém csúf játékot űzött velem. Ha az örület szakadék, akkor sokáig a peremén táncoltam. Emlékfoszlányokból táplálkozó alakok tűntek fel esténként a szemem sarkában... árnyak, a múlt kísértetek Később már nappal is látni véltem őket, időnként beszéltem hozzájuk. Egyre inkább vágytam újra a társaságukra, és ők egyre többször jelentek meg, szinte csalogattak magukkal valahová, ám a halott tekintetük mindig emlékeztetett rá, hogy már nincsenek velem. Végül sikerült elengednem őket, és másra összpontosítanom a figyelmem. Túl kellett élnem.

– Szörnyű lehetett elviselni a magányt, távol mindentől és mindenkitől – suttogta Raven, gyengéden a férfi vállára téve a kezét, hogy kifejezze együttérzését. Cale-nek jól esett az érintés, melynek hatására ismét a nő felé fordult. – Én valószínűleg nem bírtam volna ki sokáig!

– Az nem olyan biztos, Miss Waldas! Az ember csak akkor tudja meg, mi lakozik benne, ha szembenéz saját magával.

– Igaz, de talán nem mindenki elég bátor ezt megtenni.

– Néha nincs választásunk, ahogy nekem sem volt.

– Ezt nem vitatom. Egyébként a többiek...

– Igen?

– Mi történt velük? – érdeklődött Raven, akinek egy ideje már furdalta oldalát a kíváncsiság.

– Ők... meghaltak, bár ezt úgyis tudja. Egyikük sem távozott békésen. Ez a hely nem kímél senkit. Azonban sejtem, mire kíváncsi pontosan, és talán jót is tesz, ha végre beszélhetek róla valakinek. – Cale itt tartott egy röpké szünetet, mielőtt folytatta mondandóját. – Troy Ferrist, a kommunikációs tisztet veszítettük el elsőnek. Szerencsétlen megsérült egy vadászat során, felöklelte egy Bixon, majd agyontaposta. Alapjáraton békés növényevők, akkorák, mint egy elefánt, de a fejük gyíkra hasonlít, ráadásul két hosszú agyaruk van és vastag bőrük. Sajnos, ha veszélyben érzik magukat, akkor rendkívül agresszívvá válnak, ami Troy vesztét okozta. Mire odaértünk hozzá, már semmit sem tehattünk érte. Néhány hónap múlva az asztrofizikus, Edgar Morton távozott az élők sorából. Vízbe fulladt az egyik tónál.

– Hogy derítették ki, mi történt vele?

– A testét partra sodorta a víz másnap – felelt

rezignáltan Cale. – Ezt követően sokáig nem esett baja senkinek, lassan megtanultunk együtt élni egymással és a helyi élővilággal is. Hamarosan azonban konfliktusba kerültünk az octoridokkal, és minden megváltozott! Vége volt a békés napoknak, ráadásul az akkori táborunkat is el kellett hagynunk. Glock professzor már korábban feltételezte, hogy élhetnek a bolygón olyan intelligens lények, melyek a tápláléklánc csúcsán ülnek, és vesztére a teóriája beigazolódott. Vándorlás közben ütöttek rajtunk, és elvitték a xenobiológust. Selina, a navigációs tiszt Robert Hann és én utánuk eredtünk, hogy kiszabadítsuk. Napokig követtük a nyomaikat, mígnem eljutottunk a falujukig, már ha nevezhetem így. Tudja, Miss Waldas, a szavannán és a mocsaras, trópusi erdőn túl egy hatalmas tó terül el. Itt élnek az octoridok, több százan egy kolóniát alkotva. Földhalmokba ásott odúban.

– És mi történt, mikor odaértek?

– Sajnos elkéstünk! Már nem tudtunk segíteni a professzornak. Egy dombra másztunk fel, hogy feltérképezzük a kolóniát, és láttuk, ahogy a lények előbújva Walterra vetették magukat. Elevenen felfalták, miközben éles fogaikkal tépték a húsát... a mai napig kísért az a szörnyű sikoly, ami elhagyta a torkát! Elborzadva, megtörve és némán távoztunk, mialatt a gyász teljesen letaglózott minket, hiszen kedveltük WALTERT. Nálunk voltak ugyan az AKHILLEUSZ roncsából

szerzett fegyvereink, de tudtuk, öngyilkosság lett volna bosszúból az octoridokra támadni. Nem sokkal később rátaláltunk erre a városra és beköltöztünk. Próbáltuk feldolgozni a történeteket a magunk módján.

– És sikerült? – kérdezte halkán Raven.

– Félig-meddig – fintorodéit el Cale. – Alkalmazkodtunk az új helyzethez és az octoridok nyújtotta új veszélyhez, de tartósan elkerülni így sem tudtuk őket. Igaz, két év is eltelt a professzor halála óta, azonban számítani lehetett rá, hogy előbb-utóbb ismét keresztezzük egymás útját a lényekkel. Egy szárazabb évszak után a növényevő csordák populációja csökkent, és messzebbre kellett vándorolnunk, hogy rájuk találjunk, de sajnos aznap nem csak mi vadásztunk! Két octorid észrevett minket a magas fűben, miközben nyomok után kutattunk, és azonnal rátámadtak Robert Hannra, aki segítségért kiáltott. Akkor láttuk először, hogy képesek beleolvadni a környezetükbe, miközben próbáltuk elkergetni őket. A lövöldözés azonban a közelben lévők figyelmét is felkeltette, és hamar megjelent az egész falka. Selmával felnyaláboltuk Robertet. Az oldala és az egyik combja csúnyán vérzett, bár járni azért még tudott. Így kezdtünk el menekülni, nyomunkban pedig ott loholtak az octoridok, akár a vérebek. Időnként megeresztettünk egy-egy lövést, hogy feltartsuk őket, de egyre közelebb értek. A szavanna eddig ismeretlen részén jártunk, itt a vidék már jóval

dombosabb volt és a fűben kisebb-nagyobb sziklák bújtak meg. Végül célba vettük a legközelebbi magaslatot. Kimerülten küzdöttük magunkat felfelé a szikla és kavics borította emelkedőn. Robert sántikálva igyekezett lépést tartani, ám félúton megbotlott egy hasadéokban és elvágódott. Selina azonnal megfordult, majd tüzet nyitott a lényekre, míg én kapkodva talpra állítottam Robertet. Feltűnt, hogy mennyire sápadt és gyenge volt, alig bírt megmozdulni, és hirtelen egy octorid jelent meg mögöttünk, majd ránk vetette magát. Mindketten elvágódtunk, a fegyvert tartó kezem Robert alá szorult, és a lény szívókorongos tenyere az arcára tapadt. Robert elfojtott, fájdalmas kiáltást hallatott. Ezt látván már lendítettem is a lábam, hogy lerúgjam róla a rút teremtményt, melynek a fejét vettem célba. Újra és újra az arcába vágtam a talpam, mígnem az octorid megelégte a bánásmódot, majd sziszegve rám fordította a figyelmét. Mozdult, hogy nekem ugorjon, és közben elengedte Robertet. Nem sokon múlt, de picit gyorsabb voltam nála, és egy lövéssel lyukat égettem a koponyájába.

– És Robert?

– Ő... nem élte túl – ingatta a fejét szomorúan Cale. – Az octorid a fél arcát letépte, ahogy rám támadt... borzalmas látvány volt! Azonban csak egy pillantást vethettem rá, mivel Selinának kellett segítenem. Együtt hátrálva lőttük a felénk nyomakodó falkát, szinte

plazmaesőt zúdítottunk rájuk, de a lények saját társaik holttestén átmászva törtek előre. Selina és én eközben felértünk a domb tetejére. Ő a lábával elkezdett sziklákat görgetni lefelé, megtámogatva néhány sugárnyalábbal. Az ötletet hasznosnak találtam, így én is követtem a példáját...

Cale itt elhallgatott, és nagyot sóhajtván az ég felé emelte a tekintetét.

– Különös az élet, nem? Néha pár perc is óráknak tűnik, máskor elszaladnak a napok, ám elég egyetlen rossz lépés, és mindennek vége, mintha sosem léteztünk volna.

Raven sejtette, miről beszél a férfi, fájdalma még ennyi idő után is kiült az arcára, mely könnyektől nedvesen csillan a gyér fényben.

– Folytassa csak! – kérte a nő, aki biztos volt benne, hogy jól fog tenni az egykori nyomozónak, ha kiadja magából a felgyülemlett fájdalmat.

Cale néhány másodpercig hallgatott, aztán megtörölte az arcát a kezével, majd aprót biccentve megtörte a csendet.

– Talán az octoridok dübörgő lábai, talán csak a laza talaj miatt, de... váratlanul megindult alattunk a domboldal. Először fel sem fogtam, mi történik, ám az ösztönöm így is működött, és az utolsó pillanatban a kezemmel egy szikla után kaptam. Sikerült megkapaszkodnom, de közben elszörnyedve néztem,

ahogy Selina a kövekkel együtt gördült lefelé a lejtőn. Kétségbeesetten kiáltottam utána... mindhiába. Tehetetlen voltam. A lavina elsodorta, akárcsak az octoridokat. Miután elült a por láttam, hogy a domb alján keletkezett sziklás földkupac alól egy-két lény kiásta magát, majd eliszkoltak. Nehézkesen, de végül lemásztam, és Selinát szólomatva ásni kezdtem. Nem tudom, mennyi idő telt el, csak arra emlékszem, hogy már véreztek az ujjaim, mire rátaláltam. Ott hevert vérző halántékkal, sebektől borítva... élettelenül...

Egy pillanatra úgy tűnt, Cale összeomlik, ahogy elcsuklott a hangja, de gyorsan összeszedte magát, bár megereszkedett vállai árulkodtak lelkiállapotáról.

– Nagyon sajnálom! – fejezte ki együttérzését Raven, amit a férfi nagyra értékelt.

– Köszönöm! Tudom, rég volt, de... nem könnyű beszélnem róla.

– Ez természetes. Mindenkit megvisel a kedvese elvesztése. Hová... temette el őt?

– Sehová. Elhoztam a városba a testét, majd elhamvasztottam egy hatalmas máglyán, aztán innen föntről szétszórtam a hamvait, hadd vigye a szél szabadon. Azt hiszem, Selina is így akarta volna. Tudja, imádott repülni, neki... ez jelentette a szabadságot – eresztett meg egy halvány mosolyt a férfi.

– Én is úgy gondolom, hogy helyesen cselekedett, Mr. Jonson.

– Hívjon csak Cale-nek!

– Rendben, Cale! – húzódott mosolyra a nő szája. – Akkor mostantól Raven vagyok, ha kérhetem!

– Természetesen!

Sokáig ültek még így a csillagok alatt halkan beszélgetve, miközben Raven mesélt a családjáról, hogy miként szökött meg tőlük, majd vált sikeres tudóssá. Ahogy teltek a hosszú percek lassan kialakult köztük a kötelék, és egy emberöltőnyi idő után Cale végre úgy érezte, hogy nincs egyedül többé.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Mire Zara és Flint visszatértek az étkezőbe a hídról, August, Gavin és Higgins professzor előálltak egy ötlettel. Kitalálták, hogy az egyik terembe terelik a lényt, majd lecsapnak rá, akár vadászok a zsákmányra. Flint átgondolta, és tetszett neki a terv, ráadásul a fedélzeten lévő fegyverekkel úgy gondolta, hogy kivitelezhető lesz. Választásuk a Rekreációs szobára esett, ám előbb szükségük volt egy eszközre, ami képes érzékelni a teremtmény mozgását. Flint vállalta, hogy elkészíti, melynek hamarosan neki is látott. Egy-két óra múlva elkészült a szerkezet, ami nem állt másból, mint egy hosszú, lyukacsos fémcsőből, valamint a belsejében lévő panelhez kapcsolódó kijelzőből.

– Biztosan fog működni? – kérdezte Zara, mire Flint magabiztosan elvigyorodott, és a nő felé fordította az érzékelőt.

– A szenzor, amit beleépítettem képes érzékelni a mozgás által keletkezett légköri változásokat tíz méter sugarú körben. Most bekapcsolom, kérem lépjen oldalra, majd vissza!

Zara így is tett, és a cső előtt mozogva annak kijelzőjén rögtön megjelent egy piros pötty a rácsozott grafikus háttér előtt.

– Szép munka, Mr. Carrick! – jegyezte meg Higgins

professzor.

A nyálminták lelőhelyei és a történetek alapján arra a következtetésre jutottak, hogy a teremtmény valószínűleg a hajót behálózó szellőzőrendszer járataiban közlekedik. Ennek alapján Flint segítségével nekiálltak részletesen kidolgozni a tervüket, majd utána magukhoz vették a raktárban tárolt sugárvetőket, aztán a tettek mezejére léptek.

Zara, Higgins professzor és August a Rekreációs szobába ballagtak, hogy elfoglalják pozíciójukat. A nő vetett egy pillantást a panorámaablakon túl szikrázó csillagokra, aztán a futókerék mellé guggolva szembefordult a bal oldali fal tetején lévő szellőzővel. Tekintete a négyszögletű nyílásra szegeződött, melynek feketesége – minél tovább bámulta – egyre inkább egy feneketlen kútra emlékeztette. Ezalatt a többiek is elhelyezkedtek a sportolásra alkalmas berendezések mögött: August a lépcsőzőgépnél keresett védelmet, míg a professzor kissé távolabb, a háromszögletű talapzattal rendelkező szobabiciklinél állapodott meg, ami egyetlen fémgyűrű volt csupán, amin rajta helyezkedett el a kormány és a karika belsejében a hajtópedálok.

Feszült várakozás izzott a levegőben, olyan súlyos csönd ereszkedett rájuk, hogy még egy leejtett tű hangja is ágyúdörgésnek hatott volna. Zara folyamatos kapcsolatot tartott bekapcsolt holopadján keresztül két másik társukkal, akik időközben elindultak bejárni a

hajót, hogy rátaláljanak a MERIDIAN potyautasára. Szorosan egymás mellett haladva, fegyverrel a kezükben nyomultak előre, miközben helyiségről-helyiségre járva átnézték a hajót. Két óra is eltelt eredménytelenül, mígnem visszafelé a raktérből Flint hirtelen megtorpant, ahogy a mozgásérzékelő kijelzőjén felvillant egy vörös pötty pár másodpercre.

– Mi a baj? – fordult hátra Gavin, miután észrevette, hogy a mérnökhelyettes nem követi.

– Azt hiszem, van itt valami.

– Hol?

– Az... Üvegházban – válaszolt Flint.

– Akkor jobb lesz, ha megnézzük! – szólt határozottan Gavin, mire Flint aprót biccentett.

Óvatos léptekkel az Üvegház átlátszó bejáratához mentek, majd Gavin az ajtónyitó panel felé nyúlt.

– Várjon! – emelte fel az ujját Flint, mire Gavin mozdulata megtört.

– Mi a baj?

– Ha tényleg odabent van, és sikerül a szellőzőbe terelni, akkor el kell érünk, hogy a Rekreációs szobába tartson! Ehhez azonban le kell zárni a járat többi elágazását.

– Meg tudja csinálni?

– A holopadom még korábban összekapcsoltam a hajó rendszerével. Adjon egy percet!

Sugárvetőjét a falnak támasztva Flint előhúzta a

multifunkciós eszközt, melynek felületén táncot jártak az ujjai. Hamarosan megjelent előtte a szellőzőrendszer holografikus ábrája, és egy érintésre lezáródtak az elágazások rajta, amiket piros vonalak jelöltek. Ezt követően a mérnökhelyettes értesítette Zarát, akivel közölte, mire készülnek.

– *Rendben! Legyenek óvatosak, Flint!* – hallatszott a nő feszült hangja a készülékből. – *Mi készen állunk a dög fogadására.*

Így hát Flint nyugtázta a választ, majd ismét magához vette fegyverét, miután elrakta holopadját a zsebébe. Gavin egy gombnyomásra kinyitotta az ajtót, és a két férfi rövid habozást követően belépett az Üvegházba. Odabent fülledt meleg és sűrű, tejfehér pára fogadta őket, a fáknek és bokroknak csupán a körvonalai rajzolódtak ki előttük. Úgy érezték magukat, mintha egy őserdőbe kerültek volna, ami a növények nagy száma miatt szinte igaz is volt. Flint hálát adott a modem szemüveggyártásnak, amiért manapság olyan réteggel vonták be a lencséket, ami ellenállt a párasodásnak. Idegeik pattanásig feszültek, miközben fegyvereiket készenlétben tartva haladtak előre. Az odabent uralkodó síri csöndben a lépteik mennydörgésnek hatottak a számukra. Ennek ellenére a rájuk leselkedő veszély valós volt, ráadásul a Flint válláról egy szíjon lógó mozgásérzékelő ismét jelzett, mire a két férfi jobbra kanyarodott, követve a készülék által megadott irányt.

Egyre beljebb hatoltak, félrehajtva a bokrok leveleit és a fák ágait az arcuk előtt, miközben igyekeztek hozzá szokni a fullasztó hőséghez. Flint, mikor megálltak egy pillanatra, ellenőrizte a mozgásérzékelő kijelzőjét, aminek a képe hirtelen többször is kásássá vált, mintha zavarná valami jel. Meglepő módon a lámpák is villogni kezdtek, és a pára miatt a jelenség kísérteties hangulatot kölcsönzött a helynek.

– Nem tetszik ez nekem! – dörmögte Gavin.

Flint nem szólt, de ő is nyugtalanná vált. Eszébe jutott a felvétel, amin Leah Alden utoljára szerepelt, mivel abban is hasonló elektrosztatikus anomália keltett zavart. *Semmi kétség, itt van a közelben!* – gondolta, és kézfejével megtörölte verejtékező homlokát. A kétely tervük sikerességében gyökeret vert az elméjében, de a férfi gyorsan elűzte a baljós gondolatot. Átbújva néhány páfrány között végül elérték az Üvegház végét, ahol egy vízzel teli medence fogadta őket, melyet bár nem láttak a páraréteg miatt, ám hallották a hullámzó folyadék loccsanó hangját. A mozgásérzékelő remegő kijelzőjén eltűnt, majd ismét felbukkant a vörös pötty, de mindig ugyanott.

Tétlenül álltak egy darabig, mígnem Flint hirtelen idegesen megérintette Gavin karját.

– Itt kell lennie! – suttogta elfojtott hangon a szőke hajú férfi.

– Miből gondolja? – kérdezte halkan Gavin.

– Mozgott a víz, hallotta?

– Persze.

– Nem szabadna neki, hisz ez csak egy vízgyűjtő, ami segíti a nedvesség körforgását. Valami van benne!

Átgondolva Flint szavait Gavin rájött, hogy igaza lehet, és ennek hatására összeszorult a gyomra. Bosszút akart állni Leah miatt, mégis a félelem elől, ami környékezte, nem tudott elrejtőzni. Legszívesebben máshol tartózkodott volna, azonban tudta, már késő lenne meghátrálni. Közelebb óvakodtak hát a vízgyűjtőhöz, miközben szemüket meresztve próbáltak átlátni a gomolygó párarétegen.

Ujjaikat fegyverük ravaszán nyugtatták, miközben mozgásuk hatására a köd széteszlott egy pillanatra, és a vízfelület tisztán feltárult a szemük előtt. Attól, amit láttak, undor és jeges borzongás járta át a testüket. Leah Alden testének maradványa ott lebegett a vértől vörössé vált vízgyűjtőben: egyik karja, felsőtestének torzója, valamint letépett feje, melyben üres szemgödrei szinte vádlón meredtek Flintre és Gavinre.

– Uramisten! Leah! – motyogta Gavin remegő ajkakkal.

Azonban még feldolgozni sem maradt idejük a borzalmas látványt, mikor a víz bugyborékolni kezdett, mintha felforrt volna, majd a következő pillanatban egy sötét árny mozdult meg a felszín alatt. A két férfi hangosan, káromkodva hőkölt hátra, ahogy sűrű

vízpermet csapott az arcukba, miközben egy test vágódott ki a medencéből. Gavin vaktában tüzet nyitott, és a fejét rázva próbálta kitisztítani a szemeit. Flint hasonlóan cselekedett, mivel ő is homályosan látott a folyadéktól, melyet a sűrű pára is nehezített. Érzékelték, hogy egy sötét folt mozdult meg előttük, de mielőtt reagálhattak volna a lény hosszú, izmos farka lesújtott rájuk, akár egy ostor. Flint és Gavin a magasba emelkedtek kissé, ahogy fájdalmasan nyögve a bokrok közé zuhantak.

Flint szédült és csillagokat látott, de sietve feltápászkodott, megigazítva orrán a szemüvegét. Már tisztán látott, ezért észrevette, hogy teljesen egyedül van, Gavin és a lény is eltűntek. Hiába kiáltotta a férfi nevét, senki nem válaszolt, bár több irányból is levélsusogást hallott, mintha a teremtmény körözött volna körülötte. A sugárvető ellenére védtelennek érezte magát, és a zsigeri félelem dermesztően hatott rá. Szíve olyan hevesen zakatolt, hogy attól félt, kiugrik a mellkasából. Flint többször is körbefordult a hangokat követve, de semmi nem mozdult. Ekkor Gavin rémülettel átítatott kiáltása hasított a levegőbe.

– Segítség! Ááá....

Sistergő lövések dördültek, és Flint minden bátorságát összeszedve a zaj irányába futott. Áttörve a növényzetten aztán megtorpant, mikor hirtelen bizarr jelenet tárult a szeme elé. Láta Gavint, aki a fegyverét elejtve, torkánál

fogva lógott a lény karjában, végtagjaira tekeredett csápok szorításában. Flint megbabonázva bámult a teremtményre, melyhez foghatóval még sosem találkozott korábban. Magasabb volt egy embernél, karcsú, de izmos, megjelenése tükrözte ragadozó természetét. Rűcskös bőre gumiszerű hatást keltett, két lábon állt, hosszú karmos ujjai között úszóhártya feszült, miközben ostorszerű farkát fenyegetően lengette a háta mögött. Testéből két-két csáp nyúlt ki, de rövid koponyája is nyúlványokban végződött vaskos nyaka fölött. Masszív állkapcsában éles fogak sorakoztak, apró vörös szeme gonoszul villant. Flint agya mindezt pár másodperc alatt mérte fel csupán, aztán a férfi felkapva Gavin sugárvetőjét lövésre emelte, hogy segítsen tehetetlenül vergődő társán.

Csak hogy a rém farka ismét lecsapott és félreütötte a fegyver csövét. A plazmasugár egy közeli fatörzsbe csapódott, szilánkosra robbantva a növényt, minek hatására az recsegve-ropogva dőlni kezdett feléjük. Flint éppen csak képes volt félreugrani, bár egy ág így is végighasította a hátát, ahogy oldalra vetődve padlót fogott. Mire feltápászkodott, a lény eltűnt, aztán Gavin iszonyattal teli sikolya hirtelen elhalt, és síri csönd ült meg az Üvegházat. A következő pillanatban hangos csörtetéssel valami megindult Flint felé, akinek ez már túl sok volt és megfordulva a kijárat felé vágta. Tudta, egyedül semmi esélye a lény ellen, tervük

kudarcba fulladt, mielőtt elkezdődött volna. Lélekszakadva rohant az ajtó felé. Elérve azt rácsapott a falon lévő kapcsolóra, mire az ajtó oldalra siklott, és Flint kiugrott a folyosóra.

Az utolsó pillanatban még sikerült bezárnia, mielőtt üldözője utolérte volna. Néhány szívdobbanásnyi ideig farkasszemet nézett a teremtménnyel az acélüvegen keresztül. Láta a szájából csöpögő nyálkát és hallotta mélyről jövő sziszegését, melytől a vér is megfagyott az ereiben. Ezt követően a rém hirtelen beleveszett a sűrű párába, és Flint sajgó háttal, valamint sietős léptekkel indult vissza a többiekhez, akik Zara holopadján keresztül végig hallhatták az eseményeket.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Flint csak hosszú percek után tudott megszólalni azt követően, hogy megérkezett a Rekreatív szobába, majd remegő kezekkel annak a szellőzőjázatát is lezárta. Egyelőre mindenki biztonságban volt, de valamennyien tudták, hogy sokáig nem tarthatják fent ezt az állapotot. Gavin elvesztése is mázsás súlyként nehezedett a vállakra, főleg a mérnökhelyettesére, akinek egyre erősebbé vált a büntudata, amiért képtelen volt megmenteni a férfit. A többiek némán hallgatták végig a mondandóját, miután beszámolt a történetekről, és a hallgatásuktól fokozatosan nyomasztóbbá vált a helyiség légköre.

Végül Zara megtörte a csöndet.

– Mihez kezdjünk most?

– Esetleg önként felajánlhatjuk magunkat a dögnek, hátha megkönyörül rajtunk! – jegyezte meg szarkasztikusán August, de aztán meghunyászkodott a nő szigorú pillantásától.

– Új tervre van szükségünk – szólalt meg Higgins professzor komoran. – Valahogy el kell bánnunk vele, bármi legyen is ez a lény!

– Vagy egyelőre fókuszáljunk arra, hogy a többieket felhozhassuk a bolygóról – javasolta Flint, majd tekintetét a társaira emelte. – Az Üvegház le van zárva,

egyelőre nem fog tudni kijönni onnan. Néhány órára van elegendő oxigén, utána felvehetjük a szkafandereket, hogy befejezhessük a mentőkabinok összeszerelését. Ha mindenki itt lesz talán több eséllyel fogunk tudni elbánni vele!

– Vagy még több áldozatot nyújtunk neki tálcán – ingatta a fejét Zara. – A félelem beszél most magából, Flint.

– Lehetséges, de amit odabent láttam az több, mint elegendő arra, hogy rettegjek – vágott vissza a férfi remegő hangon. – Én... elszúrtam, és Gavin meghalt...

– Senki nem hibáztatja magát, Mr. Carrick – lépett a mérnökhelyetteshez a professzor, és barátságosan megveregette a vállát. – Szedje össze magát, fiam! Szükségünk lesz az eszére, hogy túljussunk ezen.

Anton szavai hatásosnak bizonyultak, és Flint aprót biccentve megacélozta az idegeit. Belátta, nem volt itt az ideje, hogy pánikba essenek. Ezt követően alaposan megvitatták a lehetőségeiket, mígnem végül sikerült előállniuk egy ötlettel, ám addigra a fáradtság erőt vett rajtuk. Érezték, hogy pihenniük kell, ezért kiléptek a folyosóra, majd a kabinjaikból magukhoz vették matracaikat, és visszatértek a Rekreációs szobába, ahol álomra hajtották a fejüket. August vállalta az első két órai őrseget abban a biztos tudatban, hogy egyelőre nincs mitől félniük. Ennek ellenére a tekintete gyakran elidőzött a szellőzőjárat nyílásán, miközben szorosabban

markolta sugárvetőjét.

Gavin teste alámerült a vérvörös vízbe, ahogy a lény a mélybe rántotta. Újabb friss húshoz jutott, de az éhsége most nem kínoztta, hála lassú anyagcseréjének. Leah Alden sokáig elegendő táplálékul szolgált a számára, azonban miután elejtette a nőt, megindult egy kémiai folyamat a testében, ami arra készítette, hogy ismét vadászni induljon. Ez az ösztön hajtotta, mikor lecsapott a kapitányra, és bár Gavin betolakodónak számított, ugyanaz az ősi tudat nem hagyta, hogy veszendőbe menjen a férfi teste. Így hát elraktározta vízalatti fészkében, majd közelebb úszott a lágyan ringatózó tetemekhez, és érzékeny csápjai segítségével szélesre tárta a halott Gavin és William száját.

A teremtmény ekkor hörgőn bugyborékoló hangot eresztett ki a torkából, és egy sárga, állagában tintára hasonlító anyagot juttatott a vízbe, mely úgy gomolygott a zavaros folyadékban, akár egy füstfelhő. A matéria lassan körülölelte a két férfi testét, és behatolt a szájukba.

A lény hátrébb siklott, majd enyhén oldalra döntött fejjel szemlélte zsákmányait, aztán engedve kimerültségének összegömbölyödött a vízgyűjtő alján, és lehunyta apró szemét. Fej- és testcsápjait rezegtetve hamarosan elaludt. Élvezte a csöndet, a víz nyugalma, ami körülvette. William és Gavin tetemei némán lebegtek tovább, alig pár méterre a lénytől, mintha csak

sötét álmára vigyáztak volna.

A felszíni csapat már kora reggel felébredt, majd arcukat megmosva kinyújtóztatták elgémberedett végtagjaikat. Cale, néhány óra rövid alvás után már a piramis tetejét díszítő kupolán kívül állt, onnan tekintett le a romvárosra karba tett kezekkel, ahogy az éjjel is tette. Minden napot ezzel a rituáléval indított, csak nézte, amint a felkelő napfény elűzte az árnyékokat, kirajzolva az orgona sípjaira emlékeztető, egykor dicső épületek alakját. A gondolatai valahol messze jártak, ám töprengéséből kizökkentette Nolan hangja.

– Ez meg micsoda? – kérdezte a geológus, és a kupola hátsó részére mutatott, ahol a lustán bekúszó napfény egy sötét nyílást világított meg a padlón.

– Nem is láttam az este, hogy itt van – jegyezte meg döbbenten Erik, és a mérnök közelebb ment a négyszögletes lyukhoz. – Lépcső vezet lefelé!

– Igen, a piramis mélyére lehet jutni rajta – fordult meg Cale, és halvány mosolyt vetett Ravenre, ahogy elhaladt a nő mellett, majd megállt Erikkal szemben.

– Elfelejtette megemlíteni ezt a részletet, Mr. Jonson? – törölte le a vizet az arcáról Quinn.

– Nem került szóba, ennyi – vont vállat Cale, majd a tekintetét végighordozta az expedíció tagjain. – Szeretnének lemenni?

– Én inkább ennék valamit, de ha már így rákérdezett, miért ne? – jelentkezett lelkesen Amber, félresöpörve egy

kósza, kékesfekete tincset az arcából.

– Szerintem is érdemes lenne megnézni! – állt meg a biológusnő mögött Trevor, akinek csak az járt a fejében, hogy megóvjá Ambert minden körülmények között. A nő tudta, mire megy ki a játék, és imponált neki a férfi viselkedése, akit megjutalmazott egy elragadó mosollyal.

– Logikus, hogy szétnézzünk a piramisban, hiszen úgylátom akarjuk deríteni a várost – támogatta a javaslatot Tarq is. A mertaur magas homlokán lévő három azonosítóvonal fehéren ragyogott a reggeli fényben.

– Akkor mire várunk még? Induljunk! – állt fel a matracáról Raven, majd a vendéglátójukra pillantott. – Cale bizonyára szívesen megmutatja nekünk az utat, nem igaz?

– Természetesen! – bólintott az egykori nyomozó, és a sarokban lévő személyes holmija között tárolt termozsákjából előhalászott egy fényrudat. – Kövessenek!

A többiekkel a nyomában indult el lefelé a lépcsőn. Egy szűk, egyenes járatban haladtak hosszú percekig, miközben a fényrúd a csupasz, hatalmas kőtömbökből épült falak réseibe űzte az árnyakat. A levegő dohosnak és párásnak érződött. A lépcsők nem sokkal később elfogytak, de a folyosó tovább nyúlt előre, és egy jóval enyhébb ereszkedés vette kezdetét. Nem tudták, mennyi idő telhetett el, ahogy egyre mélyebbre hatoltak, de a

járat végül egy tágas terembe vezetett, ahol páratlan látvány tárult a szemük elé. Innen két másik folyosó ágazott el, azonban a figyelmüket a szemközti fal vonta magára, melyet teljes terjedelmében a köbe vésett, idegen írásjelek díszítettek. Hullámos vonalak, háromszögek, áthúzott körök, pontok, és ezek keverékei különböző módon keresztezve egy-egy vonallal többféle szögből.

– A Wondar hegyeire! – tátotta el a száját Trevor, majd füttyentett egyet.

– Lenyűgöző! – motyogta Quinn, ahogy Cale megvilágította a véseteket. – A Látogatók nyelve.

– Higgings professzor el lesz ragadtatva – jegyezte meg vidáman Amber, miközben elővette a holopadját, hogy felvételeket készítsen a leletről.

– Vajon miről szólhat? – töprengett hangosan Raven, és a falhoz lépve megérintette a különös jeleket.

– Bármiről is, jól látható rendszer van benne, mintha ismétlődne a szöveg – szólalt meg Erik, aki egy mérnök szemével vizsgálta a felíratot.

– Istenek lábnyomát tapossuk – suttogta átszellemülten Tarq, akiben egy pillanatra felébredtek a mertaur hagyományok emlékei, amikor az összes törzs egyetlen helyen gyűlt össze, hogy leróják tiszteletüket a Látogatók felé. Ebben az időszakban az óceán legtávolabbi pontjairól is elzarándokoltak a bennszülöttek, nem számított a távolság, sem a veszély

útjuk során.

Cale nem szólt semmit, nem is tudott volna mit mondani, hiszen nem rendelkezett válaszokkal, csak némán figyelte Ravent, aki végighúzta az ujját az ősi véseteken. Finom vonalú arca és élénken csillogó szemei a tudós izgatottságát sugározták. Hiába, hogy asztrofizikus volt, átérezte a szöveg jelentőségét, mivel egy ismeretlen civilizáció emlékének számított. Lehet, hogy az emberiség legnagyobb felfedezésével álltak szemben éppen.

Még hosszú percekig csodálták a falat, miközben Amber elkészítette a felvételt róla, majd Quinnhez fordult.

– Higgins professzornak minél előbb látnia kell ezt! Szerintem menjünk, és hívjuk a hajót!

– Természetesen egyetérték, Miss Jadin, de a kapcsolatfelvétel előtt tájékoztatnom kell önöket... valamiről – köszörülte meg a torkát Quinn, mire a férfi kíváncsi tekintetek kereszttüzésében találta magát.

Trevor persze tudta, miről van szó, és hálás volt, amiért nem neki kellett beszélnie róla. Így hát Quinn informálta a csapatot, hogy mi történik a MERIDIAN fedélzetén. Beszámolóját súlyos csönd követte, ahogy próbálták feldolgozni az elhangzottakat.

– Mi lesz, ha nem tudnak elbánni azzal a... lénnel? – törte meg a hallgatást Erik. – Ha mégsem tudnak majd értünk jönni?

– Ha véletlenül így történne, ráérünk akkor kitalálni valamit, de reméljük, hogy ilyesmire nem fog sor kerülni! Mondja, Mr. Jonson, találkozott már hasonló élőlénnel, mint amit leírtam az előbb?

– Még soha – ingatta a fejét Cale. – Kétlem, hogy a bolygóról származna.

– Ez nem hangzik túl biztatóan – aggodalmaskodott Raven.

– Valóban nem, de bízzunk benne, hogy a többiek képesek lesznek megoldani a helyzetet! – sóhajtott Quinn, és a xenobiológusnőhöz fordult. – Jöjjön hát, Miss Jadin! Küldjük el a felvételt a professzornak!

Ezzel a férfi és a nő távoztak, magukra hagyva a többieket, miközben Amber a holopadjába beépített lámpával világította meg a járatot visszafelé.

– Hová vezet a másik két folyosó, Mr. Jonson? – érdeklődött Trevor, aki próbálta elterelni a figyelmet az expedíció komor helyzetéről.

– Mindkét járat egy-egy terembe visz. A baloldaliban nincs semmi, és a padló repedésein keresztül különféle indák lepték el a falakat. A másik helyiségben azonban áll egy oltárszerű kőtömb, és körben a falakat domborművek díszítik.

– Miféle domborművek? – húzta fel a szemöldökét meglepetésében Raven.

– Megmutatom – intett Cale, és a fényrudat maga elé tartva elindult a jobboldali járat felé.

Raven, Tarq, Trevor és Erik habozás nélkül a nyomába szegődtek. A folyosó csak enyhén lejtett lefelé, valamint jóval rövidebb volt, mint a másik, amin lejöttek a piramis belsejébe. Hamarosan aztán ott álltak a helyiségben, amiről Cale beszélt.

A fényrúd elűzte az árnyakat, sejtelmes világosságba vonva a termet, ahogy beléptek. Középen valóban ott állt egy masszív, szögletesre faragott kőtömb, mely ténylegesen oltár benyomását keltette. Figyelmük azonban főleg a falakra irányult, ahol az említett domborművek három sorban, szorosan egymás mellett helyezkedtek el, körben az egész teremben.

A kidomborodó korongok felületébe különös jelek voltak vésve: a legváltozatosabb módon kanyargó, szerteágazó vonalak és geometriai formák néztek vissza rájuk.

– Mi a fene lehet ez a hely? – adott hangot futó gondolatának Trevor.

– Én úgy vélem, a piramis egykor templom lehetett, és ez a terem talán valami áldozati hely – vont vállat Cale.

– Logikus lenne, de vajon miféle célt szolgáltak ezek a jelek? – töprengett hangosan Raven.

– Nem hasonlítanak az előzőkre, az egyértelmű – felelt homlokráncolva Erik.

– Talán egy még ősibb nyelv – vetette fel az ötletet Tarq, de senki nem reagált rá.

Raven karba tett kezekkel, elmélyülten

tanulmányozta a véseteket, és egy kósza gondolat vert gyökeret az elméjében. Valahogy ismerősnek találta a jeleket, mintha már látott volna hasonlókat. Körbefordulva végighordozta tekintetét a teremben, majd ismét szembefordult a fallal, megérintve az egyik domború korongot.

– Igen, semmi kétség! – mondta ki hangosan, mire Cale és a többiek kérdően pillantottak rá.

– Eszébe jutott valami, Miss Waldas? Ha igen, kérem, ossza meg velünk is! – szólt Erik, enyhe szarkazmussal a hangjában. Zavarta, hogy mérnökként egy ilyen ősi helyen egyáltalán nem volt elemében.

Raven bizonytalanul fordult a többiek felé, de aztán magabiztosan elmosolyodva bólintott.

– Nos..., ami azt illeti, van egy ötletem, mik lehetnek ezek a jelek. Azt hiszem, hogy csillagképeket ábrázolnak. Konstellációkat.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Higgins professzor lelkesen csillogó szemekkel, újra és újra végignézte az idegen írásról készült felvételt a holopadján. Zara és Flint fogadta, ismét a felszíni csapat hívását a hídon, majd a kapott anyagot eljuttatták Anionnak, aki a többiekkel együtt gubbasztott a Rekreatív szobában. Miközben társai a lény likvidálására kiötölt tervük részletein vitatkoztak, ő egyesével kinagyítva tanulmányozta az ismeretlen jeleket. Annyira belemerült a munkába, hogy szinte teljesen kizárta a külvilágot a tudatával.

– Mit gondol, professzor? – zökkentette ki Flint hangja.

– Hogyan? Micsoda? – pillantott a mérnökhelyettesre.

– Látom, nincs velünk, professzor – mosolyodott el Zara, látva Anton értetlen arcát.

– Bocsánat! Csak lefoglaltak a frissen talált feliratok.

– Lesz még alkalom, hogy tanulmányozza őket – mondta Flint, akinek tekintetében visszatért az elszánt csillogás. – Már csak pár órára elegendő oxigénmennyiségünk maradt, aztán fel kell vennünk a szkafandereket. Minél előbb szabaddá tehetjük az Üvegházat, annál jobb lesz! Mit gondol, sikerülhet a tervünk?

– Nehéz megmondani, de egy próbát megér. Reméljük,

és ezt ne vegye személyes támadásnak, Flint, nem fog olyan balul elsülni, mint az éjszakai kísérlet!

– Azt én is remélem, professzor! – sóhajtott Flint, majd vetett egy pillantást a többiekre. – Mindenki készen áll? Akkor lássunk hozzá!

Így hát a csapat felfegyverkezve kilépett a folyosóra, és az Üvegházhoz indultak. Higgins professzor, akinek a holopadja össze volt kapcsolva a MERIDIAN adatbankjával, elindított az eszközén egy elemzőprogramot. A szoftvert kifejezetten azzal a céllal alkották meg, hogy analizáljon és összehasonlítsa potenciálisan idegen véseteket az emberiség által ismert nyelvekkel. Ezért volt szükség a hajó adatbankjára, mely a Galaktikus Unió számtalan létfontosságú információját tartalmazta. A professzor bízott benne, hogy a program képes lesz találni egy kapcsolódási pontot, amiből kiindulva megfejtheti a feliratot. Most azonban egy másik dolog vonta magára a figyelmét: elő kellett csalogatniuk a titokzatos lényt, hogy végezhesse vele. Kockázatos terv volt, de nem kivitelezhetetlen.

Időközben újra és újra tompa, ám dühös ütődések hangja szűrődött át a falakon.

– Úgy látszik, rájött, hogy lezártuk a szellőzőjáratot – jegyezte meg August.

– Gondoltam, hogy nem lesz jókedvű miatta – biccentett Flint.

Mire odaértek az Üvegházhoz, a fémesen zengő

dübörgések egyre hangosabbá váltak, ahogy a lény percről-percre hevesebben próbált szabad utat nyerni. Zara és a többiek megálltak a bejáratnál, majd a nő mély levegőt véve megnyomta az ajtónyitó kapcsolót. Sűrűn gomolygó pára zúdult ki a folyosóra, és a nő fegyverének a tusával többször is az ajtó fémkeretére csapott. A visszhangzó ütések sári csönd követte, amint odabent elhallgattak a zajok. Tudták, a teremtmény figyelte rájuk.

Zara a többiekkel együtt elhátrált az ajtótól, miközben a páraréteg egyre inkább kitöltötte a járatot. Ekkor súlyos léptek hangja ütötte meg a fülüket, majd egy alakot láttak megmozdulni a tejfehér homályban. Szinte egyszerre nyitottak tüzet, izzó plazmasugaraik lyukat égettek egy pillanatra a párafelhőbe, majd egy test huppanásának hangja ütötte meg a fülüket, ahogy az alak a padlóra rogyott. Elhallgattak a fegyverek és sári csönd telepedett a folyosóra. Egy darabig senki nem mozdult, de aztán Zara előrelépett és közelebb óvakodott. A többiek kissé lemaradva indultak utána, ám ekkor váratlan dolog történt!

Alighogy a nőt elnyelte a tejfehér homály, valami megragadta Zara bokáját és elrántotta őt, miközben döbbenet felsikkantott. Egyensúlyát veszítve vágódott hanyatt, fegyvere kiesett a kezéből, amint a padlónak ütdött. Hallotta, hogy valaki a nevét kiáltotta, ám az elméje semmi másra nem tudott összpontosítani, mint

Gavin víztől ráncos, sápadt arcára.

Jeges borzongás futott végig a gerincén, mikor felfogta, mit lát. Ott volt a férfi, akinek halott, pupilla nélküli szemei egyenesen rámeredtek, mialatt hörögve, lövésnyomokkal a testén ránehezedett és moccanni sem tudott tőle. Hideg, göcsörtös ujjak fonódtak a torkára, és Gavin kitátott szájával az arca felé harapott. Zara segítségért kiáltott, és önkéntelenül lehunyta a szemét félelmében. Azt hitte, mindennek vége, azonban a következő pillanatban lövés dörrent, és Gavin teste elernyed. Égett hús bűze csapta meg a nő orrát, aki a szemeit kinyitva nézett egykori kollégájának arcára, pontosabban annak megfeketedett, füstölgő helyére. August pontos lövése megmentette az életét. Zarát undor környékezte a bűzös test közelségétől, ugyanakkor megkönnyebbülten felsóhajtott.

August elfintorodva lelökte Gavint a nőről a lábával, majd Flint és Anton talpra segítették, kezébe adva elejtett sugárvetőjét.

- Köszönöm! – motyogta Zara.
- Jól van? – kérdezte Higgins professzor.
- Azt hiszem.
- Ez lehetetlen! – pillantott Gavin tetemére Flint. – Láttam, ahogy a lény elkapta. Halottnak kellene lennie!
- Most már tényleg az – jegyezte meg hűvösen August.
- Eddig is az volt – erősítette meg a mérnökhelyettes állítását Zara. – Ez a dög képes feltámasztani a holtakat?

– Nem hiszem, hogy ilyesmiről lenne szó – vélekedett Anton. – Bizonyára van rá ésszerű magyarázat...

Élesen visító hang fojtotta a professzorba a szót, és hirtelen valami ismét megmozdult a páraréteg mélyén. Tágra meredt szemekkel nézték, ahogy a természetes fekete alak kibontakozott a homályból, majd fenyegetően vicsorogva ismét felvisített, miközben csápjai egy csörgőkígyó farkához hasonlóan rezegtek. A jelenet szinte hipnotizálta őket, de Flint volt, aki először észbe kapott, és felkiáltva tüzet nyitott. Társai abban a pillanatban követték a példáját. A lény azonban megérezte a veszélyt és villámgyorsan bevetette magát a párarétegbe, ami elnyelte alakját, akárcsak a plazmasugarakat. Még legalább egy percig lövöldöztek, ám hamarosan elhallgattak a fegyverek és tudták, hogy a teremtmény megszökött előlük, miközben a köd szétterjedt az egész folyosón.

– Azt hiszem, elment – suttogta Zara.

– El, de valahol ott lapul a rohadék! Kiengedtük a farkast, és mi vagyunk a bárányok. Ismét szabadon garázdálkodhat a hajón – jegyezte meg Flint komoran.

– Még csak meg sem sebesítettük – motyogta hitetlenkedve Higgins professzor.

– Túl gyors volt, és nem vagyunk katonák – dörögte August, folyamatosan a gomolygó párafelhő mélyét kémelve. – Jobb lenne behúzódni valahová! Itt nem leszünk biztonságban.

– Igen, legjobb lesz, ha visszamegyünk a Rekreációs szobába! – javasolta Flint.

– Inkább menjünk az Orvosi részlegbe! – szólt Zara, majd Gavin tetemére nézett. – Vigyük őt is!

– Mi a csudának? – húzta fel a szemöldökét a mérnökhelyettes, ahogy a nőre pillantott.

– Hogy megtudjuk, miként vált Gavin élőhalottá.

– Csak nem akarja felboncolni?

– Arra nem lesz szükség, de készíthetünk felvételt a belső szerveiről.

– Rendben van! Ne húzzuk az időt! – biccentett a professzor, és sugárvetőjének szíját a vállára akasztva egykori kollégájához lépett, majd megfogta a kezét. August követte és a hulla lábait ragadta meg.

Így indultak az Orvosi részleg felé, Flint és Zara fegyveres kíséretében, akik feszülten pásztázták környezetüket. Minden egyes sarokban veszélyt szimatoltak, a legkisebb neszre is a hang irányába emelték sugárvetőiket, de semmi nem mozdult. Baj nélkül elérték az Orvosi részleget, ahová sietve beugrottak, magukra zárva az ajtót. Odabent már tiszta levegő uralkodott, és miután meggyőződtek róla, hogy egyedül vannak, a betegágyra fektették Gavin testét.

Zara nekilátott előkészíteni a vizsgálatot, az ágy mellé húzva a robotkaron lógó, kijelzővel ellátott lézeres letapogatót. A nő egy székre ülve lehajtotta a kar oldalán elhelyezett billentyűzetet, és ujjai fürgén zongorázni

kezdték a gombokon. Ezalatt a többiek kíváncsian figyelték a tevékenységét, ám nem engedték el a fegyvereiket. Akár az űzött vad, érezték, hogy egy percre sem lankadhat a figyelmük.

Újabb hosszú nap várt rájuk.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A felszíni csapat délelőttjének nagyrésze azzal telt, hogy bejárták a Látogatók elpusztult városát. Méréseket végeztek a szobrokon és az épületeken, rögzítették a falakba égett idegenek elmosódott alakjait, mintákat vettek a talajból és a tornyok anyagából, de Cale vezetésével egy-két orgonasípra emlékeztető házba is betértek. Ezekben fokozott óvatosságra volt szükségük, mivel a repedezett falak és a benti törmelék azt sugallta, hogy bármelyik percben rájuk omolhat az építmény. A spirálisan fölfelé vezető feljárókra nem is mertek rálépni ez miatt, így csak néhány felvétel erejéig kukkantottak be a tornyokba.

Dél körül alaposan megéheztek, ezért visszatértek a piramishoz, ahol elfogyasztottak némi szárított húst Cale készletéből, melyet a férfi egy helyi fűszernövény levelei között tárolt, ami pikáns ízt kölcsönzött neki. Igaz, a többség nem akarta tudni, miféle állat húsát fogyasztották éppen, bár mindenkinek nagyon ízlett az étel. Evés közben megtárgyalták a városban látottakat, valamint elejtettek egy-két vidám történetet, ahogy fokozatosan feloldódott a hangulatuk. A kaland, amiben osztoztak, közelebb hozta őket egymáshoz, és még Quinn, valamint Erik is sokkal közvetlenebbül viseltettek Cale iránt. Mikor egy kis időre elcsendesedett a társaság,

miután végeztek az ebéddel, a volt nyomozó kihasználva az alkalmat magához ragadta a szót.

– Van valami, amiről még nem beszéltem önöknek, pedig megígértem – kezdett bele mondandójába a férfi, majd várakozva végighordozta tekintetét a többiekén.

– Érdeklődve hallgatjuk, Mr. Jonson – intett Quinn, és a csapat tagjai egyetértően bólintottak.

– Nos... emlékezzenek csak, hogy mennyire meglepődtek a korom miatt, mikor találkoztunk! Nem tagadom, számomra is kissé furcsa érzés rádöbbenni, mennyi idő telt el, mióta elhagytam a Poszeidónt, és láthatóan nem igazán öregedtem. Úgy vélem, eljött az alkalom, hogy eláruljam, szerintem mi lehet ennek az oka. Tudják, amíg nyomozóként dolgoztam a Poszeidónon, utamba került egy gyilkossági ügy, ami végül a mertaurok és a Galaktikus Unió elleni összeesküvéshez vezettek, bár gondolom azóta ez az eset már csak történelem. A lényeg, hogy az elkövetőkkel való egyik korai összetűzésem során, ami Thalassa City városától több mérföldre a nyílt óceánon esett meg, súlyosan megsebesültem. Gyakorlatilag kilőtték alólam a vízisiklót, és a megégett testemet szó szerint elnyelte a mélység.

Sosem jártam még közelebb a halálhoz, mint abban a pillanatban.

– Aztán mi történt? – kérdezte kíváncsian Trevor, akinek az arcán látszódott, mennyire magával ragadták

az elhangzottak.

– Egy Io nevű mertauro megmentette az életemet – felelt Cale, majd Tarq-hoz fordult. – Kétszáz év telt el azóta. Ismerik az emberek az A’oma gyökeret?

– Természetesen tudnak a létezéséről, igen – felelt az orvos. – Szigorú törvények védik, a bolygó legfontosabb természeti kincsévé vált azóta.

– Ennek örülök, mivel ezek szerint nem kell attól félnem, hogy súlyos titkot árulok el. Ugyanis az történt, hogy ennek a különös növénynek köszönhetem az életben maradásomat. Io, megszegve népének törvényét, elhelyezett engem a gyökerek között, amik teljesen átalakítottak, miközben gubót formáztak körém. Persze, ezt már csak ő mesélte, mivel nincs emlékem a folyamatról, de mikor felébredtem már nyoma sem volt a robbanás okozta sérüléseknek. Ott voltam... az óceán mélyén a mertaurok egyik falujában.

– Várjon! – szólt közbe hitetlenkedve Erik. – Azt akarja mondani, hogy képes volt lélegezni a víz alatt?

– Pontosan – bólintott Cale.

– Ezt kissé nehéz elhinnem, Mr. Jonson – köszörülte meg a torkát Quinn.

– Pedig ez az igazság, Mr. Calder. Az A’oma gyökér átgyúrta a testem, sejt szintű változást okozott bennem, aminek köszönhetően történt némi... mutáció rajtam.

Meg sem várva a reakciókat, Cale hirtelen félmeztelenre vetkőzött, majd hátat fordított a

társaságnak, akik megrökönyödve bámulták a férfit. Hosszas csönd ereszkedett rájuk, amit aztán Amber tört meg.

– Azok ott a hátán... kopoltyúk?

– Ahogy mondja, Miss Jadin – válaszolt Cale. – Kétéltűvé váltam.

– Lehetséges ez, Tarq? – fordult az orvoshoz Quinn.

– Elméletileg nincs kizárva, de még sosem láttam hasonlót – ingatta a fejét a mertaur. – Az A'oma gyökér csodás gyógyítóképessegekkel rendelkezik, ám igen ritka, és csak egyetlen esetről tudok, amikor emberen alkalmazták, bár ott a mertaur orvos megitatott egy belőle készült főzetet a beteg kislánnyal. Teljesen felgyógyult utána, azonban nem okozott nála semmilyen elváltozást. Viszont kutatások alátámasztják, hogy nagy mennyiségben a növény káros lehet az emberi sejtekre, ezért is nem vált általánosan elterjedt gyógyszerre. Mr. Jonson... példátlan, ami magával történt.

– Hát... nem volt könnyű megszokni, az már biztos! – vont vállat Cale, aztán felöltözött. – Akárhogy is, remélem, választ kaptak a kérdésekre, miért vagyok még életben!

– Maga tele van meglepetésekkel, Cale – jegyezte meg Raven, aki hosszasan fürkészte a férfit. Az asztrofizikus nem számított ilyen fordulatra az egykori nyomozóval kapcsolatban, de magában elhatározta, hogy testi elváltozása miatt nem fog másként viselkedni vele

szemben.

– Tudom, de azért remélem, nem volt túl sokkoló a vallomásom! – nézett bocsánatkérően a nőre, mire ő csak kacintott egyet, mosolyt csalva Cale arcára.

– Ki fogjuk heverni, Mr. Jonson! – bólogatott Erik szaporán. – Ezek után már semmi nem érhet váratlanul.

– Mindenesetre köszönöm, hogy megosztotta velünk ezt az információt! – köszörülte meg a torkát Quinn. – Felvilágosult elmék vagyunk, az univerzum tele van furcsábbnál furcsább dolgokkal, bár igaz, hogy a maga esete több, mint egy csepp a tengerben.

– Ha megengedi, Mr. Jonson, szívesen vennék egy csepp vért magától, hogy tanulmányozhassam! – vetette közbe Tarq bátortalanul. – Remélem, nem sértem meg a kéresemmel! Nem akarom, hogy azt gondolja, kísérleti egérmént tekintek önre vagy ilyesmi.

– Szó sincs róla, doktor! Bármikor a rendelkezésére állok. Volt időm megbarátkozni a mutációmmal, de pontosan én magam sem ismerem a testemre gyakorolt következményeit. Eszembe sem jutott volna soha, hogy az átalakulás miatt lassabban öregszem majd.

– Akkor közös érdekünk, hogy válaszokat találjunk arra, ami magával történt.

– Támogatom az ötletet – foglalt állást Tarq kijelentése mellett Trevor.

Ebben maradtak, és a beszélgetés lassan hétköznapiabb irányba terelődött, aztán a társaság

szétszéledt. Erik és Quinn ismét lementek a városba, míg Raven a piramis belsejébe távozott, hogy tanulmányozza a csillagképekkel teli kamrát. Tarq pedig nekilátott előkészíteni a vérvételhez szükséges felszerelést, hosszasan molyolva termozsákjában. Amber és Trevor pedig halkán sugdolózva húzódtak félre, miután senki nem figyelt rájuk. Legalábbis azt hitték. Cale, miközben a tányérként használt fémlapokat szedte össze, hogy megtisztítsa azokat, a szeme sarkából felfigyelt a viselkedésükre. Apró mosolyaik, csillogó szemeik és lopott érintéseik árulkodtak a köztük lévő érzelmekről. A férfi már korábban is sejtette, hogy lehet köztük valami, de most már biztossá vált a gyanúja. *Összeillenek* – gondolta, és gyorsan elfordult, nehogy észrevegyék, mivel nem akarta zavarni őket. Ekkor Raven arca jelent meg a lelki szemei előtt, és hirtelen rádöbbsent, mennyire szeretne a nő társaságában lenni. Már éppen elhatározta, hogy csatlakozik hozzá, mikor Tarq megkocogtatta a vállát. Hátrafordulva a mertaур barátságosan vigyorgó, hosszúkás arcával találta magát szemben.

– Esetleg megejthetjük a dolgot most, Mr. Jonson?

– Mindig ilyen lelkes, Tarq? – kérdezte félig komolyan Cale.

– Azt hiszem, szakmai ártalom – adott ki magából kacagásra emlékeztető hangokat a humanoid. – De biztosíthatom, hogy jó kezekben lesz!

– Ebben nem kételkedtem, doki. Rendben, essünk hát túl rajta!

Tarq ügyesen és szakszerűen vette le a vérmintát, majd félrevonulva nekilátott a holopadján lévő program segítségével elemezni azt. Cale sejtette, hogy pár óráig lefoglalja majd a feladat. Hamarosan aztán ismerős illat csapta meg a férfi orrát, aki a levegőbe szimatolva a távoli horizontra pillantott. Az égen szürke felhők gyülekeztek, mire Cale elmosolyodott. Eső közeledett, ami azt jelezte számára, hogy eljött az idő az „aratásra”.

Mióta a bolygón ragadt, alaposan kiismerte az időjárást, akárcsak a vele járó előnyöket és hátrányokat. Különösen itt fent a hegyekben és a lábuknál elterülő kősziklatagban. Létezett ugyanis egy növény, ami hatalmas telepeket alkotva bújt meg a repedezett talajban. Általában sosem mutatkozott, ám eső közeledtével kidugta húsos indáit, hogy magába szívja a nedvességet. Ezek az indák, illetve a bennük lévő folyadék értékes tápanyagforrást jelentettek. Cale fogta a termozsákját, majd szedelőzködni kezdett. Amber és Trevor felfigyeltek a mozgásra, és rákérdeztek, hová készül. Cale elmondta nekik, mire Amber úgy döntött, csatlakozik hozzá.

– Ez kedves öntől, de azt terveztem, hogy Miss Waldast hívom el magammal, ha lesz kedve hozzá – szabadkozott Cale, elpirulva zavarában, amin Trevor jól szórakozott.

– Édes kettesben a sivatagban, mi? Nem hibáztatom érte, hogy erre vágyik – kacsintott a másodpilóta.

– Nem is tudtam, hogy érdeklődik Raven iránt – lepődött meg Amber, majd elmosolyodott. – Azt hiszem, szép pár lennének.

– Valóban, Miss Waldas meglehetősen szimpatikus hölgy, szóval köszönöm, hogy megért, Miss Jadin!

– Ez csak természetes – vont vállat Amber, majd bizalmasan közelebb hajolt a férfihoz. – Szóljak pár szót az érdekében?

– Arra nem lesz szükség – nevetett Cale, és hirtelen a homlokára csapott, ahogy eszébe jutott valami. – Majdnem elfelejtettem! Adjanak egy percet!

A férfi a kupolába sietve matatni kezdett a holmija között, aztán visszatért hozzájuk egy holokockával a kezében.

– Walter Glock professzoré, ahogy ígértem. Rajta van a helyi élővilágról készült összes jegyzete – nyújtotta át a kockát Amber számára.

A nő csillogó szemekkel vette át, majd hálásan pillantott a férfira.

– Köszönöm!

Cale egy biccentéssel nyugtázva reagált, és elkészönve tőlük elindult a piramis belsejébe, miközben magához vette a fényrudat. Nem kételkedett benne, hogy Ambert hosszú órákra leköti majd a holokocka tartalma, de jó érzés volt örömet okozni valakinek. Ravent ott találta a

csillagképekkel teli kamrában, miközben a véseteket tanulmányozta, összehasonlítva a holopadja által kivetített csillagtérképpel. A multifunkciós eszközbe épített lámpa és a holografikus térkép elegendő fényt szolgáltatott ahhoz, hogy kényelmesen dolgozhasson odalent. Annyira összpontosított, hogy egy darabig észre sem vette a bejáratban megjelenő férfit, aki kíváncsian figyelte a nőt, gyönyörködve szépségében és elkötelezettségében a munkája iránt. Régóta nem tapasztalt érzelmek okozta kellemes melegség járta át a mellkasát Raven minden egyes apró mozdulatára, melyek mosolyt csaltak az arcára.

Raven végül megérezte, hogy nincs egyedül, és ijedten fordult a bejárat felé, de Cale láttán azonnal megnyugodott.

– Elnézést, ha megijesztettem! – lépett közelebb a nőhöz a volt nyomozó.

– Nem történt semmi – legyintett Raven, majd felhúzott szemöldökkel mérte végig a férfit. – Talán készül valahová?

– Ami azt illeti, igen. Úgy gondoltam, lemegyek a hegyről a kősvatagba, mielőtt megérkezik az eső. Tudja, ilyenkor előbújik egy növény, aminek az indái meglehetősen értékes tápanyagforrást jelentenek, érdemes lenne szerezni belőlük, hiszen ki tudja, meddig kell itt maradnunk? Reméltem, hogy velem tart. Persze, csak ha ráér!

– Ó! Úgy érti, csak mi... ketten mennénk? – kérdezte elpirultan Raven, akit teljesen váratlanul ért a meghívás.

– Igen, gondoltam, együtt tölthetnénk egy kis időt, hogy... jobban megismerjük egymást. Nem sokáig lennénk távol, és még sötétedés előtt visszaérnénk.

Raven a falra pillantva átgondolta az elhangzottakat, aztán ismét Cale szemébe nézett, és elmosolyodott.

– Miért is ne? Jól jön egy kis változatosság, bár...

– Mi a baj?

– Azt hiszem, jó nyomon járok a konstellációkkal kapcsolatban.

– Megtudott róluk valamit?

– Egyelőre csak ködös elméletbe kapaszkodom, de lehet némi alapja. Éppen ezt vizsgáltam az előbb.

– Igen, láttam, milyen odaadással dolgozott, szinte teljesen kizárta a külvilágot – bólogatott megértően a férfi, majd felsóhajtott. – Nem kötelező jönnie, ha inkább mással foglalkozna, csak gondoltam...

– Szó sincs arról, hogy nem szeretnék magával tartani, Cale! – vágott gyorsan az egykori nyomozó szavába Raven, amikor látta, mennyire lelombozódott az eshetőségre, hogy mégsem fogadja el a meghívást. – Felőlem, akár indulhatunk is. Majd útközben még átgondolom a dolgokat, de jó lesz kimozdulni a falak közül.

– Biztos benne?

– Teljesen.

– Ennek igazán örülök! – vigyorgott Cale, akár egy gyermek, mikor megkapja a születésnap ajándékát. – Legalább lesz alkalma megosztani velem az elméletét, ha szeretne beszélni róla.

– Igen, úgy vélem, hasznos lenne – bólintott Raven, aki látva a férfi csillogó szemeit érezte, hogy jól döntött, amiért beleegyezett a növény felkutatásába. Ráadásul a közösen töltött idő ígérete is kellően csábítónak ígérkezett.

Nem tagadhatta, hogy imponált neki Cale szenvedélyes pillantása, amivel olyan gyakran jutalmazta őt, szinte már a nézésével levetkőztette, melynek a gondolatára Raven testét furcsán kellemes bizsergés járta át. Igen, már alig várta, hogy kettesben lehessenek, messze a többiektől.

HUSZONHATODIK FEJEZET

– A Jupiter holdjaira! – kerekedett el Zara szeme, ahogy a kijelzőre meredt.

A Gavin testét letapogató lézer a mellkasánál járt, mikor a nő megállította a folyamatot.

– Mi a fene ez? – hajolt közelebb August a nő válla fölé.

– Valami parazita lehet – vélekedett Flint.

– Olyan, mint egy... fonálféreg – jegyezte meg Higgins professzor elfintorodva.

Megbabonázva nézték Gavin átvilágított testének képét, melynek belsejében ott tekergőzött egy milliméter vastagságú, nagyjából harminc centiméter hosszú, fakó lény. Undorral az arcukon figyelték a parazita heves rángatózását, miközben pókhálószerű, fekete szálakkal kapaszkodott a belső szervekbe. Ekkor Zara hirtelen a kijelzőre mutatott.

– Ez... az, amire gondolok?

– Osztódik – erősítette meg August, ami a szemük előtt zajlott, akinek komor hangja tükrözte a hangulatukat.

Letaglózva figyelték, ahogy a parazitából váratlanul kettő lett, mikor levált belőle egy kisebb, gömbölyű darab, ami aztán kinyújtózva felvette eredeti alakját. Ám az osztódás itt nem ért véget, és hamarosan már négy élősködő tekergett Gavin mellkasában. Bizarr látvány

volt, de a következő pillanatban a paraziták összehúzódtak, majd villámgyorsan kinyújtózva kilőtték magukat, eltűnve a monitorról. Az egész rendkívül gyorsan történt, Zara és a többiek még reagálni sem tudtak, amikor váratlanul valami más vonta el a figyelmüket.

A betegágyon fekvő Gavin teste heves görcsbe rándult, melynek hatására a többiek ijedten ugrottak hátra. Zara úgy megrémült, hogy elrúgva magát az ágytól, felborult a székkal együtt. Flint volt, aki hátrébb húzva őt segített neki felállni és kezébe nyomta a nő sugárvetőjét, de rögtön utána, akárcsak a többiek, saját fegyverét néhai kollégájára szegezte. Elborzadva figyelték Gavin arcnélküli testét, amit mintha áram rázott volna, úgy rángatózott. Még sosem láttak hasonlót, teljesen leblokkoltak, ám a következő pillanatban jeges borzongás járta át őket. Gavin végtagjai szó szerint kicsavarodtak, aztán megfeszültek, mintha egy láthatatlan erő húzta volna őket. Roppantak a csontok, szakadtak az inak és a szövetek, majd egy nyálkásan cuppanó hang kíséretében Gavin jobb karja a padlón landolt. Sötét vére szirmait kitáró, bizarr virágként terült szét körülötte.

– Baszki! – káromkodott elborzadva August, hangot adva a többiek érzelmének is.

Még felocsúdni sem maradt idejük, mikor Gavin karja megmozdult a padlón. Ujjai szempillantás alatt

megnyúltak és csontosabbá váltak, majd a végtag rájuk támaszkodva felemelkedett a földről, miközben kézfejének bőre alól két antennaszerű nyúlvány nőtt ki. Ezalatt Gavin rángatózó testéről a többi végtag is levált, melyek hasonló módon átalakultak, szembefordulva a négyfős társasággal. Egy másodpercre minden mozdulatlanúságba dermedt, mintha a világ megfagyott volna, aztán elszabadult a pokol, ahogy a karok és lábak Flintre és társaira vetették magukat.

Azonnal tüzet nyitottak a testrészekre, melyek villámgyorsan szelték át a köztük lévő távolságot. Az egyik kéz Zarának ugrott, aki csak az utolsó pillanatban tudta maga elé kapni a fegyverét, így sikerült távol tartani arcától az életre kelt végtagot. Annak támadása azonban ledöntötte a lábáról, és a kéz, aminek tenyerén hegyes csontfogak csattogtak, fennakadt a sugárvető csövén. Hevesen nyújtogatta ujjait a nő felé, ahogy egyre közelebb nyomult. Zara próbálta visszatartani, ám a végtagban nagy erő lakozott, és lassan már remegtek a karjai az erőlködéstől, miközben kezdett pánikba esni.

Mindezzel egy időben Flintnek sikerült keresztül lőni a rátámadó lábat, aminek a térdén nyílt egy csontfogakkal teli száj. A mérnökhelyettes elfintorodott az orrát megcsapó égett hús szagától, azonban pár másodpercig mégis elégedettség öntötte el, ahogy látta a padlón vergődő, majd mozdulatlanává váló végtagot. Ekkor azonban figyelmét Zarára fordította, és egy jól

irányzott rúgással lelökte a kezét, mely időközben vészesen közel került a nő torkához. Flint és Zara nem tétozáztak, amint a testrész biztonságos távolságra került, azonnal célba vették, majd vadul tüzet nyitottak rá. Plazmasugaraik közül pár elvétette a célt, de a többi sikeresen betalált, megsemmisítve a fenyegetést. Az izzó lövedékek nem hagytak mást a végtagból, mint egy füstölgő húskupacot.

Győzelmüket megünnepelni azonban nem maradt idejük, mivel figyelmüket máris August és Higgins professzor felé fordították. Anton kopasz feje verejtéktől gyöngyözött, miközben próbálta távol tartani magától a lábat, ami rátámadt. A nyelvészprofesszornak nem sikerült sugárvetőjével megállítania a végtagot, és most a padlón heverve küzdött, hogy túlélje a konfliktust. Nehezen boldogult a lábbal, melynek fogai belemartak a karjába, amitől fájdalmas kiáltás hagyta el a torkát. Ekkor azonban Flint és Zara együttes erővel megragadták a testrészt, majd lerántották az idősebb férfiről. Keményen a falhoz vágták a lábat, aztán több lövéssel megsemmisítették.

Ezalatt August is tüzet nyitott a rátámadó kézre, ami meglepően fürgének bizonyult. Újra és újra kitért a plazmanyalábok elöl, majd a meghajtórendszer karbantartónak ugrott, aki csak az utolsó pillanatban tudta fegyverének tusával félreütni a végtagot. A kéz azonban a padlónak csapódva másodpercek alatt ismét

felpattant, hogy nekirontson a férfinak. August célra emelte fegyverét, majd meghúzta a ravaszt, éppen akkor, amikor Flint és Zara is így tettek. A három irányból érkező sugárnyalábok elöl a kéz már nem tudott kitérni, és az izzó lövedékek bevégezték a dolgukat. Síri csönd hullott a helyiségre, amit csak Higgins professzor megkönnyebbült sóhaja tört meg, miközben ép kezét a jobb karján lévő tépett sebre szorította, hogy ne vérezzen annyira.

Kimerülten az ijedtségtől rogytak le a padlóra, hogy megpihenjenek, de egyikük sem szólalt meg. Fel kellett dolgozniuk a látottakat, megemésztelniük az újabb borzalmat, amit átéltek. Hirtelen azonban félelmetes üvöltés reszkette meg a falakat, ahogy valahol a hajó mélyén a fedélzetre került lény hangot adott dühének, amiért elpusztították a parazitáit, saját gyermekeit, melyekkel mentálisan kapcsolatban állt.

Üzenete, bár teljesen más fajhoz tartoztak, még Flint és a többiek számára is egyértelmű volt: bosszút fog állni azért, amit elkövettek.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Leereszkedve a hegyekből Cale és Raven átvágtak a kietlen vidéken, ahol hűvös szél fújt vastag port az arcukba, mialatt egyre inkább felerősödve süvített keresztül a hatalmas, gombaszerű sziklaképződmények között. Egyértelmű volt, hogy vihar közeledett, az eget fokozatosan sűrűbb felhőzet takarta, eltompítva a nappali fényt.

Cale határozottan tartott egy irányba, tudta, hová kell menniük, hogy megtalálják a különleges növénytelepet. Raven megigazította termozsákjának pántját a vállán, miközben rálépett egy útjába kerülő lapos, méretes sziklára. Abban a pillanatban megmozdult alatta a kőzet, és kis híján egyensúlyát veszítette, ám még idejében sikerült leugrania róla. Megpördülve döbbenten látta, hogy a szikla életre kelt. Repedések jelentek meg a felszínén, amikből ízelt lábak bukkantak elő, valamint egy ék alakú fej, összetett szemeit a nőre emelve. Raven ijedten hátralépett, ám ekkor Cale keze nehezedett a vállára, és a férfi mosolyogva pillantott rá.

– Nyugalom, Raven! Ártalmatlan jószág.

És valóban. A különös teremtmény kíváncsian bámult rájuk pár másodpercig, majd lustán arrébb cammogott, aztán ismét lekuporodott a talajra, mintha csak egy darab szikla lett volna.

– Mi volt ez?

– Egy *Eremos*, vagyis sivatagi rovar. Walter Glock professzor nevezte el így – felelt Cale. – Algával táplálkozik, ami éjszaka szokott képződni a köveken, mikor lecsökken a hőmérséklet. Nappal mozdulatlanul pihen a páncélja védelmében.

– Én meg pont ráléptem – fintorodott el Raven bűnbánóan.

– Ilyenek a véletlenek – vont vállat egyszerűen a férfi.
– Jöjjön! Menjünk tovább!

Így hát folytatták vándorlásukat, és lassan maguk mögött hagyták a hatalmas sziklaképződményeket, kiérve a repedezett talajú, sík vidékre.

– Milyen messze van még az a növény? – érdeklődött a nő, nyugtalan pillantást vetve a sötét felhőrétegre az égen.

– Már nincs messze. Mondja csak, mit tudott meg a konstellációs teremről? – kérdezte az egykori nyomozó, hogy elterelje Raven figyelmét.

– Ó! Egyelőre nem sokat, de az a gyanúm, hogy valamiféle mechanikus térképszoba lehetett.

– Ezt miből gondolja?

– Nos... a csillagképeket ábrázoló domborművek jól láthatóan képesek elfordulni, nem a falból lettek kivájva, ráadásul az általunk először oltárnak gondolt tárgyon a vastag porréteg alatt furcsa jelek és geometriai formák találhatók rendezett sorban, valamint apró lyukak.

Olyan volt, mintha egy terminál vagy konzol előtt állnék. Bevallom párszor végig is húztam a kezem rajtuk, némelyik bemélyedt kissé, de semmi nem történt.

– Érdekes – ráncolta a homlokát Cale, ahogy eltöprengett a nő szavain. – Talán, mikor elpusztult a város... Az energia, ami működtette, szintén megsemmisült.

– Nekem is ez jutott az eszembe. Ezek a Látogatók rendkívüli asztronómiai tudással rendelkezhetnek. Vajon miféle kataklizma söpörhette el őket?

– Nem biztos, hogy szeretném megtudni!

Több szót azonban nem fordítottak a témára, mivel hamarosan egy sötét foltot vettek észre a távolban, alig húsz méterrel odébb, és Cale elégedetten előremutatott.

– Ott van!

Sietős léptekkel indultak a növénytelep felé, de a céltól néhány méterre a volt nyomozó megtorpant, kezével útját állva Ravennek.

– Ne menjen közelebb!

– Miért? – nézett kérdően a férfira a nő. – Hiszen itt vannak az indák előttünk, csak tépnünk kell belőlük.

– Nem ilyen egyszerű a dolog – ingatta a fejét Cale, és elővett egy elektrokést, majd leakasztotta válláról a sugárvetőjét, amit átadott Ravennek. – Fedezzen!

– És mégis mire kellene itt tüzelnem?

– Mindjárt megtudja, csak álljon készen! – nyelt nagyot a férfi, aztán közelebb lépett a talaj repedéseiből

kinyúló zöld indákhoz.

Cale kiszemelte magának a legközelebbit, és egy lélegzetvételenyi időt követően villámgyorsan megragadta a kacsot. Abban a pillanatban minden egyes, öt méter sugarú körben lévő inda visszahúzódott a talajba, ahonnan port és földdarabokat szórva a levegőbe előtört egy két méter hosszú, vaskosabb nyúlvány. Szörre hasonlító „levelek” borították, amelyek szinte dühösen susogtak, ahogy egymáshoz dörzsölődtek. Csúcsán gömb alakú duzzanat ült, akár egy fej, aminek az arcát tüskék, valamint egy szájra emlékeztető, kerek nyílás alkották.

Cale nem először látta már, mégis tágra meredt szemekkel bámult a különös növényre, miközben szorosan tartotta annak indáját. Végül cselekvésre szánta el magát, és lecsapott a késével, egyetlen tiszta mozdulattal vágva le a kezében tartott kacsot. A földből előbújt növény megrázkódott kínjában, majd a gömb alakú végződés a méretéhez képest duplájára duzzadt, mire Cale oldalra vetődve felkiáltott.

– Lőjön!

Raven egész idő alatt földbegyökerezett lábakkal állt, szíve a torkában dobogott, de a férfi erélyes hangját hallva engedelmeskedett a parancsnak. Ujja megfeszült a ravaszon, és több lövést is leadott, plazmasugarakkal szórva meg a támadni készülő nyúlványt. Az izzó lövedékek közül csak kettő talált célba, ám azok füstölgő

lyukat égetve a növénybe elegendőnek bizonyultak. A növényen ejtett sérülésekből sárga, maró sav folyt ki, ezt az anyagot akarta rájuk köpni, de most kínjában fájdalmasan görcsbe rándult és ide-oda dobálta magát. Agóniáját követően szempillantás alatt visszabújt a talajba, mintha sosem mutatkozott volna. Képes volt regenerálni magát, azonban erre hosszú órákra volt szüksége, így a növény jelentette veszedelem ezzel meg is szűnt. Cale megkönnyebbülten fújva ki a levegőt feltápászkodott, és a nőhöz ballagott. Kezében ott lógott a majdnem egyméteres inda, miközben diadalittas mosolyra húzódott a szája.

– Jól van, Raven? Kicsit, mintha sápadt lenne.

– Én... persze, hogy jól vagyok! – csattant fel a nő, amint legyűrte zaklatottságát. – És maga? Megőrült, Cale? Meg is hallhatott volna. Miért nem említette, hogy ilyen veszélyes lesz?

– Mert akkor bizonyára nem jött volna el. Tudtam, hogy számíthatok magára, Raven, és igazam lett. Jól csinálta, köszönöm!

A férfi nyugodt szavai azonban nem csillapították a nő haragját, aki mintha meg sem hallotta volna, amit Cale mondott.

– Szándékosan veszélybe sodorta magát, mit sem törődve a testi épségével! – hadarta Raven, és durván Cale kezébe nyomta a sugárvetőjét. – Fölöslegesen kockázatot vállalt és...

A férfi még mindig mosolygott, látva a Raven arcára kiülő aggodalmat, és hirtelen felindulásból hevesen megcsókolta. Nem tehetett róla, de rendkívül bájosnak találta ebben a percben. Szemeinek szenvedélyes csillogása ellenállhatatlannak bizonyult a számára. Ravent teljesen váratlanul érte a gesztus, ám a testét kellemes forróság járta át, ahogy az ajkaik egymásra tapadtak. Hosszú másodpercekig így maradtak, élvezve a pillanatot, de aztán mégis szétváltak, hogy levegőhöz jussanak. Tekintetük összekapcsolódott, zavarukban nem tudták, mit mondhatnának, igaz nem is volt szükség rá, hogy megszólaljanak. Érzelmek minden szónál többet mondtak, és Raven szélesen elmosolyodva Cale nyakába ugrott, szorosan átölelve a férfit, akivel ismét csókban egyesültek.

A távolban mennydörgés reszkette meg a levegőt, de ők még sokáig összefonódva álltak a kietlen tájban, akár messzi vándorok a magány tengerén, akik hosszas bolyongás után találtak egymásra. Végül aztán győzött a józan ész, és elindultak vissza az ősi városba.

Nem sejtették, hogy fürkésző tekintetek követték lépteiket.

Tarq újra és újra ellenőrizte a vérképelemzés adatait, de nem akart hinni a szemének. Mindaz, amit látott, teljesen ellentmondott az emberekkel kapcsolatos tanulmányainak. *Köze lehet ennek Cale mutációjához és az A 'oma gyökérhez?* Erre egyelőre nem tudott

válaszolni, de beszélnie kellett a férfival, mert ha az eredmények pontosak, akkor egy rendkívüli felfedezés küszöbén álltak!

Az izgatottság, ami megszállta, sosem tapasztalt eufóriába ringatta, és türelmetlenül várta, hogy az egykori nyomozó és Raven visszatérjenek a városba. Hangulatát még az egyre sötétebbé váló felhők és a mennydörgés sem tudta elrontani.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

– Ez a dög igazi túlélő – közölte Zara, és az egyik kijelzőre mutatott. – A paraziták tökéletes genetikai másolatai a korábban talált nyálminták alapján.

Miután összeszedték magukat, és steril zsákokba helyezték Gavin maradványait, alapos vizsgálatnak vetették alá a parazitákból szerzett mintákat. Igaz, csak minimális szövetdarabokhoz tudtak hozzájutni, de ennyi is megfelelt a célnak.

– Pontosan mit jelent ez? – ráncolta a homlokát August.

– Ha az elemzés helyes, márpedig az, akkor a lény képes klónozni magát. Tehát a Gavin testében lévő paraziták előbb-utóbb valószínűleg felvennék az alakját.

– Talán éppen ennek a folyamatnak lehattünk szemtanúi? – töprengett hangosan Flint, és beleborzongott, ahogy felidézte az életre kelt testrészeket.

– Nem egészen – ingatta a fejét Zara, majd egy másik kijelzőre mutatott, amin különféle sejtek ismétlődő szimulációja futott. – Ez itt ugyanis azt mutatja be, hogy ezek a paraziták, pontosabban a lény utódjai, mennyire könnyen képesek magukba olvasztani idegen sejteket. Kezdeti állapotában az organizmus, legalábbis a komputer diagnosztikája alapján, úgy viselkedik, akár

egy vírus. Mondhatjuk, hogy megfertőzi, majd felülírja a másik sejt teljes genetikai kódját. Ha emlékeznek, mikor Gavint letapogatta a lézer, az eredeti parazita fekete szálakkal kapaszkodott a belső szervekbe. Úgy vélem, azok a szálak az idegrendszeréhez kapcsolódhattak, és lassan az uralma alá hajtotta Gavin sejtjeit, ezért tudta irányítani a halála után. Egyé vált vele, azáltal, hogy felülírta a genetikai kódját.

– Talán érezte, hogy veszélyben van, miután arcon lőttük szegény Gavint, és ezért kezdett osztódni, hogy leválasztva a végtagjait gyakorlatilag önálló élőlényekké váljanak – osztotta meg teóriáját a többiekkel August, mire egyetértő bólintásokkal reagáltak a társai.

– Szóval kijelenthetjük, hogy fokozatosan eltörli a sejtet, amit megtámad – túrt bele ősz szakállába Higgins professzor, ami nála az elmélyült gondolkodást jelezte. – Vírusok szoktak így viselkedni, de azok nem alakulnak át egy két lábon járó monstrummá. Miféle élőlény lehet valójában?

– Valami új, amivel még nem találkoztunk korábban – felelt komoran Zara. – Nem tudjuk, hogy került a fedélzetre, nem ismerjük a származási helyét, sem a célját, ha van neki egyáltalán.

– Ha feltételezzük, hogy tudatosan cselekszik, nem csak ösztönből, akkor azt sugallnánk, hogy intelligens, amire eddig nem láttunk bizonyítékot! – érvelt az időződő nyelvész. – Persze, ravasz és óvatos, ahogy

minden ragadozó, de valóban azt gondolja, Miss Holt, hogy talán ott pislákol benne az értelem szikrája?

– Csak átfutott az agyamon – vont vállat a nő. – Ki tudja? Lehet, képesek volnánk kommunikálni vele.

– Megörült? – förmedt Zarára August. – Kommunikálni azzal a... szörnyeteggel? Legközelebb mit javasol, simogassuk meg a buksiját? Csapdát kell állítanunk neki inkább!

– Mert az eddig is olyan jól működött, igaz? – vágott vissza dühösen a nő.

– Nem az én hibám, hogy...

– Elég legyen! – csattant fel Flint, szigorú pillantást vetve Augustra, aki morogva, de meghátrált a további vitatkozás elől. – Azzal nem oldunk meg semmit, ha egymásnak esünk. Tény, hogy nem voltunk túl sikeresek a lény likvidálásában, éppen ezért nem érdemes elvetni egyetlen lehetőséget sem, ami több eséllyel szolgálhat.

– Akkor mit javasol? – sóhajtott frusztráltan August. – Hívjuk meg ebédre a dögöt?

– Nem, de talán leköthetjük a figyelmét annyira, hogy meglephessük.

– Mégis hogyan? – kérdezte Higgins professzor. – Mi van, ha nem is tudnánk elbánni vele? Lehet, hogy a fegyverek nem is képesek megsebezni.

– Kellő mennyiségű plazmasugár még a fémet is megolvasztja, professzor. Abban viszont egyetérték, hogy a sugárvetőkkel nem lesz könnyű dolgunk vele szemben,

leginkább a gyorsasága miatt Ám, ha készítenénk egy lángszórót, amivel kibővítenénk a lehetőségeinket, nagy segítségünkre lehetne. A legtöbb élőlény féli a tüzet, sakkban tudnánk tartani vele.

– Porrá égetni... tetszik az ötlet – eresztett meg egy kegyetlen mosolyt August.

– De ahhoz túl közel kellene lennünk hozzá, nem? – hívta fel a kellemetlen tényre a figyelmet Zara. – Mellesleg, hogyan tudnánk olyan helyre csalni, ahonnan nem tudna elszökni, és kivitelezhető lenne a terv megvalósítása?

– A raktér valószínűleg megfelelne a célra – vélekedett rövid töprengés után August. – A kérdés az, miként tudnánk rávenni, hogy odamenjen?

– Olyasmivel, ami összezavarná, ugyanakkor képtelen lenne neki ellenállni – törte meg a rövid időre beállt csöndet Flint, majd Zarához fordult. – Esetleg a nyálmintákból nem tudna összeállítani egy kémiai anyagot, aminek erős illata van?

– Arra gondol, mintha egy fajtársa lenne a közelben? – kérdezte rövid töprengés után a nő.

– Nagyjából.

– Attól tartok, ez meghaladja a képességeimet! Tarq csak alapvető dolgokat magyarázott el, ám ilyesmire nem készített fel. Fogalmam sincs, mivel kellene összekevernem a nyálmintákat ahhoz, hogy a megfelelő reakció lépjen fel, ami átalakítaná magát az anyagot a

megfelelő hatás érdekében.

– Akkor beszéljünk vele!

– Ahhoz a hídra kellene menniük. Túl veszélyes! – érvelt Higgins professzor.

– Aligha van más választásunk! – sóhajtott csüggedten Zara. – Tarq az egyetlen, aki segíteni tudna ebben.

– Egyébként is kötelességünk tájékoztatni a felszíni csapatot a helyzetünkről – bólintott Flint, és vállára kapta a fegyverét.

– Nem lesz semmi baj, professzor! – állt fel Zara, és a mérnökhelyettes mellé lépett, kezében a sugárvetőjével.
– Sikerülni fog!

– Elkísérem magukat – csatlakozott hozzájuk August, aki égett a tettvágytól, képtelen lett volna egyhelyben ülni és tétlenül számolni a perceket.

– Ám legyen! – sóhajtott megereszkedő vállakkal a professzor. – Itt fogom várni, hogy visszatérjenek.

– Zárkózzon be, professzor! Jövünk hamar! – eresztett meg egy félmosolyt Flint, aztán a többiekkel együtt kilépett a pára borította folyosóra.

Az Üvegház nyitott ajtaja miatt mostanra az egész hajó belsejét köd borította, és bár ennek köszönhetően az oxigénszint visszaállt a normálisra, egyelőre nem akarták ismét szabaddá tenni a szellőzőjáratokat. A tejfehér homály miatt kísérteties hangulat burkolta be a MERIDIAN fedélzetét, és tudva, hogy milyen fenyegetés lapult valahol a hajó mélyén, félelemmel töltötte meg

őket.

Anton sietve becsukta utánuk az ajtót, és magában szerencsét kívánt a társainak, de képtelen volt szabadulni vakmerőségük okozta baljós gondolataitól. Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha hasznosan tölti az idejét, és nekilát ellenőrizni az idegen felirat ismert írásokkal való összehasonlítását. A munka mindig segített kikapcsolni a külvilágot, melyre most igencsak nagy szüksége volt.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Pattanásig feszült idegekkel haladtak a kihalt folyosón, lépteik koppanásai ágyúdörgésnek hatottak a súlyos csöndben. A gomolygó pára miatti látási viszonyok közepette szinte csak az orrukig láttak, ezért minden sarokban veszélyt sejtettek. Nem tudták, hol leselkedhet rájuk a lény, de a zsigereikben érezték, hogy a közelben lehet. Fegyvereiket készenlétben tartva nyomultak hát előre a tejfehér homályban.

Semmi nem mozdult, de a fenyegetés ott lappangott a levegőben, jeges csápjainak érintése lassan átszivárgott a bőrükön. Hosszúra nyúltak az eseménytelen percek, miközben elérték a kabinokat. Ekkor történt, hogy August egy pillanatra mozgást észlelt a szeme sarkából. Nem volt több egy árnyéknál, mégis magára vonta a férfi figyelmét, aki megtorpant és a legközelebbi kabin nyitott ajtaja felé fordult. Esküdni mert volna, hogy valaki állt ott az előbb, és határozottan emberi alakja volt. Homlokráncolva meredt a gomolygó párába, majd minden óvatosságát sutba dobva közelebb lépett a hálófülke bejáratához. Eközben Flint és Zara egyre jobban eltávolodtak tőle, ahogy tovább nyomultak a parancsnoki híd felé.

August a fegyverét maga elé tartva belépett a kabinba. Váratlanul érte a támadás, ami oldalról

érkezett. Erős kéz ragadta meg a sugárvetőjét, akárcsak a torkát, miközben valaki a falnak taszította. Az ütéstől kiszorult tüdejéből a levegő, szeme előtt fekete pontok ugráltak, de védekezés gyanánt reflexből meghúzta a ravaszt újra és újra. Pillanatnyi szédülése miatt azonban képtelen volt rendesen célozni az árnyalakra, aki fenyegetően megindult felé.

Flint és Zara a lövések hangjára azonnal hátrafordultak, és döbbenten vették észre, hogy a társuk nincs velük.

– August! – kiáltották szinte egyszerre a nevét, majd rohanni kezdtek a kabin felé.

Csakhow hirtelen a fejük fölül eléjük ugrott a lény, hangosan sziszegve, csápjait rezegtetve. Az egyik lezárt szellőzőnyílásban lapult, mikor meghallotta a lépteiket. A férfi és a nő rémülten fékeztek le, majd lövésre emelték fegyvereiket, ám a teremtmény egyik csápja félreütötte a sugárvetők csövét. Az izzó plazmasugarak ennek ellenére megriasztották egy rövid időre, amit kihasználva Flint és Zara futásnak eredtek a híd irányába. Lélekszakadva rohantak a folyosó vége felé, ahol várta őket a kétszárnyú ajtó. August újabb lövései és a lény üvöltése hangosan szállt feléjük, ahogy a falak visszaverték a hangokat. Szinte érezték a bestia bűzös leheletét a tarkójukon.

Flint megeresztett egy lövést hátrafelé, amitől üldözőjük oldalra vetődött. Zara is tüzet nyitott futás

közben, és az egyik nyaláb megpörkölte a lény oldalát. Fájdalmas, haraggal teli üvöltés reszkette meg a levegőt, miközben sikerült növelni a köztük lévő távolságot, ami elégnék bizonyult, hogy elérjék a hidat. Flint erőteljesen rácsapott az ajtónyitó panel kapcsolójára, mire az ajtószárnyak a falba húzódva szétváltak. A lény döngő léptekkel, morogva vágta az feléjük, és már csak karnyújtásnyira voltak tőle, mikor sikerült bezárniuk az ajtót. Megkönnyebbülten sóhajtva léptek hátra, ám a teremtmény így is többször nekirontott a két fémlemeznek, de szerencsére nem tudta betörni azokat. Végül sziszegve felhagyott a próbálkozással, és hamarosan baljós csönd ereszkedett a fedélzetre.

Flint és Zara a térdeikre támaszkodva kifújták magukat.

– Vajon mi történhetett Augusttal? – suttogta megrendülten a nő, miután felegyenesedett.

– Nem tudom, de ostobaságot csinált, amiért lemaradt tőlünk.

– Lehet, mégsem kellett volna otthagynunk!

– Mi mást tehattünk volna az adott helyzetben? – ingatta a fejét Flint szomorúan, majd gyengéden a nő vállára tette a kezét. – Jöjjön, Zara! Próbáljuk meg elérni a csapatot!

A bolygón már szakadt az eső, mikor az átázott Cale és Raven megérkeztek. A piramishoz visszatérve ott találták a többieket, ahogy körbeállták a holográdiót,

miközben Flint és Zara beszámoltak nekik a történetekről. Komor arcok meredtek egymásra a villámok és a két holografikus alak fényében. Flint szavai nyugtalansággal töltötték el a csapatot. A többség csöndben hallgatta végig a mérnökhelyettes és a kommunikációs tiszt tájékoztatását, ám Erik hangot adott az érzéseinek.

– A rohadt életbe is! – sétált arrébb, kezével a levegőbe ütve tehetetlen dühében. Frusztrálta a gondolat, hogy nem tehetett semmit, amivel segíthetne a társain, akik a hajóba zárva voltak kénytelenek szembenézni az életükre törő fenyegetéssel.

A többiek, bár nem szóltak semmit, átéreztek mindezt. Quinn a gondolataiba merülve töprengett, mielőtt megszólalt volna.

– Szóval August is odaveszett? Mit akarnak tenni, Mr. Carrick?

– *Végrehajtjuk a tervünket, uram, de szükségünk lesz Tarq segítségére hozzá.*

– Az enyémre? – lepődött meg a mertaur orvos. – Mégis mit tehetnék innen?

– *Tarthatna egy gyorstalpalót, hogy állítsak elő olyan kémiai anyagot a lény nyálmintáiból, ami egyben összezavarná és mágnesként vonzaná!* – felelt Zara, akinek tekintetéből még a holoadáson keresztül is sugárzott az elszántság. – *Átküldöm a nyálmintákról készített elemzés adatait.*

– Rendben, Miss Holt! – bólintott Tarq, és elővette a holopadját, amit csatlakoztatott a rádióhoz. – Készen állok az adatok fogadására.

– *Egy pillanat!* – szólt a nő, majd megnyomott néhány kapcsolót a műszerfalon, belépve a MERIDIAN adatbankjába, amire korábban feltöltötte az információkat.

Hamarosan Tarq holopadja jelezte, hogy megérkeztek az adatok, és a mertaur azonnal nekilátott átnézni azokat. Hosszúra nyúltak a percek, amíg Tarq kigondolta a továbbiakat, majd megtörve a csendet elmagyarázta Zarának a szintetizáló folyamat menetét. A nő figyelmesen hallgatta, miközben rögzítette Tarq hangját.

– Az Orvosi részlegben megtalál minden szükséges felszerelést, hogy elkészítse a kémiai anyagot – zárta le a mondandóját a humanoid. – A többi csak magukon múlik, miként használják fel.

– A lényeg, hogy maradjanak életben! – tette hozzá Quinn.

– *Azon leszünk, uram!* – biccentett Flint, és elbúcsúzva megszakították az adást.

– Van esélyük egyáltalán? – tette fel a kérdést Amber, ami a többiekben is felmerült, csak senki nem mondta ki. – Az a dög már kétszer húzta keresztül a számításaikat. Mi van, ha az újabb tervük sem sikerül?

– Sajnos azon kívül, hogy reméljük a legjobbakat, sokat nem tehetünk értük! – sóhajtott Quinn, akinek

ökölbe szorult keze enyhén remegett. A tehetetlen düh úgy fortyogott benne, akár egy kitörés előtt álló vulkán belsejében a magma.

– Viszont, ha elbuknak, akkor örökre itt ragadunk ezen a bolygón! Nem lesz hajó, hogy elvigyen minket.

– Ne legyen vészmadár, Erik! – hurrogta le a mérnököt Nolan bosszúsan. – Attól, hogy pánikba esünk még nem fog megoldódni a probléma.

– Csak közöltem egy lehetséges végkifejletet. Szembe kell néznünk a ténnyel, hogy komoly bajba kerülhetünk, ha...

– Ezzel mindenki tisztában van, Erik – vágott a férfi szavába Quinn higgadtan. – Nolannek igaza van, nincs most itt az idő, hogy pánikba essünk, amikor nem is tudjuk befolyásolni az eseményeket.

– Egyetérték – reagált nyugodtan Tarq is. – Zara ügyes lány, ha elkészíti az anyagot, azzal képesek lesznek elvonni a lény figyelmét. Azok a nyálminták tele voltak feromonokkal, úgy fogja vonzani, akár mágnes a szöveget.

– Tehát a legtöbb, amit tehetünk, hogy reménykedünk és kész? – ingatta a fejét komoran Trevor.

– Bízzanak a társaikban odafönt! – hallatta a hangját Cale is, aki eddig csak némán figyelte az eseményeket. A legkevésbé sem szeretne volna, ha olyan dolog miatt kezdenek el vitatkozni, melyet nem tudnak befolyásolni. – Bármilyen tartózkodjon is velük a fedélzeten, arra készíti őket, hogy az életükért küzdjenek. Azt hiszem,

határozottan kijelenthetem, hogy ilyen helyzetben az ember mindent megtesz, csak elkerülje a bajt. Nem kell kételkedniük a kollégáikban! Úgy vélem, képesek lesznek elmenni a végsőig, hogy túléljék azt, ami rájuk vár. Ezt alaposan megtanultam idelent a bolygón.

Szavai megtették a hatásukat, és a társaság hosszas hallgatásba merült, miközben gondolataik a MERIDIAN körül forogtak. Tudták, hogy Cale-nek igaza van, mégis voltak, akik nem tudtak szabadulni a negatív érzelmektől, amit a baljós fejlemények váltottak ki bennük. A rossz hírek és a tomboló vihar elkeserítette őket, ösztöneik azt súgták, hogy az expedíció végzete csak egy hajszálon függ.

Nem sejtették, milyen közel jártak az igazsághoz.

HARMINCADIK FEJEZET

– Volna egy perce, Mr. Jonson?

Cale, aki éppen a megszerzett indát mosta le az egyik víztároló edénynél, hátrafordulva Tarq-ot pillantotta meg. A mertaur izgatottnak tűnt, ami kíváncsivá tette a férfit. A többiek kissé távolabb tőlük vacsorához készülődtek, mialatt odakint tovább zuhogott az eső.

– Persze. Miről van szó, doki?

– Önről, Mr. Jonson.

– Rólam? Hogy érti?

– Elemeztem a vérmintáját – hajolt közelebb Tarq, lehalkítva a hangját. – Meglepő felfedezést tettem.

– Talált valamit? Csak nem...?

– Ne aggódjon! Teljesen egészséges, sőt! A maga vére folyamatosan megújuló sejteket tartalmaz, ráadásul a DNS láncja is manipulált.

– Ez mit jelent pontosan? – ráncolta a homlokát Cale.

– Úgy vélem, a mutációjához lehet köze, ugyanakkor a sejtek az igazán érdekesek. Tudja... normál esetben az őssejtek egyfajta javítómechanizmusként szolgálnak a szervezet számára. Felfrissítik a specializált sejteket, így azok segítenek egy betegség vagy sérülés utáni felépülésben. Csakhogy a maga vérében a sejtek folyamatosan átalakulnak ilyen specializált sejtekké! Állandó védőfalként kihat a szervezetre, az izmaira, de

még az idegeire is, melynek köszönhetően egyáltalán nem öregszik, Mr. Jonson. Könnyen lehetséges, hogy ha nem éri fatális sérülés, akkor... még *nagyon* sokáig élélhet.

– Azt akarja mondani, hogy...

– Akár több ezer évig, igen. Tulajdonképpen azt sem tartom kizártnak, hogy halhatatlan, Mr. Jonson.

Tarq szavai hallatán Cale kezével a falnak támaszkodva igyekezett megőrizni az egyensúlyát, ahogy megfordult körülötte a világ. Kellett néhány lélegzetvételnyi idő, mire képes volt újra megszólalni.

– Ez... meglehetősen merész kijelentés, doki.

– Valóban az, de megalapozott – vont vállat Tarq, majd a fejét enyhén oldalra döntve, kíváncsian bámult az egykori nyomozóra.

– Érzem a zaklatottságát, a gondolati hullámai árulkodnak róla. A halhatatlanság rossz hír lenne talán? Elismerem, az emberi érzelmek még ennyi év után is meg tudnak lepni.

– Én nem... nem is tudom, hogy örüljek-e a hírnek vagy sem! – sóhajtott Cale, és a tekintete Ravenre siklott, aki éppen Amberrel beszélgetett. – Így is sokakat elvesztettem, akik közel álltak hozzám. Nem biztos, hogy újra el tudnám viselni, ha rajtam nem fogna az idő! Az emberek élettartama – melyet már jóval meghaladtam – rövidebb a mertaurokénál, számunkra az elkerülhetetlen vég minden percet megszépít. Ez ad

motivációt elérni a céljainkat, megvalósítani az álmainkat, hogy kihasználjuk az időt, ami megadatott nekünk. Mi célja lehet annak, aki nem halhat meg soha? Látni, ahogy megváltozik körülöttünk a világ újra és újra... Figyelni, ahogy új életek sarjadnak, majd elpusztulnak egy örök körforgásban... Maga szeretne örökké élni, Tarq? Mi motiválná, hogy várja a holnapot, ha az idő nem számítana többé?

A mertaur nagy szemeivel pislogva, enyhén oldalra döntött fejjel bámult vissza a férfira hosszú másodpercekig, mielőtt válaszolt volna.

– Orvosként arra tettem fel az életem, hogy másokon segítsek a képességeimhez mérten. Azt hiszem, ha végtelen idő állna rendelkezésemre, akkor igyekeznék hasznosan tölteni. Számtalan halálos betegség létezik a mai napig, amikre nincs gyógyír. Azon dolgoznék, hogy legyőzzem ezeket. Nem engedném, hogy a közöny eluralkodjon felettem. Attól fél, céltalanná válna az élete, Mr. Jonson? Hát ne engedje megtörténni! – veregette meg az egykori nyomozó vállát Tarq, majd a többiek felé intett. – Erről még beszélgetünk később. Most hagyok időt, hogy feldolgozza mindezt, egyébként is megéheztem.

Így hát Tarq barátságosan vigyorogva hátat fordított Cale-nek, és csatlakozott a társaikhoz. Szavai még sokáig visszhangzottak a férfi fejében.

A vacsorát követően a többség hamar nyugovóra tért,

kivéve Ravent és Quinnt. A nő Cale csókjának emlékétől kísérvé ismét leereszkedett a kupolás piramis belsejébe, hogy tanulmányozza a konstellációs termet. Eközben az első tiszt nyomasztó gondolatoktól gyötörve támasztotta hátát a falnak, miközben a sötétségbe bámulva hallgatta a zuhogó eső monoton kopogását. Quinn aggódott a MERIDIAN fedélzetén tartózkodókért, akárcsak saját magukért. Azonban tudta, hogy immár az expedíció vezetőjeként felelősséggel tartozik mindenkiért, és ez a tény mázsás súllyal nehezedett a vállaira.

Kezdte bánni, amiért csatlakozott a küldetéshez, de belátta, hogy ezen már nem tud változtatni. Halkan sóhajtvá elfogadta a sorsát, és tovább kapaszkodott a reménybe, hogy minden rendben lesz. Hirtelen ijedten rezzent össze a dobhártyarepesztő mennydörgéstől, melynek hangjába még a falak is beleremegtek.

Képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy a természet erejének ilyen kinyilvánítása baljós előjelként szolgált. Végül aztán őt is elnyomta az álom.

Cale-t fekete üresség vette körül, talpa alatt víz fodrozódott a léptei nyomán, melyek visszhangot vertek a síri csöndben. A végtelen tér egyszerre volt szédítő és nyomasztó, szinte fojtogatta a sötétség, miközben kitartóan haladt előre a semmibe. Nem tudta, hová tart és miért, ám nem állt meg, valami hívta magához. Hamarosan azonban megtorpant, ahogy jeges fuvallat kavarta fel a talajt borító vizet, és a férfi érezte, hogy

nincs egyedül. A sötétségnél is feketébb árny repült el a közelében, szárnyainak suhogása szélviharra emlékeztette, mialatt az entitás úgy körözött körülötte, akár keselyük a tetem fölött.

A férfi újra és újra megpördült, de semmit sem látott, és a pánik egyre inkább eluralkodott rajta, miközben a szárnyak felkavarták a levegőt. A következő pillanatban dobhártyarepesztő dobbanás hangja járta át a testét, majd minden elcsendesedett, és oldalra tekintve megpillantotta a földhalmot. Selina ott feküdt vérbe fagyva a leszakadt domboldal aljában, bezúzott koponyája és üveges szemei láttán Cale megborzongott.

– Nem! Nem akarom így látni! – fordította el a fejét a férfi.

– Szembe kell nézned a félelmeddel! – szólt egy testetlen, túlvilági hang, melynek forrását nem lehetett meghatározni. – Csak akkor szabadulhatsz ki a bűntudat börtönéből, ha elengeded őt.

– Nem! – tiltakozott Cale hevesen. – Sosem fogom elfelejteni Selinát.

– Nézz rá! Ő már halott. Fel kell szabadítanod a tudatod emlékének láncáiból!

– Ki... kivagy te?

– Valaki, aki régóta figyel, Cale Jonson. Szemmel tartalak, mióta megérkeztél a bolygóra, de túl sokáig merültél el a bánat tengerében, gátat emelve a sorsod elé. Véget kell vetned ennek!

– Az én hibám, hogy a barátaimmal és a szerelmemmel útnak indultunk. Az én látomásaim hoztak ide minket. Az én hibám, hogy... meghaltak. Ez csak egy visszatérő rémálom, te nem is létezel!

– Igen, most csak álmodsz, ugyanakkor ébren is vagy. Egy ideje nem szóltam hozzád, de az elméd tudja, mi az igazság, csak nem képes elfogadni, mert nem hagyod! Nagyon is létezem, és türelmesen vártam az érkezésed. Fontos szerep vár rád, Cale Jonson, de ahhoz be kell gyógyítanod a sebeid. Fordulj hát meg!

Cale vonakodva, de engedelmeskedett. Rettegett attól, amit látni fog, minden idegszála tiltakozott ellene, hogy megtegye. Mégis, egy különös érzés járta át a testét, ami azt sugallta, hogy minden rendben lesz. Megfordulva döbbenten pislogott maga elé, mivel ismét a vörös szavannán találta magát, a leszakadt domboldal most is ott hevert előtte, ám Selinának nyoma veszett. Hirtelen egy kéz érintette a vállát, és oldalra nézve megpillantotta a nőt. Selina kedvesen mosolygott, és csillogó szemekkel bámult a férfira. Szépsége úgy ragyogott, akár a nyári napsütés a tenger fölött, melynek láttán Cale szíve gyorsabban kezdett verni.

– Selina? – suttogta összezavarodva, és a kérdésére apró bólintás jött válaszul.

– Itt vagyok, hogy elbúcsúzzam.

A szavak késként martak a férfiba.

– Ne! Nem akarlak elfelejteni, Selina!

– Én csak emlék vagyok, Cale. Idővel elhalványulok majd, de neked a szíved nem húzhat kétfelé örökké! El kell engedned a bűntudatod... velem együtt!

– Ha megteszem... saját magam tagadnám meg – hajtotta le a fejét a férfi.

– Nem, Cale! – mosolygott Selina, gyengéden megérintve egykori kedvese arcát. – Egy részem tovább él majd benned, ám új ösvényre kell lépned!

Cale már éppen válaszolni akart, amikor ismét megváltozott a környezete. Szempillantás alatt suhantak el a táj fölött, több mérföldet maguk mögött hagyva, mígnem megállapodtak egy hatalmas hegyen, közvetlenül egy barlang előtt. Ismeretlen vidéken álltak, ahol Cale még sosem járt korábban.

– Hol vagyunk?

– Ott, ahol majd lenned kell – felelt Selina, és a barlangra mutatott. – Keresd ezt a helyet!

Cale a vörös indákkal szegélyezett üreg bejárata felé fordult. Minél tovább nézte, annál inkább úgy érezte, mintha a feketeség magába akarná szippantani, akár egy fekete lyuk. Ennek következtében szédülni kezdett és megtántorodott. Selina segített neki megőrizni az egyensúlyát, ahogy megtámasztotta, majd a barlang felé lépve simította végig Cale derekát. A férfiban hevesen kavargó érzelmek támadtak a nő érintésétől, miközben egykori kedvese megállt az üreg bejáratában. Ezt követően hátrafordulva Cale-re mosolygott. Hiába voltak

karnyújtásnyira egymástól, a férfi számára Selina egyre távolabbinak tűnt, akár egy ködbe vesző látomás.

– Itt az idő, Cale! Mennem kell.

– Ne! Várj még! – nyújtotta ki a karját Cale, ám nem érte el a nőt. Kétségbeesetten szeretne volna átölelni, azonban nem tudta megmozdítani a lábait, mintha a talpa a talajba olvadt volna.

– Túl sokáig kapaszkodtál a múltba, de a jövőd a jelenben gyökerezik, Cale. Többé nem látjuk egymást, és ez így van jól – közölte Selina lágy hangon, miközben búcsút intett. – Keresd ezt a helyet, és légy bátor! Légy bátor!

Ezzel a nő belépett a barlangba, és az alakja szertefoszlott, akár hajnali köd a napfényben.

– Selina! – kiáltott Cale, ám nem kapott választ, és hirtelen zuhanni kezdett a semmibe, aztán felébredt.

Egész teste verejtékben úszott, és a veszteség kínzó üressége járta át a szívét.

– Selina – motyogta, mialatt kilépett a kupola alól.

Az esővel mit sem törődve ballagott a piramis lépcsőjéhez, majd szobormereven állva letekintett a halott városra. Úgy állt ott, mintha arra várt volna, hogy a csapadék elmossa gyászát. Ekkor azonban a villámok fényében egy pillanatra mozgást észlelt a piramis tövében. Nem volt több egy elsuhanó árnyánál, de az ösztöne riadót jelzett, és félretéve zaklatottságát visszaroht a kupolába, ahol magához vette a fegyverét.

Sietős léptekkel vágta le a csúszós lépcsőfokokon, hogy körülnézzen odalent. Egy pillanatra úgy érezte, a vesztébe rohan, de félresöpörte a baljós gondolatot. Selina szavai jártak a fejében, és elhatározta, hogy bátor lesz.

Mindig.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Raven, hiába járt későre az idő, nem érzett fáradtságot, miközben a forgatható csillagképeket vizsgálta. A magával hozott fényrúd a sarkokba űzte a sejtelmes árnyakat, és a nő hosszú órákra elmerült a munkájában. Meggyőződése, hogy a terem, az „oltárkő” és a konstellációkkal teli fal egy szerkezet részei voltak, csak megerősödött minden perccel, amit odalent töltött.

Figyelme ide-oda vándorolt a fal és az „oltár” között, miközben az utóbbin található, vastag porréteg alól előbukkanó lyukak és vésetek meglepő elrendezést mutattak. Raven szabadszemmel is képes volt megállapítani, hogy a csillagképek és az „oltárkő” vésetei több ponton is merőlegesen egymásra. Ám legnagyobb meglepetésére valami mást is felfedezett! Először furcsának találta az „oltár” teljes felületét lefedő vésett alakzatokat, mivel azok szintén konstellációknak tűntek, de aztán világosság gyúlt az elméjében. A falon lévő legközelebbi csillagképhez lépve a nő elfordította azt kilencven fokkal, majd visszafordult az „oltár” felé. Széles mosoly ült ki az arcára. A két alakzat merőleges volt egymásra, ráadásul alakjukban teljesen megegyeztek. Ezt a folyamatot elismételte még legalább egy tucatnyi csillagképpel, ugyanerre az eredményre jutva.

Egy galaktikus térképterem! – gondolta. A *Látogatók* megtalálták a módját, hogy az általuk ismert univerzumot praktikusán ábrázolják, és bármilyen célt szolgáltak is a csillagképek a falon, bizonyára az „oltárkő” jelentette a referenciapontot hozzájuk. *Talán azt jelezték, hol jártak már vagy létesítettek kolóniákat?* Megannyi választ lehetett adni a kérdésre. Raven tudta, hogy minden konstelláció változik idővel, és máshonnan nézve ugyancsak különbözhetnek a már ismert formájuktól és pozíciójuktól. Persze, mindez rendkívül sok idő alatt következik be, ami azt bizonyította számára, hogy a titokzatos idegenek nagyon öreg fajtagjai lehettek, akik tisztában voltak világuk változásaival.

Tovább tanulmányozta hát a domborművekkel teli falat, és ahogy valamennyi csillagképet elfordította, az egyiknél döbbenten eltátotta a száját. A konstelláció ugyanis a Kassziopeia W-t formázó alakzatát mutatta. Raven nem számított erre, és elméjének fogaskerekei máris működésbe léptek, ahogy megpróbált magyarázatot találni rá. Felmerült benne a lehetőség, hogy a *Látogatók* ismerhették a Naprendszert, ahol a Föld is megtalálható volt, ugyanis az Alfa Centauri rendszerből nézve a Nap része a Kassziopeia csillagképnek.

Raven kíváncsiságtól hajtva nekilátott megkeresni a Kentauri konstellációját, és pár perces kutatás után rá is

bukkant a fal másik végén, miután elfordította az egyik korongot. Beigazolódott az elmélete, és ennek felismerése izgalommal töltötte el.

Még javában folytatta volna a munkáját, azonban hirtelen egy különös zaj vonta magára a figyelmét. Alig volt több apró nesznél, mintha puha talpak érintették volna a kőpadlót, de a síri csöndben ágyúdörgésnek hatott. Raven ösztöne azonnal riadót fűjt, mikor megérezte, hogy nincs egyedül. Pánikolva nyúlt a fényrúdért, amit felkapva a bejárat felé lendített, megvilágítva a területet. Egy lelket sem látott.

Idegei táncot jártak, szíve a torkában dobogott, és riadtan megpördülve körbehordozta tekintetét a teremben. Semmi nem mozdult, egyedül volt. Feszültsége lassan elpárolgott, és megkönnyebbülten felsóhajtott, ahogy leeresztette a kezét, majd a fejét ingatva halkán nevetett.

– Nagylány vagy már, Raven. Nem kell félned a sötétben! – dorgálta magát, és visszafordult a csillagképek fala felé.

Ekkor azonban elmosódott mozgást érzékelt a szeme sarkából, és oldalra nézve elborzadt attól, amit látott. Éles sikoly hagyta el a torkát, ahogy az árnyakból két octorid lépett elő, majd a nőre vetették magukat.

Kérlelhetetlenül zuhogott az eső, de Cale igyekezett tudomást sem venni róla, mennyire átázott. Hosszú csövű sugárvetőjét szorosan markolva haladt előre a

piramishoz vezető ösvény mentén sorakozó hatalmas szobrok között. Az erózió által simára koptatott alakok fenyegetően magaslottak a férfi fölé, aki fegyverét maga elé tartva, óvatosan lépdelve haladt előre a villámok fényében. A bolygón töltött évek alatt érzékei kiélesedtek, a vadont járva sokkal kifinomultabbá váltak, így mindig tudta, ha éppen volt valamilyen élőlény a közelében. Most a zsigereiben érezte, hogy nincs egyedül. Szobortól-szoborig lopakodott, majd a hideg kőhöz lapult, és feszülten várakozott.

A mennydörgés elnyomott minden hangot, az eső minden szagot és illatot, de Cale biztos volt benne, hogy a behatoló közel van. Ösztöne veszélyt jelzett, és a férfi ezt a sugallatot sosem hagyta figyelmen kívül. *Ki vadászik kire?* – gondolta, majd hirtelen ötlettől vezérelve átszaladt az ösvényen egy másik szobor mögé. Abban a pillanatban valami arra készítette, hogy felnézzen a magasba, ahol az eső fátyla ellenére meglátott egy sötét alakot lógni a szobor oldalán. Cale azonnal célzásra emelte a fegyverét, de a behatoló teljes súlyával a férfira ugrott, aki meghúzta a ravaszt.

Lövése élesen villant, ám elvétette a célt, és Cale a támadójával együtt, hangosan nyögve vágódott el a sárban. Tüdejéből kiszorult a levegő, majd a villámok fényében kirajzolódott előtte a behatoló külseje. Az octorid hegyes fogaival vicsorogva felüvöltött, bűzös leheletétől felfordult Cale gyomra, miközben a karcsú,

megnyúlt végtagú lény a mellkasára nehezedett. Nem volt vesztegetni való ideje, ezért sugárvetőjének csövét az octoridra emelte, ám az megragadta a karját, és leugorva a férfiről könnyűszerrel felemelte a talajról, majd a legközelebbi szobor talapzatának hajította. Cale fájdalmasan csapódott a nedves kőnek, hogy aztán az alatta összegyűlt pocsolyában landoljon. Fegyvere kiesett a kezéből, miközben sajgott az egész teste és forgott körülötte a világ.

Hogy találtak rám? – futott át a kérdés az elméjén, de igazából ez már nem is számított. Az octoridok a városban voltak, és az egyikük éppen Cale felé tartott.

Begörbített háttal, széttárt szívókorongos ujjakkal közeledett, ugrásra készen. A férfi megrázta a fejét, hogy elmúljon a szédülése, majd nehézkesen feltérdelt. Tudta, hogy cselekednie kell, ezért kinyúlt az elejtett sugárvetőjéért. Alighogy megragadta a sárban heverő fegyvert, hirtelen egy újabb octorid bontakozott ki az eső függönye mögül, közvetlenül Cale előtt. Ez a példány jóval nagyobb volt, kiugró szemöldökcsontjából két apró szarv nőtt ki, hosszúkás arcának bal oldalán fehér heg húzódott végig a szemén keresztül. Cale azonnal felismerte, mivel korábban már találkoztak. Az egykori nyomozó volt, aki elektrokésével maradandó nyomot hagyott a lény arcán.

Pillanatnyi döbbenetéből magához térve rögvest felemelte sugárvetőjét, hogy tüzet nyisson az octoridra,

ám az gyorsabb volt nála. Egy ugrással elérte a férfit, akinek kiütötte kezéből a fegyvert, majd torkon ragadva a szobor oldalának nyomta Cale-t. Ő megpróbálta lefejtetni a lény karját magáról, azonban tehetetlennek bizonyult. A szorítás egyre erősebbé vált a torkán, az eső a szemébe csorgott, és ellenfele az arcához hajolva fenyegetően morgott.

– Végezd... hát... be! – nyögte Cale, ahogy fokozatosan kevesebb oxigénhez jutott.

Ekkor éles sikoltások és lövések hangjai hasítottak az éjszakába, melyeket heves mennydörgés követett. A két octorid a kupolás piramis felé kapták a fejüket, majd a sebhelyes arcú példány még vetett egy pillantást a férfira, aztán unottan mordulva elengedte Cale-t, aki ájultan, rongybabaként zuhant ismét a pocsolyába.

A megnyúlt végtagú lények fürgén a piramis felé lendültek, hátrahagyva az embert, aki iránt mérhetetlen gyűlöletet éreztek.

HARMINCKETTIK FEJEZET

Anton Higgins professzor elkerekedett szemekkel meredt a holopadja fölött lebegő feliratokra. Flint, Zara és August már legalább két órája elmentek, ami eléggé nyugtalanította az idősödő férfit. Ennek köszönhetően alaposan beletemetkezett a felszíni csapat által küldött idegen szövegbe. Az ismert nyelvekkel való összehasonlítás után meglepő módon kapott néhány kiindulási pontot, mivel úgy tűnt, hogy a *Látogatók* nyelve rokonságot mutatott az ősi egyiptomi, sumér és szanszkrit nyelvekkel, bár azok teljesen különálló dialektusok voltak.

Ez a tény már önmagában elég ellentmondásosnak bizonyult, és további kérdéseket vetett fel, amikre a professzor csak egyetlen logikus magyarázatot tudott találni: az idegenek nyelve közös kiindulópont lehetett ezen dialektusok létrejöttében. Ami egyben azt is jelentette, hogy hatással voltak az emberiség fejlődésére. Anton hosszasan eltöprengett a felfedezésén. A mertaurok istenként tisztelték titokzatos jótevőiket, akik kiemelték őket primitív állapotukból. *Talán az emberekkel is megtették ugyanezt* – gondolta a professzor. Persze, ez csak egy elmélet volt a részéről, mindenesetre olyan, amire jelenleg biztosan támaszkodhatott. Élete során sokszor elgondolkodott az

emberiség eredetén, a rengeteg teórián és összeesküvéselméleten, melyek között kétségtelenül ott kellett lapulnia az igazság magjának. A lehetőség izgalommal töltötte el, miközben nekilátott a tényleges fordításnak.

Nem volt könnyű munka, alaposan megszenvedett vele, de miután sikerült összeraknia egy szót a szimbólumok alapján, felgyorsult a folyamat. Hamarosan már ott lebegett előtte az első teljes mondat, aminek láttán kellemes bizsergés járta át: *„Csillagok gyermekei voltunk.”*

Ekkor valaki hevesen dörömbölni kezdett az Orvosi részleg ajtaján, kizökkenve Antont eufórikus hangulatából, és a következő pillanatban meghallotta Flint hangját. Habozás nélkül a bejárathoz rohant, és megnyomta az ajtónyitó kapcsolót. Flint és Zara sietve beléptek, majd azonnal be is zárták az ajtót maguk mögött. Zaklatottnak tűntek, és August hiánya láttán a professzor elsápadt, hiszen sejtette, mi történhetett.

– August...

– Nem tudjuk, hová lett – ingatta a fejét szomorúan Zara, bár a tekintetében látszódott, hogy mit gondol valójában.

– Sajnos elvesztettük szem elől, ráadásul minket is megtámadott az a dög! – sóhajtott Flint, és fáradtan lerogyott az egyik fal melletti székre. – De sikerült beszélünk a csapattal.

– Értem – biccentett a professzor, és a nőre pillantott. Halkan beszélt, meggyötört hangon. – Akkor képes lesz elkészíteni a nyálmintából az anyagot?

– Tarq mindent elmagyarázott, azt hiszem, menni fog, de beletelik némi időbe majd.

– Egyelőre úgysem sietünk sehová. Most hol van a lény?

– Nem tudni, szerencsére nem találkoztunk vele visszafelé – felelt a mérnökhelyettes, majd észrevette a professzor holopadja által kivetített szöveget. Elkerekedett szemekkel fordult vissza Anton felé. – Ez micsoda? Sikerült lefordítania a feliratot?

– Az első mondatot, igen. Úgy tűnik, hogy a *Látogatók* nyelve rokonságot mutat az emberek néhány ősi dialektusával. Azt hiszem, akárcsak a mertaurokat, minket is ők vezettek a civilizálódás útjára.

– Biztos benne, professzor? – kérdezte meglepetten Zara.

– A jelek erre utalnak. Ennek ellenére a teljes szöveg lefordításához nem kevés időre lesz szükségem!

– Egy darabig úgysem mehetünk innen sehová – jegyezte meg Flint, és felállt. – Dolgozzanak csak a feladataikon! Én addig összeszedem a szükséges alkatrészeket, hogy elkészíthessem a lángszórót.

– Egyedül akar kimenni oda? Ezt nem engedhetem! – tiltakozott a professzor, de Flint elmosolyodott, hogy megnyugtassa.

– Nem leszek sokáig, ígérem!

– De mi lesz, ha...? – kérdezte Zara, ám a férfi a szavába vágott.

– Vigyázni fogok, ne aggódjon! Hamarosan visszajövök!

Ezzel Flint az ajtóhoz ballagott, és határozottan kilépett a folyosóra, ahol beleveszett a tejfehér párába. Higgins professzor és Zara becsukták mögötte az ajtót, aztán rövid pillantást váltva nekiláttak a munkájuknak. Nem akartak arra gondolni, mekkora veszélynek tette ki magát Flint, de akárhogy igyekeztek is, nyugtalanságukat semmi nem tudta elfojtani.

Flint védtelennek érezte magát, miközben a raktér felé tartott. Igyekezett hangtalanul, óvatosan lépkedni, miközben magában átkozódott, amiért a szerszámokat és alkatrészeket az Orvosi részlegtől ilyen messze tárolták. *Persze, ki hitte volna, hogy ez még problémát fog okozni?* – gondolta a férfi. Szakmailag nagy lehetőséget látott az expedícióban, ami megalapozhatta a hírnevét, azonban ha előre tudja, mi fog történni, inkább nem lépett volna a MERIDIAN fedélzetére. Csakhogy ezen a döntésén már nem lehetett változtatni, most csupán a túlélésre kellett játszani.

Síri csönd honolt a hajón, a tejfehér homályban semmi nem mozdult, de Flint nem engedhette meg magának, hogy ellankadjon a figyelme. Tekintete folyamatosan a környezetét pásztázta. Meglepő módon

mindenféle baj nélkül elérte a rakteret, melynek ajtaját rögvest bezárta, amint belépett a helyiségbe. A tárolószekrényekhez ballagva nem kellett sokáig kutatnia, mivel tudta, mire van szüksége. Magához vett néhány vezetéket, egy henger alakú, gázzal teli, alig harminc centiméter hosszúságú tartályt, valamint egy regulátort. Felszerelve a szükséges alkatrészekkel visszatért a folyosóra. Továbbra is egyedül tartózkodott, mégis valahogy azt érezte, mintha láthatatlan tekintetek követték volna lépteit. Fokozott figyelemmel haladt el az Üvegház előtt, ahonnan továbbra is sűrű pamacsokban ömlött ki a pára. Egy pillanatra Flint eltöprengett, hogy bezárja az ajtaját, de nem kívánt közelebb óvakodni, ezért inkább sietve odébb állt.

Már a Rekreációs szobánál járt, mikor észrevette, hogy annak a bejárata is tárva-nyitva volt. Különösnek tartotta, de már ment volna tovább, mikor hirtelen zajt hallott odabentről, mintha valami a földre pottyant volna. A férfi megtorpant, és a helyiség ajtajára emelte a fegyverét, de nem észlelt mozgást. Átfutott agyán a gondolat, hogy talán August lehet odabent. Először elvetette az ötletet, ám eszébe jutott, hogy a férfi meg is sérülhetett és segítségre szorul. Vonakodva, de döntésre jutott és belépett a Rekreációs szobába.

A sűrű párától alig látott valamit, a sportolásra használható eszközök alakjai átsejlettek a ködön, akárcsak a panorámaablak ívelt körvonala.

– Van itt valaki? – kérdezte, miközben a helyiség közepére sétált. – August?

Flint hangjára a futókerék mögött megmozdult valami. A mérnökhelyettes szíve a torkában dobogott, mialatt bátorságát összeszedve közelebb lépett a sötéten kirajzolódó, görnyedt alakhoz.

– Maga az, August?

Halk nyögés érkezett válaszul, amibe némi fájdalom vegyült, legalábbis Flint így érzékelte. A férfi óvatosan megközelítette az alakot, és ahogy karnyújtásnyi távolságra ért a páraréteg szétoszlott, felfedve a másik személy kilétét. William Helsing kapitány életre kelt teteme bámult vissza rá pupilla nélküli szemekkel, szürkészöld bőrrel. Flintnek a döbbenetét követően reagálnia sem maradt ideje. A néhai kapitány hörögve, villámgyorsan a szőke hajú férfinak ugrott, kiütve kezéből a fegyverét.

Flint az egyensúlyát veszítve elvágódott, miközben igyekezett távol tartani ellenfele vicsorgó és nyáladzó száját a torkától. Meglepte, milyen erő lakozott az élőholtban. Kétségbeesetten próbálta visszatartani támadóját, de az erőlködéstől lassan égni, majd remegni kezdtek a karizmai. A néhai William karmokként görbülő ujjai össze-vissza karmolták a mérnökhelyettes mellkasát, ahogy vadul kapálózva próbált fogást találni áldozatán. Flint tudta, hogy már nem sokáig lesz képes ellenállni, ezért kísérletet tett ledobni magáról a

kapitányt, azonban moccanni sem tudott annak súlya alatt. Pánikba esett.

Nem akart ilyen csúf módon távozni ebből a világból, de a gyötrelmes vég csattogó fogai már csak pár milliméterre voltak a nyakától. Ekkor lövések dörrentek, izzó plazmasugarak törték át a páraréteget, és William teste elernyed. A lövedékek lyukakat égtek a hátába és az oldalába, valamint a koponyájába. Flint a helyzetet kihasználva nagy nehezen kimászott a tetem alól, ám az hirtelen görcsösen rángatózni kezdett. A mérnökhelyettes tudta, ez mit jelent, és ösztönösen menekülni akart. Ekkor azonban belépett a látóterébe August, aki megállva William mellett tucatnyi újabb lövést adott le egykori kapitányára. Jeges tekintettel, addig tüzelt újra és újra, mígnem William testéből füstölgő, fekete massa maradt csupán.

– Ég önnel, kapitány! – tisztelgett szomorúan August.

– Hálás köszönet! – törte meg a pillanatnyi csöndet Flint, miután ő is leróta tiszteletét a halott iránt. – Megmentette az életem.

– Fordított helyzetben maga is megtette volna – vont vállat August.

– Igaz, de azért köszönöm! Mi történt magával, August? Azt hittük, hogy... a lény elkapta.

– Közel járt hozzá – ismerte be a hosszú hajú, bajuszos férfi. – Szerencsére volt annyi eszem, hogy elbújjak. Az egyik kabin szekrényében húztam meg

magam, miután William... rám támadt. Nem sokon múlt, hogy az a dög ezt követően megtalálja. Hallottam a lépteit, ahogy a kabinban szaglászott, egyszer még a tárolószekrényt is meglökte, aztán elment. Csak később bújtam elő, majd beosontam ide. Meglepő módon a kapitány... követett, aztán megjelent maga.

– Nos... szerencse, hogy előkerült, August. Máskülönben csúnya véget értem volna. A többiek is örülni fognak, hogy épségben megúsza a korábbi találkozást a döggel. Viszont azt javaslom, induljunk! Zárt helyen akarok lenni, minél előbb.

– Ezzel nincs egyedül – bólintott August, és Flint nyomába eredve kilépett a folyosóra. – Egyébként mit keresett idekint egyedül?

– Alkatrészeket a lángszóróhoz. Sikerült beszélnünk a felszíni csapattal, és Tarq elmagyarázta Zarának, hogyan készítheti el a feromonos csalétket a lény nyálmintájából – felelt a mérnökhelyettes, miközben elindultak az Orvosi részleg felé.

– Ez jó hír, biztató. Annál is inkább, mert...

August nem tudta befejezni, amit mondani akart. Jobb kéz felől váratlanul egy sötét tömeg mozdult meg a páraréteg mélyén. A következő pillanatban August nyakára és a karjára csápok fonódtak, majd berántották a tejfehér homályba. A férfi borzalmas sikolya egy szívdobbanásnyi időre a vért is megfagyasztotta Flint ereiben. August fájdalmasan felüvöltött, valami

hangosan roppant, és egy vércsepp csapódott Flint arcára, aki ijedten letörölve bámult vörös ujjaira. Ezt követően a teremtmény hangosan sziszegve, csápjait rezegtetve kirajzolódott a ködből, de Flint nem várta meg, hogy lecsapjon rá.

Reflexből tüzet nyitott a neonlámpára, ami alatt a lény állt. A neoncső apró szilánkokra robbant, melyek belefuródtak a lény bőrébe, ami dühösen és kínoktól gyötörve kezdett vergődni, hogy megszabaduljon tőlük. Kihasználva a pillanatot Flint rohanni kezdett, megeresztve néhány újabb lövést hátrafelé, mire a lény félelmetes üvöltést hallatott. A férfi hallotta a súlyos lépteket, ahogy a dög a nyomába eredt, ám még annyira sem állt meg, hogy hátrapillantson.

Lélekszakadva futott az életéért, és bár sűrű pára vette körül, nagyjából képes volt tájékozódni. Odaérve az Orvosi részleg ajtajához türelmetlenül dörömbölni kezdett a bejáraton. A lény egyre közelebb ért hozzá, a szeme sarkából látta sötét alakját fokozatosan kirajzolódni, amint csökkent köztük a távolság. Szíve gőzmozdony módjára zakatolt a mellkasában, homloka verejtéktől gyöngyözött, miközben olyan hevesen verte az ajtót, hogy már sajgott tőle az ökle. Ekkor végre kinyílt a bejárat, és a férfi a professzort félretolva nyomult be a helyiségbe, rácsapva a zár kapcsolójára. Az ajtó az utolsó pillanatban csukódott be, szinte érezték a lény szájának bűzét, ahogy feléjük lendült, de már nem

tudta elérni őket. Csalódott üvöltésétől megborzongtak, majd rémülten hátraléptek, mikor erős farkával a bejáratra csapott, és a fém enyhén meggörbült.

Aztán minden elcsendesedett. Megkönnyebbült sóhaj hagyta el a torkukat.

Biztonságban voltak. Egyelőre.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Mire Cale magához tért, elállt az eső, de a villámok még bevilágították az éjszakát. Tagjai enyhén remegtek, ahogy nehézkesen talpra állt, letörölve arcáról a pocsolya vizét, majd lassan botorkálva a piramis felé indult, magához véve elejtett fegyverét. Fokozatosan visszatért az ereje, azonban zúzóadásai minden egyes lépéssel emlékeztették rá, hogy összechapása az octoridokkal kis híján halálosnak bizonyult.

Vajon miért nem végeztek velem? – tette fel magának a kérdést, miközben elhaladt a gigantikus szobrok mellett, és pár perc múlva már elérte a piramis lépcsőit.

Kérdésére ugyan nem tudott válaszolni, de egy halvány ötlet elkezdett kibontakozni tudatának mélyén, és a lehetőségtől, hogy igaz lehet, hideg borzongás járta át. Felismerte a félszemű hímet, aki majdnem megfojtotta, látta tekintetében a gyilkolás iránti vágyat. Selina halála óta gyakran került konfliktusba portyázó octoridokkal, de nem sejtette, hogy egyszer még a cselekedetei velük szemben következményekkel fognak járni.

Felfelé vezető útja a lépcsőkön túlságosan hosszúnak érződött a türelmetlensége, valamint növekvő nyugtalansága miatt. Végül aztán felért a kupolához, ahol valóságos csatatér tárult a szeme elé: szanaszét

heverő felszerelések, lövésnyomok a kőterazon, valamint a kupola bejárata mellett, illetve egy halott octorid. A tetemtől pár méterre Tarq éppen a többieket ápolta, akik kisebb-nagyobb sérüléseket szereztek a konfliktus során. Az AKHILLEUSZ energiacellája által működtetett egyik neonlámpa sárgás fénybe vonta alakjukat.

– Mindenki jól van? – kérdezte kiszáradt torokkal Cale.

– Maga meg hol a fenében volt? – csattant fel Quinn, dühös pillantást vetve az egykori nyomozóra. – Jól jött volna a segítsége, Jonson.

Cale nem vette a szívére a férfi kirohanását, érezte, hogy nem rá haragszik, csak a többieket féltette.

– Sajnálom! Megleptek az octoridok, nem tudtam megállítani őket.

– Megsebesült, Mr. Jonson? – kérdezte aggódva Tarq, miközben egy gézlapot szorított Nolan vállára. A geológus fájdalmasan felszisszent.

– Semmi bajom, csak néhány zúzódás az egész.

– Azért engedje meg, hogy megvizsgáljam! – bicegett Cale-hez Tarq, majd elővette orvosi szkennert, melynek lézerével letapogatta a férfi testét belső sérülések után kutatva. Végül elégedetten bólintott. – Úgy tűnik, minden rendben van.

– Ő megúsza, nem úgy, mint szegény Trevor – jegyezte meg a padlón ülő Quinn fáradt hangon.

Cale csak most vette észre a férfi arcán keletkezett vágást, mely a homlokától az orrnyergén keresztül húzódott. Nem sok híja volt, hogy megsérüljön az első tiszt szeme. Viszont nagyon nem tetszett neki, ahogy Quinn Trevorról beszélt, ezért homlokát ráncolva szó nélkül a kupolába sietett, ahol a bejárat mellett heverve ott találta a másodpilótát, akinek Amber vizes ronggyal törölgette a homlokát.

– Látom, előkerült, Mr. Jonson – szólalt meg Erik a helyiség túlsó végéből.

A barna hajú mérnök hátát a falnak támasztva üldögélt, míg bal kezét az oldalán lévő gézlapra szorította. Tarq a férfi sebét egy gyorsan megkötő habbal zárta le, amire felhelyezte a kötést, meghagyva Eriknek, hogy pár percig tartsa nyomás alatt.

– Jól van? – kérdezte Cale a mérnököt, mire az elfintorodva biccentett, majd a félmeztelen Trevorra mutatott.

– Jobban, mint ő.

Cale még darabosan mozogva, de leguggolt Trevor és Amber mellé. A másodpilóta láttán elsápadt kissé, mivel első pillantásra is feltűnt, milyen rossz állapotban van a férfi. Szaporán lélegzett és erősen izzadt, ráadásul több helyen is megsérült: a combján, hasán és a mellkasán súlyosnak tűnő sebek éktelenkedtek, melyeket Tarq ellátott, de a férfi vére így is átütött a hab és géz alkotta kötéseken. Cale felismerte az octoridok

szívókorongjainak nyomát, ahogy feltépték a másodpilóta húsát.

– Mi történt vele? – fordult a biológusnőhöz, aki kisírt szemekkel pillantott rá, aztán gyengéden megtörölte Trevor arcát.

– Megtámadták, amiért az útjukat állta. Minden olyan gyorsan történt... egyszer csak felbukkantak azok a... lények, és Trevor... szembeszállt velük. A lövésekre és dulakodásra persze mindenki felébredt, aztán teljessé vált a zűrzavar. Engem a falhoz vágott az egyikük, és utána nem sokra emlékszem. Trevor... itt feküdt a földön... erősen vérezve... – Amber hangja elcsuklott, és letörölt egy könnycseppet.

Cale együttérzően a nő vállára tette a kezét, bár tudta, hogy vajmi kevés vigaszt nyújthat a számára.

– Sajnos nem túl jók az esélyei, de megtettem, amit tudtam – közölte Tarq, miután bebicegett a kupolába. – Jelenleg delíriumos állapotban van, de ha elég erős, talán kijöhet belőle. Ugyan sok vért vesztett, ám bízunk benne, hogy felépül!

– Látom, nem szokása köntörfalazni, Tarq – állapította meg Erik, mire a mertaúr vállat vont.

– Orvos vagyok, a tényekre szorítkozom. Túl vagyunk egy támadáson, melynek ökle Mr. Vilchisre sújtott le a leginkább. Nem engedhetem meg a luxust, hogy szépítsek a dolgokon, bármilyen fájdalmasan érintsen is!

– Mi hozta őket ide, egyáltalán? – tette fel a kérdést

remegő hangon Amber, aki alig bírt uralkodni az érzelmein. – Miért kellett ennek megtörténnie?

– Miattam jöttek az octoridok – válaszolt rövid hallgatás után Cale, és felállva a szemközti falnak támaszkodott. Színt kellett vallania, nem volt értelme tovább titkolnia, amit tudott. – Én vagyok az oka.

– Miről beszél? – lépett be a kupolába Quinn, elcsípve a férfi szavait.

Vádlón nézett Cale-re, mintha előre tudta volna, mit akar mondani. Nolan mögötte ballagott, és most kíváncsi pillantást vetett az egykori nyomozóra. Egy lélegzetvételenyi hallgatást követően Cale belekezdett a mondandójába.

– Az octoridok már régóta járnak a nyomomban, úgy látszik, csak most találtak rám. Van valami, amit elhallgattam maguk előtt. Ezek a lények jóval intelligensebbek, mint korábban állítottam. Saját, de primitív nyelvet beszélnek, képesek tanulni és fejlett szociális hálóval rendelkeznek, kisebb-nagyobb családokat alkotnak.

Persze, szigorú hierarchia uralkodik közöttük. Gyengéden bánnak az ivadékaikkal, de a beteg és öreg egyedeket általában kiközösítik. Ez hosszas megfigyelés alapján derült ki. Tudják..., miután egyedül maradtam, a gyász utat nyitott bennem a bosszú jeges áradatának, melynek az octoridok lettek a célpontjai. Miattuk halt meg az egyik társam, akárcsak a nő, akit szerettem.

Heteket töltöttem el azzal, hogy tanulmányoztam az octoridokat, türelmesen várva az alkalmat, hogy lecsapjak rájuk. Egy nap felbukkant a szavannán egy család. A hím és a nőstény éppen az utódjaikat tanították zsákmányt ejteni. Ezt látva vörös köd hullott a szemem elé, és cselekvésre szántam el magam. Engedtem, hogy a harag eluralkodjon rajtam, nem gondolkodtam, mit teszek. Sikerült a közelükbe lopakodnom a magas fűben, majd amint a kicsik megfelelő pozícióba kerültek tüzet nyitottam. Azonnal végeztem velük. A nőstény ezt követően megindult felém, de három lövéssel leterítettem, csak hogy addigra a hím beleolvadt a környezetébe, és közvetlenül mellettem bukkant fel. Dulakodtunk, a fegyvert kiütötte a kezemből és a földre lökött. Nem sok kellett volna, hogy végezzen velem, azonban sikerült előkapnom az elektrokésem, amivel végigszántottam az arcát. Ez hatott, és a lény vérezve meghátrált, majd felkaptam a sugárvetőm és tüzet nyitottam rá. Sajnos csak a vállán találtam el, mert túl gyorsan mozgott, aztán teljesen nyoma veszett. Ma ugyanez a hím vezette a támadást ellenünk, megismertem, ahogy ő is engem.

Cale itt szünetet tartott, és a fejét ingatta, miközben maga elé bámult.

– A markában tartott, megölhetett volna, de nem tette. Még most sem értem, miért, hacsak... – elkerekedett szemekkel hordozta végig a tekintetét a többieken,

ahogy a felismerés villámcsapásként hatott rá. – Hol van Raven?

Tarq, Nolan és Quinn, de még Erik is habozott válaszolni, a kínos csöndet szinte harapni lehetett, mígnem Amber szipogva megszólalt.

– Ravent... elvitték. Trevor... ezt próbálta megakadályozni.

– Egyszerűen áttörtek rajtunk! – sóhajtott Quinn letörtem Fortyogó haragja mintha elpárologt volna, ahogy visszagondolt az eseményekre.

Cale gyomra összeszorult a hír hallatán, ha nem támaszkodott volna, biztosan összeesik, érezte, hogy elgyengültek a végtagjai. Bele sem mert gondolni, Raven mennyire retteghet az octoridok markáiban. Csókjának édes ízét még most is érezte az ajkain, és ekkor ökölbe szorult a keze, ahogy árnyék suhant át az arcán. Újult erő költözött a testébe, hangjába elszántság vegyült, mikor ismét magához vette a szót.

– Meg kell mentenünk!

– Gondolja, hogy van rá esély? – kérdezte komoran Erik.

– Talán. Az biztos, hogy meg kell próbálnunk. Raven és én... közel kerültünk egymáshoz. Valószínűleg az octoridok látták, mikor... csókolóztunk, és felfogták a jelentését. Ezért hurcolták el, és ezért nem öltek meg engem. Bosszúból.

– Fogat fogért – motyogta Nolan, mire Cale bólintott.

– Így van. Még van esélyünk, ha most indulunk! Ki tart velem?

Quinn jelentkezett elsőnek, aztán Nolan és Erik, bár a mérnök felszisszent, mikor talpra állt, ahogy fájdalom nyilallt az oldalába.

– Én is mennék, de itt kell maradnom Mr. Vilchis-szel – tárta szét a karját Tarq.

– Természetesen. Ápolja csak a sérültet, Tarq! Miss Jadin segíteni fog. Remélem, Mr. Vilchis hamar felépül! – fejezte ki a megértését Cale, és a mérnökhöz fordult. – Talán jobb lenne, ha maga is még pihenne, Mr. Hyland! Úgy látom, nincs túl jó bőrben.

– Semmi bajom, csak...

– Én sem javaslom, hogy most útra kelljen – ingatta a fejét Tarq, mire a mérnök nagyot sóhajtva biccentett, és lassan visszaült a padlóra.

– Azt hiszem, igazuk van.

– Képes lesz követni a nyomukat, Mr. Jonson? – érdeklődött Quinn, akin látszott, hogy alig várja az indulást.

– Arra nem lesz szükség. Tudom, hová mennek – felelt Cale, és a vállára támasztotta a sugárvetőjét. – Vegyenek magukhoz némi folyadékot és élelmet, Mr. Calder! Hosszú út vár ránk.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Három alak szelte át a kősvatagot, maguk mögött hagyva a gombaszerű képződményeket és a szivárvány színében pompázó, felszínre került ásványokat. A hajnal beköszöntével elérték a tóvidéket, ahonnan folytatták útjukat a szavanna felé. Lassan éledt a természet, és hamarosan a szélben lágyan lengedező, vörös fűtenger megtelt fülsértő, valamint dallamos rikoltásokkal, morgásokkal és párzásra hívó füttyögéssel.

Cale vezetésével a trió keleti irányba haladt. Kora délutánra elérték a szavanna peremét, ahol egyre fásabb lett a terület, mígnem sűrű erdő állta útjukat. Vastag pára gomolygott a hatalmas fák szinte falat alkotó, egymásba tekeredett, földig érő ágai között. Az őserdőben félhomály uralkodott, a nedvességtől teljesen átáztak, és a levegő is olyan telített volt, hogy szinte harapni lehetett. Kidőlt fák és a talaj fölött boltívet alkotó gyökerek alatt bújtak át, ember méretű leveleket hajtottak félre, miközben áttörtek a dzsungelen.

Lustán vánszorogtak az órák, sokszor nehezen haladtak, de Cale magabiztosan tartott előre, így Quinn és Nolan kitartóan követték. Kis idő múlva azonban a fél napos erőltetett tempó hatása utolérte őket, így kénytelenek voltak megpihenni néhány percre. Egy óriási, kidőlt fa mellé telepedtek le, melyet futónövények

és gombaszerű kinövések borítottak. Körülöttük megannyi színben pompázó, virágos bokrok és hatalmas lapulevelek emeltek sátrat, enyhe klausztofóbiát váltva ki a három férfiből. Nem beszélgettek, csak némán elmajszoltak egy-két tápanyagrudat, valamint szárított húst, aztán ittak pár korty vizet, és ismét útra keltek.

Egyre sűrűbbé vált a növényzet, és Cale-nek már használnia kellett az elektrokést, hogy utat törjön maguknak. Néhány méter után azonban váratlan akadály késztette megállásra őket. Nagyjából egy húsz méter sugarú körben több tucatnyi kisebb fészek terült el, bennük öklömnyi tojásokkal. Cale-nek elég volt csak egy pillantást vetnie rájuk, hogy tudja, igen komoly veszélyben forogtak.

– El kell tűnnünk innen!

– Miért? Mi a baj? – kérdezte Quinn, aki nem értette, miért lett feszült a férfi. – Rövidebb lenne átvágni itt, mint megkerülni a területet.

– Egyetérték. Ezzel időt... – szólt Nolan, de Cale a szavába vágott.

– Nem! Kövessenek!

Meg sem várva reakciójukat Cale megfordult, hogy távozzon, de hirtelen megtorpant, ahogy az ágak közül egy különös lény ugrott le elé a talajra. Termetre egyméteres lehetett, tüskés farkát ostorként lengette maga mögött, karmos lábai testének oldalából nőttek ki, míg sörény borította nyakán hosszúkás fej ült. Apró

vörös szemei a betolakodókra meredtek.

– Mi a fene ez? – suttogta kérdően Quinn.

– Egy Lamiatrix. Vámpírgyíknak hívom – felelt Cale.

– Veszélyes? – érdeklődött nyugtalanul Nolan, mire az egykori nyomozó komoran biccentett.

– Az, mert sosincs egyedül.

Alighogy kimondta hirtelen életre kelt körülöttük a dzsungel. Megmozdultak a bokrok és a levelek, ahogy az árnyasból egy egész falkányi vámpírgyík bújt elő, bekerítve Cale-t és a társait. Éles vijjogásuk kakofóniája fülsértőnek hatott. Lassan közeledtek az emberek felé, ugrásra készen. Cale, Quinn és Nolan a hátukat egymásnak vetve, sugárvetőiket maguk elé tartva néztek szembe az állatokkal. Feszültség izzott a levegőben, érezték, hogy a támadás elkerülhetetlen.

Cale már látta, milyen hatékonyan vadásznak ezek a hüllők, éles fogaikkal kiszívták áldozataik véré, miután leteperték. Nem sok esélyt jósolt hármójuknak, de elhatározta, küzdeni fog a végsőig. Észlelte, hogy az egyik gyík kinézte magának, és most hegyes fogait megvillantva egyre közelebb óvakodott. Cale ujja, akárcsak a társaié, megfeszült fegyvere ravaszán. Ekkor azonban történt valami!

Heves fájdalom hasított Cale halántékába, melytől megszédült, és ezzel egyidejűleg az álmában látott barlang jelent meg az elméjében, Quinn és Nolan nem értették, mi történik, miközben a társuk térdre rogyott.

Hirtelen a gyíkok füttyögése elhallgatott, majd a hüllők feje oldalra fordult, ahogy a távoli, egyre hangosabbá váló zajra kezdtek el figyelni. Valami közeledett. Quinn és Nolan talpra segítették Cale-t, aki verejtékező arccal fordult a hang irányába, és a következő pillanatban megérkezett a zaj forrása.

Vad szélroham csapott le rájuk: törtek az ágak, szálltak a levelek és a hüllők rémülten szaladtak szerteszét, fel a fákra és vissza a bokrok közé. Különös módon Cale és a társai alig éreztek légmozgást, mintha a szélvihar egyszerűen kikerülte volna őket. Hamarosan az összes vámpírgyíknak nyoma veszett, a szél elült és ők egyedül maradtak.

– Ez meg mi volt? – törte meg a beállt csendet Nolan, mire Quinn csak hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Üzenet – felelt Cale egy szívdobbanásnyi idő múlva.

– Miféle üzenet?

– Hogy szemmel tartanak minket.

– Kik? – ráncolta a homlokát Quinn, nyugtalanul pillantva Cale-re, aki tanácstalanul tárta szét a karjait.

– Azt még nem tudom. Viszont jobb, ha nem időzünk itt tovább!

Ezzel Nolan és Quinn sem akartak vitatkozni, így szó nélkül követték az egykori nyomozót, nagy ívben kikerülve a gyíkok fészkelőhelyét.

A bolygón zajló események közben a MERIDIAN fedélzetén Flint, Zara és Higgins professzor sem

tétlenkedtek. A mérnökhelyettes szorgalmasan dolgozott a lángszóró elkészítésén, melyhez a nála lévő sugárvetőt alakította át a magával hozott alkatrészekkel. Ezalatt Zara Tarq magyarázatát visszahallgatva igyekezett elkészíteni a nyálmintákból a feromonos kémiai anyagot.

A nő szinte teljesen kizárta a külvilágot, miközben minden figyelmét a feladatára összpontosította. Mivel az Orvosi részleg egyben laboratóriumként is szolgált, rendelkezésére álltak a megfelelő eszközök, hogy elboldoguljon. Folyamatos figyelmet igényeltek a műszerek visszajelzései, ahogy kémiai anyagokat vegyített össze a nyálmintákkal, miközben szemmel tartotta a keverék váltakozó hőmérsékletét a vízfürdőben. Ezt követően lombikcsövekbe öntötte szét a megváltozott anyagot, majd a centrifugába helyezve a kémcsöveket beindította a forgatást, hogy a folyadék molekuláris szinten, hűtésnek és nagy fordulatszámnak kitéve szétválasztódjon. Csak ezután következett az izzítókemence, amiben az anyag alkotóelemei egy adott hőmérsékletre hevítve ismét kémiai átalakuláson mentek keresztül.

Mindez időigényes folyamat volt, de Zara türelmesen várakozott az eredményre. Anton Higgins professzor szintén kihasználta a rendelkezésére álló órákat, ahogy a *Látogatók* városának falára vésett feliratot igyekezett lefordítani' Fáradhatatlanul dolgozott még akkor is,

mikor a társai félrevonultak pihenni. Minden egyes mondat összeállítása hosszú órákat vett igénybe, de végül a professzor sikerrel járt. Szinte már vallásos áhítattal meredt a feliratra a holopadján, majd Zarához és Flinthez fordulva, büszkén jelentette be az eredményt.

– Elkészült a fordítás. Megfejtettem a *Látogatók* nyelvét – közölte Anton.

Hangjába gyermeki lelkesedés vegyült, szemei élénken csillogtak, miközben a nő és a férfi egymásra néztek, majd Zara türelmetlenül intett.

– Akkor ne csigázzon tovább, professzor! Mi áll benne?

Anton szélesen vigyorogva megnyomott egy gombot multifunkciós eszközén, mire a lefordított szöveg holografikus képe jelent meg előttük a levegőben, és a professzor nekilátott felolvasni azt.

– *„Csillagok gyermekei voltunk. Mi, az Ivoik, vittünk Fényt a Sötétségbe, de nagy árat fizettünk érte. Mert a sötétben ott lapult az Ellenség, aki meglátva saját árnyékát nem tűrhette az Élet burjánzását. Birodalmunk terjedésének gátat szabva vívott háborút ellenünk, elvetve az árulás magját közöttünk. Lassan kihunytak a csillagok, és ahol szárba szökkent az Élet, ott most hamuvá lett minden. Ám a remény parazsa tovább izzott, és a Fény elűzte a Sötétséget, hogy útra kelve a Kozmosz óceánján ismét messzire hajózhassunk. Csakhogy minden véget ér egyszer, ahogy a béke ideje is. Vándor, ki olvasod eme*

sorokat, emlékezz ránk és tápláld a Fényt, óvd az Életet, mert csak ez tartja kordában a Sötétséget!”

Súlyos csönd ereszkedett rájuk, miközben próbálták megemésztetni az elhangzottakat. Zara volt, aki először megszólalt.

– Úgy hangzik, akár egy sírfelirat.

– Még inkább, mint egy figyelmeztetés! – ráncolta a homlokát Flint. – Vajon ez azt jelenti, hogy a titokzatos Ellenség kipusztította végül a Látogatókat?

– Akkor ki véste fel a falra a szöveget? – érvelt logikusan a professzor. – Nem hiszem, hogy ez lenne a helyzet. Tudjuk, hogy odalent a bolygón csak egy város romjai találhatók, de ez a felirat éppen azt bizonyítja, hogy maradtak túlélők a fajból. Háborúkról mesél, egy birodalom terjeszkedéséről, ahogy ezek a lények szétszéledtek az univerzumban. Egybevág mindazzal a kevés információval, amit tudunk róluk, hála a mertauroknak.

– Ivuiknak nevezték magukat. Sehol nincs utalás rá, hogy nézhettek ki? – érdeklődött kíváncsian Zara.

– Többször is átnéztem, de nem, erről nem találtam semmit – ingatta a fejét Anton.

– Egy biztos, fejlett civilizációjuk volt, amit egy ponton térdre kényszerített valami vagy valaki. Vajon a „Sötétség” alatt mire gondolhattak? – töprengett hangosan Flint. – Szimbolikusan vagy szó szerint kellene értelmeznünk a kifejezést?

– „Lassan kihunytak a csillagok.” Ez ugyancsak elég kétértelmű. Szerintem itt a birodalmuk hanyatlására utaltak – vélekedett Zara, mire a professzor hümmögni kezdett.

– Talán, de a másik lehetőséget sem vethetjük el, hogy olyan konfliktus robbant ki, melynek során ténylegesen csillagok pusztultak el. Az egyértelmű, hogy kozmikus háborúba keveredhettek, ráadásul belső széthúzás is nehezíthette a győzelmüket. Bármilyen okozta a végzetüket, nem sok emlék maradt hátra utánuk.

– Attól tartok, utánunk sem fog, ha nem tisztítjuk meg végre a hajót! – fintorodott el a mérnökhelyettes, mire Anton komoran bólintott.

– Igaza van, Flint. Jelenleg vannak fontosabb dolgok, mint egy idegen faj sorsán filozofálni. Elkészült a lángszóróval?

– Igen, működésre kész, nem volt bonyolult átalakítani a sugárvetőt.

– Pár perc, és a feromonos csalétek is elkészül – jelezte Zara magabiztosan. – Reméljük, hogy a dög bekapja majd a horgot! Egyébként nem lenne egyszerűbb kidobni az űrbe?

– Nem tudhatjuk, hogy nem élné-e túl a vákuumot. Teljesen ismeretlen létforma. Mellesleg, jobb lenne megvizsgálni a maradványait, hogy kellő tudást szerezzünk róla. Olyan korban élünk, mikor az űrutazás hétköznapi dolognak számít, és a Galaktikus Unió lassan

kiterjeszti a határait. Nem árt, ha az emberiségnek lesz némi fogalma arról, mi várhat rájuk idekint az ismeretlenben! – magyarázta a professzor, és a nő belátta, hogy igaza van.

– Feltéve, hogy a lény nem szándékosan került a fedélzetre még indulás előtt! – jegyezte meg Flint, emlékeztetve őket a baljós lehetőségre. – Persze, én is inkább hajlok arra, hogy tudjunk meg minél többet róla, de ha nem sikerül likvidálnunk, akkor B-tervként még megpróbálhatjuk eltávolítani a hajóról.

Ebben maradtak hát, aztán nekiláttak kidolgozni a tervük részleteit. Tudták, hogy ismét veszélynek fogják kiténni magukat, azonban kockáztatniuk kellett a siker érdekében. Ez az egyetlen dobásuk volt, így nem hibázhattak, de főleg nem ülhettek tétlenül a sorsukra várva, akár rettegő patkányok a süllyedő hajón.

Eljött a cselekvés ideje.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Nem ment könnyen a dzsungelen való átkelés. A sűrű aljnövényzet, a vastag gyökerek és indák kuszasága alaposan lelassította Cale-t és a társait. Az elektrokés folyamatosan dolgozott, pengéje úgy hatolt át a növényeken, akár kés a vajon. Ennek ellenére az őserdő komoly akadályt jelentett a három férfinak, akik azonban kitartóan törtek előre.

Még akkor is, mikor a levelekről piócákhoz hasonló, vérszívó puhatestűek hullottak a nyakukba. Először észre sem vették az élősködőket, mígnem Nolan megvakarta a tarkóját, kitapintva a parazitát. Persze, hamar kiderült, hogy mindegyikükre rátapadt egy-két példány, ezért nekiláttak megszabadulni tőlük. Quinn javaslatára pár lövéssel felhevítették az egyik sugárvető csövét, amit sorban a parazitákhoz érintettek. Gyakorlatilag leégették azokat, így fájdalommentesen tudták leszedni magukról a kék színű lényeket.

Folytatva útjukat tovább nyomultak előre a vadonban, ismeretlen állatok hangjaitól kísérve. Késő délutánra járt az idő, mikor elérték a dzsungel peremét, ahonnan távolba nyúló mocsárvidék vette kezdetét. Az állott víz, rothadó növények és állattetemek bűzétől terhes levegő hatására a geológus öklendezni kezdett, de még Quinn gyomra is felkavarodott kissé. Cale már nem

először járt itt, ezért csak elfintorodott az intenzív szagtól, majd leguggolt megvizsgálni a sáros talajt. Nem kellett sokáig keresgélne, hogy észrevegye az octoridok és Raven nyomait.

– Erre jöttek – közölte magabiztosan Cale, majd tekintetét az előttük húzódó tájra emelte, ahogy felegyenesedett.

Vékony páraréteg lebegett a sötét, hínár és alga lepte, időnként bugyborékoló víz fölött. A fenékről a felszínre törő gázok ilyen formában távoztak a mocsár fogságából. Az ingoványt apró szigetek tarkították, melyeken a gázokat a víz fölé hajló, tölcsér alakú levelekkel összegyűjtő bokrok borították. Fűvel benőtt, kusza ösvények hálózta be a területet, elvértve embernél is nagyobb sziklák emelkedtek ki belőle. Minderre gyökereikkel a vízből kiálló, hatalmas fák vetettek árnyékot. Többezer évesek voltak, csupasz ágaikat bizarr ujjakként széttárva nyújtották egymás felé.

– Biztos, hogy nekünk erre kell menni? – adott hangot a kételyének Nolan.

– Napokat vesztenénk a mocsár megkerülésével – felelt Cale, rávilágítva a szomorú tényre.

– Akkor nincs más választásunk – értett egyet a férfival Quinn, mire a geológus beletörődően felsóhajtott.

– Legyen hát!

– Nem lesz baj! Csak maradjanak szorosan mögöttem, és oda lépjenek, ahová én! – tanácsolta Cale, mivel tudta, hogy a mocsár sok veszélyt rejthet. A kusza ösvények könnyen tévútra vezethették azt, aki nem ismerte a vidéket.

Quinn és Nolan biztosították Cale-t, hogy óvatosak lesznek, majd az egykori nyomozót követve elindultak az ingoványba. Lassan haladtak, még Cale is fokozottan figyelt a lába elé, nehogy rossz helyre lépjen, és a mocsár örökre elnyelje. Furcsa, eddig sosem hallott hangok szálltak a ködben, és időnként gázbuborékok pukkantak szét mellettük a vízben. Hamarosan teljesen beburkolta őket a köd, ami alaposan megnehezítette a tájékozódást. Környezetükből szinte csak körvonalakat láttak, ezért közel maradtak egymáshoz.

Hosszúra nyúltak az órák, mialatt a bűzös lápban vándoroltak, melynek monotonitását egyre nyomasztóbbnak találták.

– Mekkora ez a mocsár, Mr. Jonson? – kíváncsiskodott Quinn, éppen belelépve Nolan lábnyomába, aki szorosan követte Cale-t.

– Túl nagy. Sajnos itt kell majd éjszakáznunk! – Válaszolt Cale hátra sem nézve. – Az őserdőn csak azért értünk át viszonylag hamar, mert a legkeskenyebb sávján jöttünk keresztül.

– Pompás – húzta a száját Quinn. – Vajon az octoridok is megpihennek majd?

– Reméljük, hogy igen! – sóhajtott szomorúan az egykori nyomozó, hangjában érzékelhető bánattal Raven elhurcolása miatt.

– Visszahozzuk őt! – veregette meg Nolan Cale vállát bátorítóan. – Nem szabad teret engednünk a félelmeinknek, mert akkor saját magunk elé emelünk gátat!

– Néha a félelem is hasznos lehet – jegyezte meg Quinn. – Nem hagyja lankadni a figyelmet.

– Valóban, de ettől függetlenül jobb, ha nem veszítjük el a reményt!

Erre már senki nem válaszolt, de egyetértettek a geológus szavaival. Tudták, bízniuk kellett benne, hogy sikerrel járnak, máskülönben hiába volt minden erőfeszítésük. Borzalmas sors várt Ravenre, és ezt nem engedhették beteljesülni. Cale nem akart ismét elveszíteni valakit, aki iránt gyengéd érzelmeket táplált. Attól tartott, hogy ezúttal valóban átlépne egy határt, és végleg maga mögött hagyná a lelkiismeretét, saját lényének emberi mivoltát.

Így hát fáradhatatlanul folytatták tovább az útjukat. Nemsokára azonban bealkonyodott, és vonakodva, de hevenyészett tábort vertek az ösvény egy szélesebb részén. A köd egyre sűrűbbé vált, majd lassan az éj is leszállt. Nyugtalan álomba merültek, miután magukhoz vettek némi élelmet, aztán elvégezték szükségleteiket.

Várták a hajnalt, hogy ismét útra kelhessenek, de nem

sejtették, hogy valami más éppen azt várta, hogy álomba szenderüljenek.

Flint, Zara és Anton mély levegőt véve léptek ki a párás folyosóra. Készen álltak magukkal csalni a lényt, hogy véget vessenek rémuralmának a fedélzeten. Fegyvereiket maguk elé tartva indultak a raktér irányába, miközben a mérnökhelyettes egyik kezében ott volt a feromonos folyadékot tartalmazó, szórófejes üvegcsé.

Síri csönd ülte meg a folyosót, a lángszóróra erősített mozgásérzékelő semmit nem jelzett. Az idegtépő némaság egyre nyomasztóbbá vált, ahogy halkan lépdelve igyekeztek a raktér irányába. Minden egyes megtett méter a tejfehér homályban győzelemmel ért fel a számukra, hiszen minden eltelt perccel túléltek a veszélyt, ami rájuk leselkedett a nedves folyosón.

Csak hogy a jelenlétük nem sokáig maradt észrevétlen, és hirtelen a mozgásérzékelő jelezni kezdett. Az Üvegháznál jártak, és a kijelzőn felbukkanó vörös pötty megindult feléjük odabentről, súlyos léptek hangjától kísérve.

– Futás! – kiáltott Flint, majd intett a társainak, akik rohanni kezdtek. A férfi utánuk eredt, miközben az üvegcséből egy adag folyadékot spriccelt a falra.

Néhány méter után hátranézett, de semmit nem látott a párarétegtől. *Vajon elég lesz a folyadék, hogy elvonja a figyelmét?* – tette fel magának a kérdést Flint, ám nem

állt meg, hogy kiderítse. Végigszágulva a folyosón hamarosan a raktér előtt találták magukat, és Flint szorgalmasan lefújta az ajtó melletti falat, miközben Zara és Anton sietve beléptek a helyiségbe. Flint követte őket, majd odabent is fújt az anyagból a padlóra. A folyosóról lustán gomolygott befelé a párafelhő, miközben Zara és Higgins professzor fegyvereiket a bejáratra emelve behúzódtak a tárolóládák mögé. Flint hasonlóan cselekedett, és kapkodó mozdulatokkal a lángszórót letámasztva elővette a holopadját. Ujjai táncot jártak a lapos készülék gombjain, miközben rácsatlakozott a raktér ajtajának zárjára, előhívva annak holografikus képmását.

Aztán csak vártak és vártak, mígnem a percek óráknak tűntek, de semmi nem mozdult. Flint, Zara és Anton futó pillantást váltottak, majd a mérnökhelyettes kilépett a láda mögül, ám azonnal vissza is ugrott, ahogy egy fenyegető árnyalak bontakozott ki a párából a bejáratban. Ezzel egy időben a lámpák is villogni kezdtek, kísérteties hangulatot teremtve, mintha maga a Gonosz közeledett volna. Igaz, ez annyira nem is állt távol az igazságtól.

A különös lény ezúttal sokkal nagyobbnak látszódott, mint korábban, alig bírta átpréselni magát az ajtón. *Vajon ez a végleges mérete?* – töprengett Flint, miközben kiszáradó torokkal figyelte a sötét bőrű fenevadat, ami teljes nagyságában állt előttük. Többször is a levegőbe

szimatolt, majd izmos végtagjaira támaszkodott, aztán lehajolt megvizsgálni a foltot, amit a mérnökhelyettes a padlóra spriccelt. A fejéből és a testéből kinőtt csápok, valamint ostorszerű farkát rezegtetve, kitágult orrlyukakkal szívta be a feromonokat, majd halkan morogva körbepillantott a raktérben. Láthatóan sikerült elhítenni vele, hogy egy hozzá hasonló teremtmény tartózkodik a helyiségben. Legalábbis Flint bízott benne, hogy a viselkedése erre utalt.

Akárhogy is, eddig a pontig működött a tervük, így ideje volt tovább lépniük, ezért a férfi a holopadján keresztül átvette a raktér ajtajának irányítását, és egy mozdulattal aktiválta a zárat. A bejárat hangos csattanással becsukódott, mire a lény fenyegetően sziszegve megpördült, hogy szembenézzen a zaj forrásával. Ekkor Zara és Higgins professzor tüzet nyitottak, de abban a pillanatban a lény ösztönösen félreugrott, így a plazmasugarak csak súrolták, megperzselve a bőrét, ami alaposan felbőszítette. Habozás nélkül a ládáknak rontott, mit sem törődve az újabb lövésekkel, és bár a tárolók mágneses talapzattal rendelkeztek, így is sikerült arrébb löknie azokat.

Zara és Anton fájdalmasan nyögve vágódtak hanyatt, majd gurultak arrébb a padlón, elejtve a sugárvetőket. Flint, nem várva tovább, holopadját a földre dobta és a lángszóróért nyúlva kiugrott a fedezéke mögül. A mozgásra a lény rögvest a férfi felé fordult. Vérfagyasztó

üvöltést hallatott, melybe az egész raktér beleremegett. Flint úgy érezte, hogy a szíve menten kiugrik a mellkasából félelmében, de megacélozva az idegeit állta a sarat. Szinte lelassult körülötte az idő, ahogy a szörnyű teremtmény megindult felé, miközben Flint vadul kiáltva meghúzta a lángszóró ravaszát.

Az átalakított sugárvető csövéből hevesen izzó tűz csapott ki, ami egy pillanatra teljesen beterítette a lényt. A fájdalmas sikoly, mert máshoz nem lehetett hasonlítani, a vért is megfagyasztotta Flint és társai ereiben, de a mérnökhelyettes ujjá kitartóan a ravaszra szorult, és lángtengert zúdított a rémre. A fenevad a karmaival és csápjaival ide-oda hadonászva próbálta távol tartani a tüzet, miközben hátrálni kezdett. Ezt látva Flint vérszemet kapott, és közelebb nyomult. Arcára rideg mosoly ült ki, ám túlságosan elbízta magát és óvatlanná vált.

Hirtelen a lény ostorszerű farka előtört a tűzfalból, és kiütötte a lángszórót a mérnökhelyettes kezéből, aki a támadástól elvágódott. Kezébe éles fájdalom hasított, ahol a farok megkarcolta a bőrét. A lángok elhaltak, és a megégetten füstölgő, felhólyagzott bőrű teremtmény bosszúra szomjasan a férfira vetette magát.

Flint megpróbált oldalra gurulni, de túl lassúnak bizonyult. Karmos kezek ragadták meg, felhasítva termoruháját és a bőrét. Minden erejét bevetve rúgott és ütött, azonban a támadója ellen semmit nem tehetett,

miközben az felemelte a padlóról. Légy volt egy pók hálójában, és a biztos halállal nézett farkasszemet, ahogy a fenevad tűéles fogai elővillantak állkapcsából.

Tudta, innen nincs menekvés, ezúttal végleg elhagyta a szerencséje. Flint mindig is hitte, hogy bátran fogadja majd az elmúlást, ha eljön az ideje, ám most mégis behunyta a szemét, csak ne lássa, ami várt rá. Ekkor azonban lövések dörrentek, és két plazmasugár csapódott a lény hátába. Flint hirtelen a padlóra zuhant, ahol felkönyökölve Antont pillantotta, amint a szemközti falnak hátrálva újra és újra tüzelt a fenevadra. Lövései többször is eltalálták a célpontját, de az mintha meg sem érezte volna azokat. Két ugrással a professzor előtt termett, és erőteljesen meglendítve a karját egyszerűen átrepítette a nyelvészt a raktér másik végébe. Higgins professzor nagyot nyögve, ájultan terült el a földön, borzalmas karmolásnyommal az arcán.

A teremtmény már indult volna, hogy végezzen vele, mikor Zara elé toppant a semmiből, kezében szorongatva a korábban elejtett lángszórót.

– Ne! Menj onnan, Zara! – kiáltott Flint, és talpra ugrott, hogy valamiképpen magára vonja a lény figyelmét.

A nő azonban nem hallgatott rá, dacosan állt a ragadozó útjában, rendíthetetlenül, akár egy kőszikla.

– Dögölj meg, te rohadék! – csattant fel Zara, és meghúzta a ravaszt.

Ismét lángfolyam árasztotta el a rémet, ami éktelenül visító hangon kezdett el vergődni kínjában. Hólyagos bőrébe belekaptak a lángok, lehántva a szövetet a húsról, ahogy a forróság hatására az még inkább összehúzódott. Agóniája csak fokozódott, miközben a tűz utat talált a sebein keresztül a szervezetébe. Az izzó levegő szétégette a száját és a torkát, míg a szemei először megolvadtak, majd szétfröccsentek. A lény vadul csapkodva tántorodott a falnak, miközben Zara összeszorított fogakkal nyomult közelebb hozzá, egy pillanatra sem csökkentve a lángfolyam intenzitását. Végül Flint is megjelent mellette, kezében a nő sugárvetőjével, amit célra emelve többször is elsütött.

A tűz és a plazmasugarak megtették a hatásukat. A fenevad hörgő hangot hallatva kimúlt és összerogyott, mire Zara elzárta a lángcsóvát, ahogy Flint is leeresztette a fegyvert. Hosszú percekig álltak némán meredve a lángoló, időnként még rángatózó tetemre, mígnem a mérnökhelyettes eloltotta a tüzet. Égett hús bűze töltötte meg a rakteret. Ezt követően Zara a professzorhoz sietett, és aggodalmas arccal megvizsgálta, ujját a férfi ütőerére szorítva.

– Életben van! – kiáltott megkönnyebbülten, mire Flint is leguggolt Anton mellé, akinek vérző arca láttán elfintorodott.

– Nincs túl jó bőrben. Jobb lesz, ha átvisszük az Orvosi részlegbe!

Felnyalábolták hát az idősödő férfit, és elindultak vele a folyosó felé. Futó pillantást vetettek csupán a lény füstölgő maradványára. A szívük még mindig a torkukban dobogott, de már kezdték felfogni, hogy győzelmet arattak a szörny fölött.

Véget ért a rémálom.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Cale még sosem érzett olyan békességet, mint most. Ismét otthon volt a Poszeidónon, lágy szellő fújdogált a végtelen óceán felől, gyengéden simogatva borostás arcát. Az ég a fehér felhőkkel egy festményre emlékeztetett, miközben rendezett sorokban úrhajók elmosódott foltjai ereszkedtek alá Thalassa City kikötőjébe.

Szokatlan csönd vette körül, az oszlopokon épült város falának ütköző hullámok is tompán hallatszottak csupán. A város egyik kilátóteraszán üldögélt egy padon, tekintetét a horizonton nyugtatva. Munkájából kifolyólag naponta küzdött a bűnözés ellen, állandó feszültség és nem kevés felelősség nyomta a vállát, így régóta vágyott már arra, hogy megpihenjen. Most a gondolataiba merülhetett, élvezve a napsütés melegét, a levegő sós illatát és a táj letisztult szépségét. Körülnézve elégedetten tapasztalta, hogy senki más nem tartózkodott a közelében. Végre egyedül lehetett. Csak ő és a messzi horizont.

Valami azonban mégsem stimmelt. Apró sugallat volt csupán, egy kósza gondolat, mely gyökeret vert az elméjében. Tekintetét elszakította az óceánról, és újra körbenézett. Üres utcákat és épületeket látott. Jól ismerte ezt a városrészt, gyakran járt erre, de mindig tele volt élettel, mindenhol nyüzsögtek emberek. Most viszont

minden kihalt volt, és minél tovább töprengett rajta, annál inkább nyugtalanná vált miatta. Érezte, ahogy felgyorsul a szívverése, a szél elállt, és az óceán felől mennydörgés hangja reszkette meg a levegőt. Csakhogy az ég tiszta volt, sehol nem látszottak viharfelhők.

Cale a kilátóterasz korlátjához lépett, és letekintett a mélybe. Látt a sötét óceánt, annak zavaros felszínét és a fehér tajtékot vető hullámokat is. Hirtelen azonban rádöbbent, hogy a hullámok mozdulatlanok voltak, úgy érezte, mintha maga az idő is megfagyott volna. A szürreális élményt azonnal egy megnyugtató, pozitív sugallat követte, mire Cale lassan ellazult, visszaülve a padra. Már nem is értette, miért kezdett pánikba esni az előbb. Ostobaságnak tűnt, hiszen ott volt, ahol lennie kellett. Ekkor azonban egy ismerős és határozott hang zökkentette ki a tudatát.

– ÉBREDJ CALE!

– Selina? – motyogta a férfi.

Kereste a nőt, de sehol nem látta. Nem tudta, mi történik, minden kuszának és idegennek hatott... rossznak. A hang újra megszólalt.

– ÉBREDJ!

Fájdalom hasított a fejébe, kezével a halántékához kapott, miközben felvillant előtte a vörös indákkal átszótt barlang bejárata. Mennydörgés zengett, és az ég elsötétült...

Cale szemei felpattantak, ahogy levetette magáról az

álom megtévesztő leplét. Köd vette körül és síri csönd. A mocsárban volt, az ösvényen, ahol tábort vertek az éjszakára. Ezüstös holdfény szűrődött át a párarétegen, kirajzolva Quinn és Nolan fekvő alakját. Minden normálisnak tűnt, mígnem nagyokat pislogva észre nem vette az árnyat, mely éppen a geológus fölé hajolt. Cale ösztöne riadót fűjt, mire hangosan kiáltva talpra ugrott, majd felkapta a sugárvetőjét.

Sárgán izzó szemek fordultak az egykori nyomozó felé, aki döbbenten tátotta el a száját attól, amit látott. A mocsár bűzös vizéből kiemelkedő, nyálkás test visszataszítóan tekergett, miközben Cale-re nézve teljes nagyságában megmutatta magát. A férfi nagyot nyelt, ahogy a különös lény legalább négy méter magasra nyújtózott. A féregszerű állat csillag alakú fejéből antennákra hasonlító nyúlványok nőttek ki, melyek végei vörös fénnel pulzáltak. V-alakban szétnyíló állkapcsában apró, hegyes fogak húzódtak több sorban. Fenyegető viselkedése és sziszegése nem hagyott kétséget a szándékáról.

Cale enyhén megszedült, mikor a vörösen pulzáló antennákra nézett. Abban a pillanatban úgy érezte, mintha valaki szándékosan tompítani akarná a tudatát. Nem tartott sokáig, hogy megvilágosodjon: a furcsa teremtmény okozta bizarr álmát.

Biztos így vadászik, beférkőzve a kiszemelt áldozat elméjébe, hogy ne ütközzön ellenállásba – gondolta Cale,

és az elméletét csak megerősítette a tény, hogy Nolan és Quinn még mindig nem tértek magukhoz. Sokáig azonban nem töprenghetett a dolgon, mivel a hatalmas féreg hirtelen támadásba lendült. Akár egy ostor úgy csapott ki a vízből a teste, kitárt szájjal lendülve a férfi irányába, hogy kettéharapja. Cale viszont időben félreugrott, majd talpra állva tüzet nyitott támadójára. A sistergő lövedékek többsége elvétette a célt, de az egyiknek mégis sikerült felsértenie a lény bőrét.

Ez viszont alaposan felbőszítette. Folyamatosan támadott, így Cale-nek újra és újra ki kellett tértie a harapása elől, ám nem vette észre, ahogy annak hosszú farka lassan kiemelkedett a vízből. Váratlanul csapott le a férfira, végigsuhintva az oldalát. Cale elvágódott és félig a vízbe esett. Épphogy el tudta kapni az ösvény szélén nőtt bokor egyik ágát. Nehézkesen, de sikerült kimásznia, azonban a lény ismét rátámadt és fejcsápjai Cale lábára tekeredtek. A következő pillanatban már a magasban találta magát, fejjel lefelé lógva, miközben a féreg kitátotta fogakkal teli száját, hogy végezzen a férfival.

Cale tudta, hogy másodperceken múlhat az élete, ezért habozás nélkül cselekedett. Egyik kezében még mindig ott szorongatta a sugárvetőjét, amivel most megeresztett egy lövést a lény kitárt pofájába. A mocsár ősi lakója hangosan felüvöltött, ahogy fájdalmában vonaglani kezdett. Hangja magas frekvencián rezonált,

ezért bántotta Cale fülét, aki hirtelen a talajra zuhant, ami besüppedt alatta, felfogva az esését. Kissé szédülve, de fürgén talpra állt, majd megbabonázva nézte a hatalmas teremtményt, ami hevesen dobálta magát kínjában, egyre nagyobb hullámokat kavarva maga körül. Végül legyűrte fájdalmát, és bosszútól fűtve fordult az elázott Cale felé, aki célra emelte fegyverét. Ekkor bal kéz felől lövések dörrentek, és plazmasugarak égettek füstölgő lyukakat a méretes lény fakó testébe. Quinn és Nolan végre felébredtek, kiszabadulva az állat mentális hálójából.

Cale szintén tüzet nyitott, és ez már túl soknak bizonyult a féreg számára, ami inkább a visszavonulást választotta. Sebekkel a testén bukott le a víz alá, aztán eltűnt, mintha sosem járt volna a felszínen. Cale megkönnyebbülten fújta ki a levegőt a térdeire támaszkodva, míg Quinn és Nolan enyhén sokkos állapotban ballagtak oda hozzá, miközben próbálták feldolgozni, mi is volt, amit láttak és átéltek.

- Jól vannak? – érdeklődött Cale.
- Azt hiszem – biccentett Quinn. – És maga?
- Kutya bajom.
- Helyes. Mi a fene volt ez az előbb?
- Nem tudom. Még sosem láttam hasonlót. Igaz, régóta nem jártam a mocsárban.
- Bármilyen élőlény legyen is, remélem, nem fog visszatérni! – jegyezte meg Nolan.

– Kétlem. Azt hiszem, megtanulta, hogy kockázatos préda vagyunk. Ennek ellenére jobb lesz, ha felváltva őrködünk mostantól! – javasolta Cale, és a többiek egyetértettek vele. – Vállalom az első órát. Messze még a hajnal, lesz időnk pihenni.

– Rendben, Mr. Jonson! – biccentett Quinn. – Nyugodtabban fogok aludni akkor.

– Akárcsak én – mosolyodott el Nolan, és Cale hálás volt, amiért a geológus és az első tiszt megbíztak benne.

Így hát ebben maradtak, és az egykori nyomozó társai lassan ismét nyugovóra tértek. Cale, immár vigyázva álmukat, fegyverrel a kézben állt az ösvényen, szemben az alga borította vízzel. Minden idegszálával összpontosított, nehogy újra meglepetés érje őket. Szemei fokozatosan megszokták a sötétséget és a ködréteget, melyen éppen csak átszűrődött a holdfény. Fülei hasonlóan egyre érzékenyebbé váltak az apró neszekre, ahogy teltek a percek, mialatt a többi érzékszerve is alkalmazkodott az ingovány környezetéhez.

Gondolatai azonban így is sokszor Raven és a látomásaiban látott barlang körül forogtak. Érezte, hogy mindkettő úgy vonzotta, akár fémet a mágnes, és mindkettő a végzetét jelentette. Mindezt nehéz volt beismernie magának, ám tudat alatt nagyon is tisztában volt ezzel a ténnyel.

Talán ezért vert a félelem gyökeret a szívében.

Raven sokkos állapotban hevert a puha talajon. Moccanni sem tudott, mivel az octoridok indákkal gúzsba kötözték a testét, földhöz szögezve a nőt. Ráadásul szorosan mellé feküdtek, hogy érezzék a közelségét. Az asztronómus émelygett a bőrükből áradó szagtól, szomjúság gyötörte, és rettegett, hogy mit akarnak tenni vele.

Emlékezett rá, mit mesélt róluk Cale, hogy miként bántak áldozataikkal. Jeges borzongás járta át újra és újra. Többször is elájult, mialatt áthurcolták az őserdőn, és ha szabadulni akart durván megütötték, amitől már sajgott a teste. Most, miközben tehetetlenül feküdt elrablói mellett, csak azért fohászkodott, hogy gyorsan végezzenek majd vele, amikor eljön az ideje.

A piramisból való elrablásakor még a tudatánál volt, látta, mi történt a többiekkel, ezért nem is bízott benne, hogy a megmentésére indultak. Szintén észrevette a mozdulatlanul, pocsolyában fekvő Cale-t, aki halottnak tűnt, és a gondolat az elméjét elhomályosító iszonyat fátylán át is késként mart a szívébe.

Egyedül volt, és nem számíthatott segítségre. Végleg búcsút intett a reménynek.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Zara fáradtan megdörzsölte a szemét, majd a nyomelemekkel és antibiotikummal töltött injekciót befecskendezte Anton karjába. A professzor már egy teljes napja feküdt öntudatlanul, miközben Zara igyekezett a legjobb tudása szerint ellátni. A karmolás gennyedző, mély árkot vájt a professzor arcába, éppen csak elkerülve a szemeit, de a nő biztos volt benne, hogy csúnya heg fog maradni utána később.

Zara két óránként megtisztította a sebet, majd friss kötést rakott rá, miközben kitartóan figyelte Anton életfunkcióit a kijelzőkön. Aggódott idősebb kollégája miatt, attól félt, hogy súlyos fertőzést kaphat a sérülése miatt, ezért egy percre sem hagyta magára. Flint ezalatt visszatért a raktérbe, ahol letakarta a lény maradványait, és folytatta munkáját a két mentőkabinon. Ő így próbálta feldolgozni a történeteket, hogy barkácsolásba temetkezett, míg Zara teljesen átadta magát az ápolásnak.

Végül a fáradtság mégis erőt vett rajta, és ülve elaludt Anton ágya mellett. Néhány órával később arra ébredt, hogy valaki gyengéden megérintette a vállát. Felriadva oldalra nézett, és széles mosoly terült szét az arcán.

– Professzor! Hát magához tért!

– Úgy... tűnik – biccentett a nyelvész, majd

megköszöri száraz torkát. – Sz... szomjasvagyok...

– Egy pillanat! – állt fel Zara, és hamarosan egy pohár vízzel tért vissza.

Óvatosan megitta Antont, aki még ahhoz is gyenge volt, hogy magától felüljön. Félig bekötött arccal, mohón nyelte a folyadékot, aztán elégedetten hátradőlve nézett a nőre.

– Mi történt? Hol van az a... bestia?

– Vége van, professzor. Sikerült elbánnunk vele – felelt Zara, miközben a férfi vállára tette a kezét, nyomatékosítva szavait.

– Hála az égnek! – sóhajtott megkönnyebbülten Anton.

– Maga nélkül nem tudtuk volna végigcsinálni.

– Kedves, amiért ezt mondja, de mindketten tisztában vagyunk vele, hogy... maximum elterelésnek voltam jó. Csak nézzen rám, hogy jártam!

– Az elterelés gyakran életet menthet, ahogy most is történt – szólt egy új hang, mire a bejárat felé fordulva Flintet pillantották meg az ajtóban állva, arcán féloldalas mosollyal. – Nincs miért szégyenkeznie, professzor.

– Önök tudják, hogyan lehet kenyérre kenni valakit – nevetett Anton zavarában, de jól estek neki a kimondott szavak.

– Általában a tények magukért beszélnek – veregette meg az idősebb férfi vállát Zara, és Flinthez fordult, aki odasétált hozzájuk.

Fáradtnak tűnt, kezén és a homlokán, akárcsak a ruháján, olajfoltok sötétlettek.

– Látom, most sem pihen, fiam – jegyezte meg a professzor.

– A felszíni csapat számít ránk – vont vállat a mérnökhelyettes. – Kell pár nap, amíg egyetlen landolóegységet faragok a mentőkabinokból.

– Azért nem szeretném, ha összeesne a kimerültségtől. Vagy maga is itt akar kikötni? – dorgálta félig szigorúan Zara, ahogy végigmérte a férfit csípőre tett kézzel.

– Nem tervezem, de ha mégis így történne, legalább jó kezekben lennék – kacsintott Flint, mire Zara elpirult a bók hallatán, szája szélén mosoly játszott.

– Ifjú barátunknak igaza van, Miss Holt – bólintott a professzor. – Hálás vagyok, amiért gondoskodik rólam. Tarq és Helsing kapitány jól döntöttek, amikor magát választották helyettes egészségügyi tisztnek.

– Köszönöm, Anton! Csak teszem, amit kell, hisz ez a dolgom és a kötelességem, ráadásul nem szeretném magukat is elveszteni! – csuklott el a nő hangja, ahogy felszínre törtek benne az átélt borzalmak.

– Önnek sem ártana pihennie kicsit, Zara – jegyezte meg kedvesen Flint.

– Tudom, de...

– Hallgasson a jó tanácsra, Zara! Azt javaslom, mindenki aludjon egyet! – mondta ki a végső szót a

professzor. – Kirívó eset, amin keresztülmentünk, nem árt, ha kiheverjük a történeteket!

– Igaza van, Anton, de van egy dolog, amit utána megtehetnénk. Talán választ kaphatnánk a kérdésre, hogy mivel is álltunk szemben – töprengett hangosan a mérnökhelyettes.

Ennek hallatán a társai kíváncsi tekintettel bámultak rá.

– Mi jár a fejében, Flint?

– Átvilágíthatnánk a tetemet, vagy akár fel is tárhatnánk.

– Azt hittem, már rég kilökte a maradványokat az ürbe! – ingatta a fejét méltatlankodva Zara.

– Gondoltam rá, de aztán csak letakartam, majd mikor éreztem, hogy kezd nagyon bűdös lenni becsomagoltam és lefagyasztottam. Maguk talán nem kíváncsiak az igazságra? Hogy miféle élőlény volt ez a dög?

– Ami azt illeti, valóban kideríthetnénk – törte meg a rövid időre beállt csöndet Anton, miközben a fél arcát eltakaró kötését simogatta. – A hajó memóriabankja elemezhetné a vizsgálat során nyert adatokat.

– De nem biztos, hogy értelmezni tudnánk a kapott eredményt – világított rá a tényre Zara. – Nem vagyunk biológusok.

– De Amber és Tarq segíthetnek. Elküldjük nekik az adatokat – állt elő a megoldással Flint, gondolkodóba

ejtve a nőt, aki pár másodperc múlva beleegyezően széttárta a karjait.

– Ám legyen! Nincs több ellenvetésem. Szerettem volna, nem foglalkozni tovább ezzel a lénnel, de igazuk van, hogy többet kell megtudnunk róla. Viszont előbb alaposan pihenjük ki magunkat!

Flint és a professzor nem tiltakoztak, így a témát mindhárman lezárták egy kis időre. Gondolataik azonban még akkor is a szörny eredete körül forogtak, mikor végre nyugovóra tértek.

A hajnal első fényével ébredtek, majd folytatták tovább az útjukat. Menet közben rágcsálták el a szárított húsból és tápanyagrudakból álló reggelijüket. Cale folyamatosan úgy érezte, hogy kifutnak az időből, pedig amennyire csak tudtak, gyorsan haladtak.

Az ösvény labirintusként kanyargott a gázbuborékokat eregető ingoványban. Hosszú órák teltek el erőltetett meneteléssel, melynek során Nolan egyszer megcsúszott és a vízbe esett. Quinn és Cale szerencsére gyorsan kihúzták a geológust, majd meggyőződve róla, hogy nem esett baja, már indultak is tovább. A sűrű növényzet és a páráréteg miatt nem tudták felmérni a mocsár méreteit, de Quinn és Nolan kezdték megérteni, mekkora területet ölelt fel, miután még fél nap elteltével is benne bolyongtak.

Végül aztán lassan mégis megváltozott a környezet, ahogy idővel kiértek az ingoványból. Sziklás, kissé

kietlen, füves vidéken jártak, ahol elszórtan különös fák nyújtóztak az ég felé. Vastag gyökerekkel kapaszkodtak a talajba, keskeny törzsüket tüskék borította kúszónövény fonta be, míg a lombozatuk ernyőként szétterülő levelekből állt. A három férfi a közeli dombok felé vette az irányt, ahol Cale intett a társainak, hogy húzódjanak le, miközben felmásztak a magaslat tetejére.

Innen tökéletes kilátás nyílt az alattuk elterülő tájra, aminek láttán elkerekedtek Quinn és Nolan szemei, míg Cale-nek árnyék suhant át az arcán. A dombok túloldalán ott húzódott a széles, csillogó vizű tó, melynek túlsópartján, a homokos fövényen több méter magas homokkúpok emelkedtek. Üreges bejárata mindegyiknek sötéten tátongett a tűző napsütésben. Az octoridok települése első ránézésre legalább két tucat ilyen, véletlenszerűen elhelyezett „épületet” számlált.

– Méretes kolónia – fintorodott el Quinn, ahogy tekintetét végighordozta a tóparton.

– Hányan lehetnek? – töprengett hangosan Nolan, mire Cale kurtán válaszolt.

– Több százan.

Ekkor pillantása a távolba meredt, ahol a horizontot egy magányos hegy kékesen derengő alakja törte meg. Cale hirtelen a halántékához kapott, ahogy éles fájdalom nyilallt belé. Elméjében ismét bevillant a vörös indákkal szegélyezett barlang bejárata.

– Jól van? – ráncolta a homlokát Quinn, miközben az

egykori nyomozóra nézett.

– Semmi bajom – rázta meg a fejét Cale, de egy kis ideig még mereven bámult a messzi hegyre, mígnem a geológus kizökkentette transzszerű állapotából.

– Mozgolódást látok ott! – mutatott a homokkúpokra Nolan, mire Quinn a termoszákjából előkapott egy távvízort.

A szürke, lapos készülék egyetlen vonalnyi vörös lencséje képes volt akár egy mérföldnyire lévő rovar is felnagyítani.

– Mit lát, Mr. Calder? – érdeklődött kíváncsian Cale, mire az első tiszt komoran átnyújtotta a vízort a férfinak.

– Ravent.

Cale szíve hevesen dobbant ennek hallatán, és a szeméhez emelte a messzelátót. Ráközelítve a kolóniára azonnal meglátta a nőt, és a félelem jeges ujjai szorították össze a torkát. Cale azonban nem magát, hanem Ravent féltette, akit az octoridok egy T alakú oszlophoz kötöztek. A nő kezeit a csuklójánál indákkal rögzítették az oszlophoz. Lábai épp csak leértek a talajra, így kényelmetlen pózban, szakadozott ruhával, tehetetlenül lógott a béklyóban.

– Alkonyatkor fognak végezni vele – közölte Cale, visszaadva a vízort Quinne.

– Miből gondolja? – kíváncsiskodott Nolan.

– Megfigyeltem, hogy amikor az áldozatukat, legyen bármilyen faj tagja, így kikötik a napra, akkor

vacsorának szánják, egyfajta primitív áldozatnak.

– Szóval rendelkeznek egy hitrendszerrel? – csodálkozott Quinn, mire Cale bólintott.

– A természet gyermekei, az éjben és a nappalban hisznek. Mikor leszál az este, közös vadászatra indul a falu összes hímje. A sötétség a szövetségesük, nappal kevésbé aktívak, és csak kisebb párokban, csoportokban portyáznak. Persze, ettől még ugyanolyan veszélyesek maradnak.

– Ez roppant érdekes, de hogyan fogjuk kiszabadítani Ravent? – tette fel a jogos kérdést Nolan.

– Éppenséggel van ötletem.

– Mégpedig?

– Kockázatos lesz, de csak ez az egy esélyünk van! – sóhajtott Cale. – Lemegyek és átgyalogolok a víz alatt a túlpartra. Ezalatt maguk közül valakinek közelebb kell lopakodnia a településhez, hogy mikor a felszínre érek elvonja az octoridok figyelmét.

– És ezt pontosan, hogy képzeled? – ráncolta a homlokát Quinn.

– Nem tudom... a sugárvetővel lángra lobbanthat egy fát, leszedhet egy octoridot... akármi. A lényeg, hogy kitörjön a zűrzavar, és senki ne vegye észre, mikor eloldozom Ravent. Akármelyikük is megy le oda, a lövés után azonnal menekülnie kell!

– Világos – biccentett Quinn, miután átgondolta a tervet, majd a geológushoz fordult. – Elvállalja, Nolan?

– Miért pont én?

– Mert én jobban bánok a fegyverrel, és a dombtetőről képes leszek fedezni magát visszafelé jövet.

– Igen, ez logikusan hangzik. Rendben van! Vállalom – fogadta el Quinn érvelését a geológus, és bár a félelem kiült az arcára, szemeiben elszánt fény csillogott.

– Bízom magában, Nolan – veregette meg a sötétbőrű férfi vállát barátian Cale. – Legyen óvatos!

– Igyekszem, Mr. Jonson.

– Tegyük fel, sikerrel járnak. Utána mi lesz? – érdeklődött Quinn, miközben ellenőrizte a sugárvetőjét.

– Megfordulnak, és visszatérnek a városba. Én és Raven a hegy felé vesszük az utunkat – mutatott a távoli, magányos kúpra Cale.

– Mégis miért? – ráncolta a homlokát értetlenül Nolan.

– Van ott valami, amit látnom kell, de többet nem mondhatok. Térjenek vissza a menedékbe a többiekhez! Készen állnak?

Rövid hallgatást követően végül vonakodva, de mindketten bólintottak.

– Igen – válaszolt Quinn határozottan.

– Azt hiszem – nyelt egy nagyot a geológus. – Nem kicsit öngyilkos küldetés ez az egész?

– Az emberi élet mindig drága volt, de reméljük, hogy simán megy majd minden! – mondta komoran Cale, aztán intett a férfinak, mire mindketten lecsúsztak a

domboldalon.

– Csak sikerüljön! – dörmögte Quinn, ahogy lehasalva megtámasztotta a fegyverét.

Készen állt fedezni a társait.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Zara undorodva elfintorodott, akárcsak Flint és Higgins professzor. A lény összeaszott, bűzlő teteme ott hevert előttük a széthajtogatott plasztikzsákon, a lézeres letapogató karja alatt. Hiába volt fagyott állapotban, így is szinte elviselhetetlen szagot árasztott magából. Zara remélte, hogy mielőbb végeznek a vizsgálattal, mielőtt a tetem kiolvad és oszlásnak indul. Egyetlen porcikája sem vágyott arra, amire készültek, azonban belátta, hogy szükség van rá.

Komor arccal figyelte a letapogató kijelzőjén megjelenő adatokat, ahogy az előre megadott parancsok alapján a komputer elemezni kezdte a test alkotóelemeit. A tűztől roncsolódott szövetek és belső szervek első látásra csak összeolvadt masszának tűntek, ám az orvosi szkennel képes volt kinyerni a használható információkat.

Hosszúra nyúló percek után végül a letapogatás befejeződött, és Zara előtt ott sorakoztak a biokémiai összetevők, a vérkép, valamint sok egyéb azonosítatlan molekula és biológiai adat. Időközben a tetem valóban elkezdett kiolvadni, amitől a bűz csak még gyomorforgatóbbá vált, ezért Flint sietve ismét becsomagolta a maradványokat. Ezt követően Zara, holopadján a lementett anyaggal, elindult a hídra, hogy

felvegye a kapcsolatot a felszíni csapattal.

Flint lezárta a plastikzsákot, hogy visszavigye a tetemet a fagyasztóba. Anton felajánlotta a segítségét a cipekedésben, azonban a mérnökhelyettes további pihenésre utasította az idősebb férfit. Így hát a professzor halkán morogva, mivel nem szerette a tétlenséget, inkább folytatta a Látogatók, az Ivoi faj nyelvének tanulmányozását.

Tarq és Erik alaposan meglepődtek, amikor a holorádió jelzett, hogy hívás érkezik a hajóról. Amber a virrasztástól kimerülten szundított a lázálomban fekvő Trevor mellett, ezért észre sem vette, mi történik. Az orvos és a mérnök ketten fogadták a hívást a kupolán kívül. Tarq megkönnyebbülten elmosolyodott, mikor megjelent előttük Zara apró, holografikus alakja.

Jó volt épségben látnia a nőt, akit ő nevezett ki a helyettesének, hogy a fedélzeten maradjon, kitéve a borzalmaknak odafönt. Igaz, a bolygó felszínén sem lett volna nagyobb biztonságban. Erik, aki ritkán fejezte ki az érzelmeit, közömbösen hallgatta Zara szavait, bár néha meglepetten húzta föl a szemöldökét a hallottaktól. Mindenestre gratulált nekik, amiért sikerült legyőzniük a gyilkos teremtményt.

– Örülök, hogy végre túl vannak a rémálmon! – biccentett elismerően Tarq, akinek viszont alaposan elkerekedtek a szemei, mikor Zara közölte, hogy részletgazdag adatokat gyűjtöttek be a lényről, amiket

most át is küldött az orvosnak.

A mertaur figyelmesen vizsgálta a holopadján megjelenő információkat, majd döbbenten felkiáltott.

– Az óceán áramlataira!

– Mi a baj? – kérdezte kíváncsian Erik.

– *Miért lepődött meg ennyire?* – várt válaszra Zara is, aki türelmesen hallgatott, amíg az orvos elemezte az adatokat.

– Ez... ez a szövetminta... – szólalt meg néhány szívdobbanásnyi idő múltán Tarq. – Már láttam ehhez hasonlót!

– *Hol? Mikor?* – tátotta el a száját Zara, de még Erik szemöldöke is felszaladt a homlokára, ahogy a mertaurra pillantott.

– Még a tanulmányi éveim alatt az Akadémián. Hallottak már a Krini-veszedelemről?

– Nem hangzik ismerősen – ingatta a fejét a mérnök.

– *Talán olvastam róla, de nem tudom felidézni, mi volt pontosan* – tárta szét a karjait Zara.

– Hetven földi évvel ezelőtt történt. A Tejút egyik spirális karjában, a Krini-rendszer elhagyatott kolóniáján. Tudósok egy csoportja újfajta sejtmutációs kísérleteket folytatott gyógyászati célból. Csakhogy az egyik kutató kapzsi volt és alkut kötött helyi kalózokkal, akik rajtaütöttek a laboratóriumon. Az összes mintát, kitenyésztett szövetet és sejtet magukkal vitték, hogy majd jó pénzért eladhassák a feketepiacon. A rendszer

szélén lévő lakott bolygón rejtőztek el, ahol azonban a sejtek, kikerülve a steril, kontrollált környezetből, váratlanul összeállva fejlődni kezdtek. A bizarr organizmus, ami létrejött, nemcsak a banditákkal végzett, hanem megfertőzte az ottani lakosság felét is. Állítólag képes volt olyan elektromágneses jelet kibocsátani magából, ami megzavarta az elektronikus rendszereket. A tudósok segélykérését követően megérkezett a Galaktikus Unió különítménye, hogy megfékezzék az organizmust.

Tarq itt felsóhajtva rövid szünetet tartott, hogy összeszedje a gondolatait, majd folytatta a magyarázatot.

– A csapatnak saját és nem kevés civil élet árán, de sikerült elpusztítania az organizmust, elszállítva a maradványokat tanulmányozás céljából. A sejtmutációs kutatás nem kapott további támogatást, és az incidens történelemmé vált.

Később azonban volt szerencsém találkozni az organizmus konzervált szövetmintájával, melynek a teljes szerkezete, valamint molekuláris felépítése megegyezik azzal, amit átküldött nekem, Zara – fejezte be a mondandóját Tarq, mire súlyos csönd ereszkedett rájuk.

– *Akkor igaz, amitől tartottunk* – szólalt meg végül Zara, és az irányítópultnak támaszkodott. – *Szándékosan csempészték a hajóra a lényt, ráadásul mesterségesen hozták létre.*

– Úgy tűnik, igen. Egy új életforma, amit ölésre programoztak – erősítette meg a nő szavait Tarq.

– Mégis, ki tett volna ilyet? – tette fel a legfontosabb kérdést Erik.

– *Bárki volt is, elérte a célját, hiszen sokan meghaltak!*
– sóhajtott Zara szomorúan, majd apró alakja az orvos felé fordult. – *Köszönöm, hogy időt szánt rám, Tarq! Visszamegyek a többiekhez, még sok dolgunk lesz, hogy képesek legyünk magukat kijuttatni a bolygóról.*

Ezzel a nő elkészönt, és megszakította az adást. Tarq azonban még hosszú ideig elgondolkodva meredt maga elé, ami Eriknek is feltűnt.

– Jól van, doki?

– Hogy? Persze, csak azon töprengtem, ki állhat a történtek mögött. A lényt olyan valaki csempészhette a hajóra, aki sejtette, hogy nem fog a fedélzeten tartózkodni, amikor az kiszabadul.

Képesnek kellett lennie hozzáférni a MERIDIAN rendszeréhez, hogy az ne tudja érzékelni az idegen létformát.

– Különben érvénybe lépett volna a fertőzésveszélyre figyelmeztető riadó – bólintott Erik.

– Pontosan. Egy idegen organizmus felbukkanása a hajón azonnal maga után vonta volna a karanténszabályokat. Valószínűleg el sem indultunk volna.

– Hm... logikusan hangzik – dörögte a mérnök. – Mit

gondol, mi lehetett az elkövető indítéka?

- Csak találgatni tudok, de van pár ötletem, ismerve az emberek történelmét és a társadalmát.

- Avasson hát be!

- Lássuk csak... politikai nézetkülönbség, vallási fanatizmus vagy akár egy titkos katonai kísérlet is állhat a háttérben.

- Elégge összeesküvéselmélet szaga van, doki.

- Nem feltétlenül – ingatta a fejét Tarq. – Számtalan rejtett csoport érdekében állhatott aláásni az expedíciót, hiszen vizsgáljuk csak meg, miért keltünk útra! Megtalálni az AKHILLEUSZ hajót, ugyanakkor befejezni annak küldetését, vagyis, ha lehetséges, kapcsolatot teremteni a Látogatók nevű fejlett, űrutazó fajjal. Ez bőven elég ok lenne bármilyen vallási szektának vagy a politikai rendszert féltő személynek, hogy szélsőséges tette szánja el magát. Ez komoly szervezést igényelt, pusztán egyetlen ember nem hajthatta végre, ezért is gondolom, hogy többen álltak mögötte. Valahol létre kellett hozni a lényt, ehhez pedig tudósokra volt szükség. Bárkinek is dolgozott, aki a hajóra hozta a teremtményt, elegendő támogatást kapott a célja elérésében. Ebben egészen biztos vagyok, akárcsak abban, hogy ez a személy lejött velünk a bolygóra.

- Igen, egyetérték a véleményével – bólogatott szaporán Erik, majd hirtelen előkapta sugárvetőjét, és a mertaurra szegezve meghúzta a ravaszt.

Sárga plazmasugár csapott elő a fegyver csövéből, és Tarq fájdalmasan nyögve kétrét görnyedt. Kezeit a gyomrára szorítva lassan térdre rogyott, miközben döbbent tekintetét a mérnökre emelte. Nagy szemeiben a felismerés fénye csillant, ahogy a férfira nézett, aki közönyösen bámult vissza rá.

– Maga... de... miért? – kérdezte Tarq, akinek zöld vére apró patakokban folyt le behajlított lábain.

– Sajnálom, hogy így alakult, doki, de túl közel került az igazsághoz, és ez veszélyessé vált számomra. Nem hagyott más választást.

– A... csapathoz... tartozott...

– Valóban, ám megvan a saját célom és az okom is, miért tettem, amit tettem. Sajnos azonban többet nem mondhatok! – szólt ridegen Erik, és rövid hezitálás után ismét tüzet nyitott.

Tarq füstölgő lyukkal a homlokán, széttárt kezekkel vágódott hanyatt, majd élettelenül elterült a piramis kövezetén. Lábai még rángatóztak pár másodpercig, aztán végleg mozdulatlaná dermedtek. Erik a fogait csikorgatva rakta el a sugárvetőjét, majd nekilátott eltüntetni a holttestet.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Cale a bokrok közé lapulva ledobta magáról szakadozott kabátját és viseltes termoruhájának felsőjét. Vízálló fegyverének szíját átvette a vállán, aztán egy elegáns mozdulattal a tóba ugrott. A mutációja óta mindig elemében érezte magát a vízben, nem számított, hogy sós vagy édes, könnyedén lélegzett, akár a felszínen. Mozdulatai határozottak és könnyedek voltak, melynek hála olyan fürgén siklott a tóban, mint egy földi hal.

Zöldekkék félhomály és csönd vette körül, ahogy leereszkedett a tó iszapos aljára, majd úszni kezdett a túlsó felé. A napfény csak halványan szűrődött le a mélybe, de a szeme hamar alkalmazkodott a gyér látási viszonyokhoz, miközben a férfi behatolt egy fekete, hínárszerű növénytakaróba. Az ember nagyságú levelek jótékonyan elrejtették világos bőrét. Valóságos vízalatti erdőben találta magát, ahol meglepően gazdag élővilág akadt az útjába. Mozdulataira szinte minden közeli levél mögül tucatnyi, színes csíkokkal díszített, fluoreszkáló „hal” siklott elő, melyek a legkülönbözőbb formákkal rendelkeztek: akadt köztük gömb alakú, hosszúkás testű, uszonyos pálcikákra emlékeztető, akár csak megannyi csápos élőlény. Egy részlet azonban közös volt bennük: nagy szemeik féhéren ragyogva meredtek az egykori

nyomozóra, aki fürgén suhant el közöttük.

Hosszú ideig lavírozott a tavi erdőben, mígnem egy ponton véget ért a növényzet, és sziklával tarkított, vízalatti táj húzódott a szeme előtt. Cale alaposan felmérte környezetét, hogy megbizonyosodjon róla, nem tartózkodik a közelben egyetlen octorid sem, majd ellökve magát kiúszott a nyitott térbe. Egy pillanatra megcsodálta, milyen sejtelmesen játszik a felszínről leszűrődő napfény a köveken, ahogy az aranyló sugarak megtörtek a lágyan hullámozó vízben. A természeti szépségbe azonban rögtön belerondított egy szikla mögül előbukkanó jelenet. Valamilyen szárazföldi állat maradványain angolnászerű, tarajos lények lakmároztak, félig már lecsupaszítva a húst a bordákról, utat rágva a belső szervekhez. Cale elfintorodott ennek láttán, de hirtelen mozgást észlelt a szeme sarkából, és villámgyorsan a szikla mögé húzódott, mielőtt a felbukkanó octorid észrevette volna.

A férfi feszülten figyelte, ahogy a betegesen szürke humanoid erőteljes mozdulatokkal a tetemhez úszott, majd elzavarva a dögevőket ő maga látott neki elfogyasztani a maradványokat. Megnyúlt végtagjaival szinte átölelte a testet, szívókorongos kézfejével vadul tépte a megpuhult húst. Cale csak most vette észre, hogy a lény kórosan sovány volt, testét sötét foltok tarkították, melyek idős koráról árulkodtak. Tudta, az octoridok társadalmában nincs hagyománya a beteg és öreg

fajtársak gondozásának. Ezek a példányok általában a perifériára szorulnak, és ők lesznek az utolsók a sorban, akik élelemhez juthatnak. Általában kevesen maradnak életben közülük huzamosabb ideig. Elérve életük alkonyát egy kegyetlen világ jelképeivé válnak csupán.

Most azonban ez az egy példány igen komoly problémát jelentett Cale számára. Úgy becsülte, hogy körülbelül a tó felénél járhatott, így két lehetőség állt előtte: megpróbálja észrevétlenül kikerülni az octoridot vagy végez vele. Hosszú másodpercekig töprengett, mígnem döntésre jutva előhúzta tokjából az oldalára erősített elektrokést. Sugárvetőjét nem használhatta a víz alatt, ebben az ellenálló közegben a plazmasugár ereje és sebessége kiszámíthatatlanná vált, így felhívta volna a férfit a figyelmet. Csendben kellett lecsapnia a lényre, amíg még nála volt a meglepetés ereje.

Összeszedve hát bátorságát ellökte magát a sziklától, és a neki háttal táplálkozó octorid felé suhant. Ujjai az elektrokés markolatára szorultak, ahogy egyre közelebb ért hozzá, és az idő lassított felvétellé vált. A következő pillanatban aztán hátulról megragadta a lény tarkóját, majd a lendületét kihasználva a kést teljes erejéből ellenfele mellkasába döfte, A víz ellenállása és az octorid heves vonaglása következtében a penge csak félig hatolt be a lény testébe, ami fájdalmas, ám tompa üvöltést hallatott. Cale az octoriddal összeakaszkodva a dögnék sodródott, melyen dulakodni kezdett a teremtménnyel.

Viaskodásuk felkavarta az iszapot, buborékok százaival terítve be közvetlen környezetüket, miközben a felek egymásnak feszültek. Az octorid pigmentjei másodpercenként változtatták bőrének színét, így valósággal vibrált az egész teste, hogy megzavarja támadóját, azonban Cale nem eresztette. Ismét lesújtott elektrokésével, ám ezúttal csak az octorid oldalát tudta megvágni, mire az dühösen ellökte magát és mindketten végigszántották az iszapos aljzatot. Ekkor történt, hogy Cale szemébe üledék került, amitől csak homályos foltokat látott, ám ez annyira megzavarta, hogy ellenfelének sikerült kiszabadulnia.

Az öreg octorid hátrarúgva elsodródott a férfitől, majd éles fogait kivillantva óvatosan hozzáért a sebeihez, melyekből sötét vér szivárgott. Kezdeti ijedtsége ellenére éktelen haragra gerjedt, aztán Cale-re támadt, aki a szemeit dörzsölve próbált szabadulni az iszaptól. Alighogy megtisztította a látószervét az octorid teljes súlyával nekirontott, és egy közeli sziklának taszította az egykori nyomozót, aki felnyögött a hátába nyilalló fájdalomtól. A lény időt sem hagyva neki újra támadásba lendült. Gyors volt és bosszúra éhes, végezni akart az emberrel, aki botor módon az életére tört.

Cale oldalába hirtelen égető kín hasított, ahogy az octorid széles kézfeje durván a bőréhez ért, majd a tenyerén és az ujjain lévő, apró fogakkal szegélyezett szívókorongok a húsába martak. Szabad kezével az

utolsó pillanatban ragadta meg a lény végtagját, ami egyenesen az arca felé száguldott. Meglepődött a teremtmény erejétől, miközben próbálta visszatartani az arcához közelítő kart. A fájdalom lassan az egész testében szétsugárzott. Mindez másodpercek alatt játszódott le, és tudta, hamarosan elájulhat a sokktól, ha nem cselekszik. Végző kétségbeesésében az elektrokést tartó kezét az octorid torka irányába lendítette. Tintaszerű, sötét vér buggyant elő és színezte el a vizet, ahogy a penge utat talált a lény nyakába. Az octorid, eleresztve a férfit, a torkához kapott, hiábavalóan próbálva elállítani a vérzést, miközben kintől gyötörve és fuldokolva vívta haláltusáját.

Cale nehézkesen ellökte magától a lényt, ami néhány görcsös rángatózás után egyszer csak teljesen mozdulatlaná dermedt. Teste ott lebegett a férfi előtt, akár egy bizarr látomás, mialatt Cale a kopoltyúin át lélegezve visszacsúsztatta tokjába a kését, majd megigazította a hátára erősített sugárvetőjét. Kimerítette a harc, ezért csak óvatosan érintette meg a derekán keletkezett sebeket, melyek szerencsére pusztán felületi sérülésnek bizonyultak. Semmi kétség, nem sok hiányzott hozzá, hogy a lény végezzen vele, szívókorongjai majdnem túl mélyre hatoltak a testébe.

Értékes időt vesztett az összeeséssel, így miután megvárta, hogy lelassuljon a szívverése, folytatta útját előre a tó túlsó felé. Úszás közben nyugalmat

erőltetett magára, hogy megőrizze a hidegvérét, mikor eljön a kellő pillanat. Higgadtnak kellett maradnia, hiszen Raven élete volt a tét, nem hibázhatott.

Remélte, hogy Nolan is készen áll a feladatra, ami rá várt.

A geológus, torkában dobogó szívvel osont a tó melletti aljnövényzetben. Puha léptei ágyúdörgésnek hatottak a számára, miközben egyre közelebb ért az octoridok kolóniájához. A kúp alakú, üreges homokbuckák között már észlelte a mozgolódást, ahogy a lények mindennapi teendőiket végezték, ivadékaik egymással kergetőzve hangoskodtak a vízparton. Nolan látta Raven oszlophoz kötözött alakját, és még ilyen távolságból is egyértelmű volt, hogy a nő mennyire szenvedett a tűző napon, mozdulatlanságra kárhoztatva és szomjúságtól gyötörtem

A férfi idegei pattanásig feszültek, ám igyekezett uralkodni a félelmén, tudta, hogy Cale számít a segítségére és Ravent sem akarta cserben hagyni. Így hát tovább óvakodott előre, és hosszú percek múltán elért a település széléhez, ahol már nem nőttek bokrok és elkezdődtek a homokbuckák. Nolan szinte moccanni sem mert, de végül óvatosan kikandikált rejtekhelyéről, futó pillantást vetve a tóra, ahol még nyomát sem látta Cale- nek. *Hol lehet?* A geológus elbizonytalanodott, mi tévő legyen. Kezdjen bele a figyelemelterelésbe most vagy várjon tovább? Komoly dilemma elé került, ám

váratlanul két octorid gyermek bukkant fel a közelében, majd birkózni kezdtek egymással.

Nolan még a lélegzetét is visszatartotta, nehogy felfigyeljenek rá a bokrok között. A gyerekek hangosan játszottak, ártatlan hadakozásuk viszont egyre inkább eldurvult, mígnem már olyan hevessé vált, hogy egy arra járó hímnek kellett véget vetnie neki. A kissé vöröses bőrű példány elzavarta a kölyköket, majd ment volna tovább a dolgára, azonban hirtelen mozdulatlanná vált. Nolan kerekre táguló szemekkel figyelte, ahogy szaglászni kezdett a levegőbe, aztán figyelme az aljnövényzetre irányult. A geológus homlokán kövér verejtékcseppek gördültek le ennek láttán.

A lény folyamatosan szaglászva közelebb lépett a bokrokhoz. Nolan légzése felgyorsult, vére hangosan dobolt a fülében, ahogy a szíve majd kiugrott a mellkasából, miközben lassan leakasztotta válláról a sugárvetőjét. Az octorid szemei összeszűkültek, hegyes fogakkal teli szájából halk morgás tört elő. Érezte, hogy van valaki a közelében, a geológus számára ez nyilvánvalóvá vált. Jeges borzongás járta át az octorid minden egyes lépésénél, mígnem a lény elérte a bokrokat, és Nolan a tettek mezejére lépett. Mozdulatait nem bátorság, sokkal inkább a félelem vezérelte, de végrehajtotta, amire vállalkozott.

Villámgyorsan felegyenesedve tüzet nyitott az idegen teremtményre. Lövése élesen villant, dörrenése

égzengésnek hatott és az octorid füstölgő lyukkal a mellkasában elvágódott. Ijedt hangok követték az eseményt, majd egy pillanatra síri csönd ülte meg a települést, miközben minden tekintet az aljnövényzetben álló geológusra szegeződött. Nolan zihálva nézett farkasszemet az octorid lakosokkal, látta a rémületet a gyermekek arcán, akárcsak a haragot a felnőttekén. Betolakodó volt, aki éppen végzett az egyik fajtársukkal. Tudta, ideje felvennie a nyúlcipőt, ezért habozás nélkül megpördült és rohanni kezdett. Az octoridok harci kiáltásának orgánuma egy vihar erejével támadt fel, majd az egész település mozgásba lendült, ahogy üldözőbe vették a férfit.

NEGYSZÁZVÉGI FEJEZET

Cale hallotta, mi történik az octorid faluban, miközben a víz eltompítva továbbította a hangokat. Ott lapult a tó felszíne alatt, közel a parthoz, mikor Nolan tüzet nyitott. Elmosódottan, de látta Raven oszlophoz kötözött alakját, érzékelte a bennszülöttek mozgását, amint a lövés hangjának irányába rohantak. Nolan megtette, amit kellett, eljött hát az idő a következő lépésre.

Cale előrelendítette a testét, majd szó szerint kiugrott a partra, sűrű vízpermetet húzva maga után. Mozdulata könnyed és elegáns volt, ahogy földet ért, halálra rémisztve egy fiatal octoridot. A gyermek a férfi láttán sietve beugrott a legközelebbi odúba, Cale azonban mit sem törődött vele. Habozás nélkül Ravenhez sietett, akinek béklyóit elvágta az elektrokéssel.

A nő alig akart hinni a szemének, mikor meglátta az egykori nyomozót.

– Cale! – kiáltott izgatottan, újjáéledt reménnyel a szívében, mialatt elzsibbadt végtagokkal a nyakába borult.

– Itt vagyok, nem lesz semmi baj! – ölelte át Ravent a férfi, majd forró csókot lehelt cserepes ajkaira. – Most pedig tűnjünk el innen!

Ekkor azonban vérfagyasztó üvöltés reszkette meg a

levegőt, és mindketten a hang irányába pillantottak. A Nolant üldöző octoridok közül megtorpant az egyik, és hátrafordulva szemtanúja volt a nő kiszabadításának. Abban a másodpercben jelzett a társainak, akik közül páran felsorakoztak mögé. Cale azonnal felismerte a fekete bőrű lényt: az alfa hím volt, a kolónia vezetője, ugyanaz a példány, ami kis híján megfojtotta a Látogatók városában. A hím, melynek annak idején végzett a párjával és az ivadékaival. Cale még ilyen távolságból is látta a szemében izzó gyűlöletet, amit iránta táplált, és érezte, hogy kiszárad a torka ennek hatására.

– Gyerünk! – szorította meg Raven csuklóját, majd mindketten rohanni kezdtek.

Az octoridok vezére és néhány másik fajtársa rögvest utánuk vetették magukat.

Nolan kétségbeesetten futott az életéért. Szélviharként tört át a bokrokon, azzal sem törődve, ha egy-egy tuskés ág felhasította a termoruháját. Hallotta a nyomában száguldó lények csörtetését, de csak egy röpke pillantást mert vetni hátra, majd még gyorsabb tempóra kapcsolt. Látta az éles fogakat, a vérben forgó apró szemeket, akárcsak a dühtől vibráló bőröket. A félelem, amit eddig elnyomott, gejzirként tört fel a szívében.

Az emelkedő felé rohant, erősen zihált, miközben a vére hangosan dobolt a fülében. Hirtelen mozgást érzékelt a szeme sarkából, majd egy octorid jelent meg a látóterében. A geológus rémülten kiáltott, ahogy a

humanoid lassan beérve készült rávetni magát. A következő pillanatban lövés dörrent, és az octorid holtan rogyott a talajra. Nolan önkéntelenül felnevetett, miközben Quinn ismét tüzelt. Az izzó plazmanyaláb elsüvített a geológus mellett, majd egy másik lény is összeesett, testével elgáncsolva több másik fajtársát.

Nolan elérte az emelkedőt, és felkapaszkodott rajta, de az utolsó métereken már Quinn is segített neki, mikor látta, hogy kezd lecsúszni. Rögtön utána két lövést is megeresztett, aztán a társához fordulva megveregette annak vállát.

– Jól van, Nolan?

– Azt... hiszem... – bólintott a sötétbőrű férfi a térdeire támaszkodva. – Cale... sikerült neki?

– Igen, láttam, hogy eloldozta Ravent. Elindultak a hegy felé.

– Jó... helyes...

Quinn ekkor lenézett az emelkedő aljára, ahol az éppen megérkező octoridok szintén mászni kezdtek.

– Ideje elpucolni! – szólt Quinn, és intett Nolannak, hogy kövesse.

Mindketten a visszavonulást választották, és rohanvást indultak a mocsár felé, ahogy Cale korábban utasította őket. Az octoridok, feljutva a dombtetőre, észrevették menekülő alakjukat és vicsorogva vetették utánuk magukat. Csupán egy-két nőstény torpant meg, akik inkább úgy döntöttek, hogy visszatérnek

otthonukba, vigyázni az ivadékokra.

A vadászokra bízta a további hajszt.

Amber nagyot nyújtózva ébredt, aztán Trevorhoz fordulva a férfi homlokára tette a kezét. Arcán széles mosoly terült szét, ahogy megérintette kedvese bőrét. A másodpilótának érezhetően lement a láza és normálisan lélegzett. A biológusnő gyengéden megsimította Trevor arcát, majd felállt, hogy megkeresse Tarq-ot. Szerette volna, ha az orvos megvizsgálja a férfit, mivel bízott benne, hogy tényleg javult az állapota.

A piramis tetején lévő kupolában azonban csak ők ketten tartózkodtak, és odakint sem talált senkit. A lépcsőkhöz sétálva lenézett a romos városra, ám csak a szél által felkavart por mozgolódott az épületek közt. *Hová tűnhetett Tarq és Erik?* – ráncolta a homlokát Amber. Eltöprengett rajta, hogy vajon mi készítette őket távozásra. *Talán a romok között vizsgálódnak?* Elképzelhetőnek tartotta, hogy túlságosan unatkoztak és inkább elindultak szétnézni, hátha felfedeznek valamit, ami eddig elkerülte a csapat figyelmét. Mégis, az ösztöne azt súgta, hogy másról lehet szó. Legszívesebben nekiállt volna megkeresni őket, azonban nem akarta magára hagyni Trevort, ezért türelmet erőltetve magára megfordult, hogy visszamenjen a kupolába.

Ekkor pillantotta meg a zöldesbarna foltot a holorádió közelében. Nem tudta, mit lát, így odament és leguggolva megvizsgálta, majd az ujj hegyét belemártva

megszagolta azt. Elfintorodott az erős illattól, és ahogy megtörölte a köveken az ujját egy rossz érzés kúszott fel lassan a mellkasába. A termozsákjához sietve elővette a mintagyűjtésre szolgáló szövetet, majd belemártotta a nedves anyagba. Kíváncsiságának engedve úgy döntött, hogy megvizsgálja, amíg a többiek visszaérnek, akárhol legyenek is.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Cale és Raven lélekszakadva menekültek üldözőik elől. Szerencsére volt némi előnyük, amit igyekeztek megtartani, miközben átvágtak az útjukba kerülő erdőn. Itt a fák bizarr, gombaszerű kinövéseknek tűntek, melyeknek kalapjából erekekkel átszőtt, emberfej nagyságú gömbök lógtak levelek gyanánt. A páros csak futó pillantást vetett rájuk, ezúttal nem volt idejük tanulmányozni környezetüket.

Érdekes módon a fák alatt nem nőtt aljnövényzet, így lábaikkal kemény, lapos talajon tapostak. Bokrok, hasadékok és üregek híján, ahol elbújhattak volna, nem maradt más választásuk, mint tovább törni előre a magányos hegy felé. Erőltetett tempójuk azonban hamarosan éreztette hatását, ahogy egyre inkább elfáradtak, izmaik égni kezdtek, ám tudták, hogy nem állhatnak meg. Kérve a fák közül egy tágas, füves mezőre jutottak, ahol békés növényevők legelésztek.

A Tronodon fajba tartozó állatok láttán Cale irányt váltva a csorda felé futott, maga után húzva Ravent. Úgy gondolta, ha felzavarják a szürke bőrű, gerincükön vörös csonttaréjt viselő, hosszúkás pofájú állatokat, akkor a forgatagban lesz esélyük lerázni az octoridokat. A növényevők persze úgy reagáltak felbukkanásukra, ahogy várható volt, miután közéjük futottak.

Figyelmeztető bőgést hallattak, majd a csorda mozgásba lendült, oszlopszerű lábaik alatt remegett a talaj. Cale tudta, hogy kockázatos ötlet volt ez a részükről, hiszen bármelyik pillanatban agyontaposhatták őket, azonban nem volt más választásuk. Döntésüket igazolni látszott, mikor hátrapillantva egy octoridot láttak félreugrani az egyik tronodon lába előtt.

Raven felsikoltott, ahogy hirtelen árnyék hullott rá, és Cale csak az utolsó másodpercben tudta maga felé rántani a talajnak csapódó végtag előtt. Ekkor a férfi mozgást észlelt a szeme sarkából, ahol az octorid váratlanul megjelent, hogy keresztezze az útjukat. Cale szinte nem is gondolkodott, mikor futás közben a lény felé fordulva egyszerűen a könyökével nekiugrott, kibillentve támadójukat az egyensúlyából. Az octoridot váratlanul érte a mozdulat, és ahogy az egykori nyomozó megtaszította, nekiütközött a mögötte lévő növényevő lábának, amitől elvágódott. Cale még látta, amint a hátulról érkező tronodon eltaposta a humanoidot.

Pár perc múlva már ismét a sűrűben találták magukat, miután baj nélkül kiváltak a csordából, és bevetették magukat a fák közé. Még sokáig hallották a növényevők vonulásának robaját, ahogy kidöntöttek minden fát, ami az útjukba került. Továbbra is a hegy felé tartottak, ám előtte tettek egy nagyobb kitérőt megtévesztés gyanánt, és csak ezután fordultak ismét

távoli céljuk irányába. Egyre jobban ziháltak, kénytelenek voltak lassítani a tempón, hogy levegőhöz jussanak. Úgy tűnt, sikerült lehagyniuk az octoridokat, nem észlelték jelét, hogy még mindig követnék őket. Cale azonban tudta, a látszat csalóka lehet, különösen a vadonban, ahol a természet kegyetlen törvényei uralkodtak.

A hegyhez közeledve lelki szemei előtt újra és újra megjelent a vörös indákkal szegélyezett barlang sötéten ásító képe. Egy érzés, egy idegen akarat hajtotta előre, úgy húzva maga felé, mintha csak lasszót dobtak volna a nyakába. Nem sejtette, mi lehetett a célja, de érezte a Sors vagy talán a Végzet hideg érintését a gerincén, melybe enyhén beleborzongott. Bármi várta is odafönt a hegyoldalon, Cale-t szemelte ki magának, és a férfi képtelen volt ellenállni tovább a hívásának.

Amber türelmesen várta, hogy a zöld folyadékból vett minta elemzésével végezzen a holopadján. A biológusok eszköze módosított fajta volt, mely tartalmazott egy keskeny rekeszt, amibe elhelyezhették magát a mintát és a készülék lézeres letapogatója beolvasta annak adatait. A nő tudta, hogy a folyamat hosszú percekot vesz igénybe, így Trevor mellett ülve elmerült a gondolataiban.

Még mindig Tarq-on járt az esze, ösztöne azt súgta, hogy valami baj történhetett és az érzéstől nem tudott szabadulni. Nagyot sóhajtván végül megdörzsölte a

halántékát. *Az egész átkozott expedíció egy kibaszott nagy katasztrófa!* – sóhajtott Amber. Minden rosszul sült el, mióta leszálltak a bolygóra, egyik veszélyből a másikba sodródtak, akár száraz falevelek a szélviharban. Az octoridok támadása, Trevor megsebesülése, amit csak tetézett Tarq és Erik mostani eltűnése.

Komor gondolataiból a másodpilóta hangja zökkentette ki, miután magához térve észrevette, hogy a nő ott ült mellette.

– Am... Amber... – suttogta kiszáradt torokkal Trevor, mire a nő meglepetten pillantott rá, és az arcára azonnal széles mosoly ült ki. Végtelen öröm és megkönnyebbülés öntötte el, ahogy látta a férfit visszanyerni a tudatát.

– Trevor! – hajolt a másodpilóta fölé, majd megcsókolta szerelmét. – Végre magadhoz tértél!

A férfi szemei szenvedélyesen csillogtak a csók hatására, Amber mintha életet lehelt volna belé. Legalábbis ő így érezte. Ekkor azonban bevillantak elméjébe utolsó emlékei, és rögtön árnyék suhant át az arcán, majd gyengéden megszorította Amber karját.

– Mi történt? Az octoridok...

Amber mosolya elhalványult a kérdés hallatán, mivel nem tudta, hogyan is mondja el neki a történeteket. Végül úgy döntött, az lesz a legjobb, ha őszintén válaszol, ezért miután adott egy kis vizet a férfinak, beavatta a fejleményekbe.

– A... támadást követően sajnos Ravent elhurcolták az octoridok, Trevor. Senki nem tudta megakadályozni, de Cale, Quinn és Nolan a megmentésére indultak. Erik is megsebesült kicsit, bár nem olyan súlyosan, mint te, ezért Tarq és én itt maradtunk veletek, hogy gondoskodjunk rólatok.

– Ezek szerint... hiába álltam útjukat... – suttogta Trevor, és lehunyta a szemét egy pillanatra, ahogy csalódottságában maróan keserű íz terjedt szét a szájában.

– Nem a te hibád, Trevor – próbálta vigasztalni Amber a férfit, gyengéden megérintve a vállát. – A kudarc sem a sajátod, hiszen nem egyedül tartózkodtál a kupolában, velünk együtt néztél szembe azokkal a lényekkel. Így is csoda, hogy életben maradtál. Gondolod, Raven téged hibáztatna a történetekért? Nem ilyennek ismertem meg. Te mindent megtettél, ami lehetséges volt.

Trevor hosszasan emésztette a nő szavait, mígnem felsóhajtva szomorúan Amberre emelte a tekintetét, ujjait kedvese ujjai közé fonta.

– Igazad van. Tudom, hogy nem tehettem többet, én csak...

– Hős szerettél volna lenni, akár a bátyád volt – fejezte be a mondatot helyette Amber, mire Trevor bólintott.

– Valami olyasmi, igen.

– Megértem az érzéseid, de szerintem a bátyád büszke lenne rád, Trevor. Az életed kockáztatásával próbáltad megakadályozni, hogy elvigyék Ravent. Mi ez, ha nem bátorság és önzetlenség? Ezek az ismérvei az igazi hősöknek, és a szememben már régóta az vagy.

A másodpilóta szívét melegség járta át Amber szavainak hatására, és szerelemtől csillogó szemei láttán gyengéden magához húzta a nőt, majd ajkaik forró csókban egyesültek. Az átélt borzalmak ellenére itt voltak együtt, testben és lélekben közel egymáshoz, ami megnyugvással töltötte el háborgó lelküket.

Idilli percüket azonban váratlanul léptek koppanása zavarta meg, és a piramisról levezető lépcsők felé fordulva a mérnököt látták felbukkanni. Erik fáradtan kaptatott fel a kupolához, verejtékes homlokát és viseltes termoruháját vörös por színezte meg.

– Trevor! Hát magához tért? – intett feléjük, mikor észrevette a párost.

– Igen, már jobban vagyok – biccentett Trevor, mire Erik hümmögéssel és halvány mosollyal nyugtázta a választ.

– Merre járt, Erik? És hol van Tarq? – szegezte a mérnöknek a kérdést Amber, aki egyre nyugtalanabbá vált az orvos miatt.

– Ó, ne aggódjon, Miss Jadin! – legyintett Erik flegmán. – Csak lesétáltunk a romokhoz, kicsit bejártuk a várost, hogy ne unatkozzunk. Tarq még lent maradt, azt

mondta kedve támadt felfedezni mindent. Figyelmeztettem, hogy csak óvatosan mászkáljon be az épületekbe, de biztosított, hogy nem lesz baj. Gondolom, hamarosan visszajön, nekem már elég volt a túrából. Ha nem haragszik, most innék egy kevés vizet, aztán megbütykölném a holorádiót.

– Mi baj van vele? – ráncolta a homlokát Trevor, ahogy a könyökére támaszkodva felült.

– Még nem tudom pontosan – vont vállat Erik. – Pár órája kommunikáltunk a hajóval, de az adás hirtelen megszakadt, szerintem valami érintkezési probléma lehet a vezetékekkel.

– És meg tudja majd javítani?

– Azon leszek – dörmögte a mérnök, ezzel lezárva a témát, miközben elindult a kupola vége felé, hogy igyon a hajnalban összegyűlt vízkészletből.

Amber hosszasan bámult a férfi után, valami zavarta a viselkedésében, valami megfoghatatlan, mintha egy sötét árnyék telepedett volna rá. Nem tudta pontosan meghatározni, de Erik ridegsége feszültté tette. Ekkor a holopadja halkan csippantott, jelezve, hogy elkészült a minta elemzése, és a nő a készülékkel leheveredett Trevor mellé. A másodpilóta kíváncsian bámulta, ahogy a készülékkel foglalkozott, majd alaposan meglepődött, mikor Amber szemei kerekre tágulva meredtek az előtte lévő holografikus képre. A DNS láncot és különféle adatokat tartalmazó ábra láttán Amber olyan merevvé

vált, akár egy szobor, tekintetébe jól látható félelem költözött.

– Mi a baj? – érdeklődött Trevor, miközben Erik kísértelt a kupolából a rádióhoz.

Amber zaklatottan pillantott a férfira, majd rövid habozás után suttogva beszámolt a zöldesbarna foltról odakint. Közelebb hajolva a másodpilótához csak két szót suttogott a fülébe.

– Mertaur vér.

Mindketten tudták, ez mit jelent. Valami szörnyű dolog történt a társukkal, és Erik egyértelműen hazudott vele kapcsolatban. Nem maradt kétségük felőle, hogy nem bízhattak meg tovább a férfiban.

Ugyanaz a ki nem mondott kérdés motoszkált a fejükben, mikor találkozott a tekintetük.

Mi folyik itt?

NEGYSZÁZHATVANKETTES FEJEZET

Késő délutánra járt az idő, mire elérték a hegy lábát. A közelben egy apró forrás bugyogott elő a sziklák közül, majd keskeny patakot képezve csordogált tovább az erdő felé. Cale és Raven engedélyeztek maguknak néhány percnyi pihenőt, melynek során mohón itták a friss, jéghideg vizet, majd kimerülten leheveredtek mellé. A párás levegő és a forrás megnyugtató hangja segített nekik megszabadulni a felgyülemlett feszültségtől. Sajgott az egész testük, izmaik égtek a megerőltetéstől.

Nem szóltak, csak némán pihegtek egymás mellett, hátukat a szikláknak vetve. Cale párszor megrázta a fejét, mivel ismét látta a barlangot, miközben elméjében újra és újra felcsendült egy hívó hang: *Gyere, Cale! Várlak!* Először Selina hangjára ismert benne, ám másodjára már egyértelműen mélyebbnek érződött, megfoghatatlannak... túlviláginak. A férfi lehunyta a szemét egy pillanatra, ahogy mély levegőt véve igyekezett megőrizni higgadtságát. *Vajon mindez valóság vagy csak képzelődöm?* Folyamatosan mardosták a kételyek, ugyanakkor az ösztöne azt súgta, hogy végig kell mennie az úton, amin elindult.

Saját maga érdekében, de ki kellett derítenie, mi lapult annak a barlangnak a mélyén!

Gondolataiból Raven zökkenetesen ki, ahogy

megérintette a férfi vállát.

– Cale! Mi az ott? – mutatott a távolba a nő, hangjában tapintható feszültséggel.

A hajdani nyomozó tekintetével követte Raven ujját, és a távoli erdő sötét sávja felé nézett.

– Jönnék! – sziszegte, és talpra ugrott az octoridok által felvert porfelhő láttán.

– Rátaláltak a nyomainkra? – kérdezte nyugtalanul a nő, miközben ő is felállt.

– Vagy követték a szagunkat. Akárhogy is, mennünk kell!

Cale útközben elmondta, hogy egy barlangot keres a hegyen, így Raven tisztában volt a céljukkal, ezért nem is tiltakozott, mikor elindultak fölfelé a hegyoldalon. A friss víz és a rövid pihenő újult erőt adott nekik, hogy leküzdjék a kavicsos, sziklával tarkított emelkedőt. A töredezett oldalú hegyre viszonylag jól látható ösvény vezetett fel, és mikor rátértek néhány repedezett, simára csiszolt kövekből álló lépcsőre, Cale rájött, hogy egykor a Látogatók által vájt úton haladtak. A lépcsők azonban csak néhány méterig tartottak, majd utána teljesen eltűntek, ahogy az erózió és a földmozgások nyomán megsemmisültek. Ennek ellenére a lépcsők egykori nyomvonala halványan kivehető maradt.

Cale és Raven óvatosan, de határozottan lépdelve haladtak fölfelé, tarajos sziklák, mélyedések és eső által keletkezett vízmosások mellett. Egyenetlen talajon

jártak, időnként meg kellett kapaszkodniuk, nehogy megcsússzanak, de egymást segítve lassan egyre feljebb jutottak. A csúcs közelében sűrű felhők gomolyogtak, és lentről nézve a hegy méretei csak még impozánsabbnak hatottak. Úgy érezték magukat, akár egerek egy óriás hátán. Mindezt csak tetézte a magasból való kilátás, ahogy eléjük tárult az egész vidék, miközben a helyi Nap lassan ereszkedni kezdett a horizont felé. Megnyúltak az árnyékok, elmélyültek a színek és az ég aranyló fénnel felragyogott egy rövid időre.

Csak hogy nem gyönyörködhetek sokáig a tájban, mivel az octoridok elérték a hegyet, és azonnal mászni kezdtek utánuk. A fekete bőrű alfahím vezette őket, fogaikat vérszomjasan csattogtatva, gyorsan közeledtek. Cale a tucatnyi humanoid láttán elkáromkodta magát, majd intett Ravennek, hogy kövesse. Az emelkedő egyre meredekebbé vált, végül már négykézláb kellett mászniuk, óvatosan egyensúlyozva és támaszkodva a sziklák között.

Nyomukban a vadászokkal egyre magasabbra jutottak, ám a köztük lévő távolság fokozatosan csökkent. Ők azonban nem adták fel, kétségbeesetten törtek előre, miközben felerősödött a szél, ami hangosan süvített a sziklák között, akár az elátkozott lidércek. Több száz méter magasan jártak, alattuk szédítő mélység tátongott, és ekkor fölnézve megpillantották a barlangot.

Ott sötétlett a magasban, mintha csak egy gigantikus

lény tágra nyitott szája lett volna. *Közel járunk* – gondolta Cale, melynek hatására megacélozta akaratát, további erő kifejtésre ösztönözve fáradt végtagjait.

Nem sokkal ezután történt, hogy Raven rosszul lépett, lába alól egy öklömnyi kő kifordult, és hangosan sikoltva jó néhány métert csúszott lefelé, mire meg tudott kapaszkodni egy sziklában. Cale azonnal elkezdett lefelé ereszkedni, hogy segítsen neki visszamászni, ám ekkor meglátta az alig néhány méterre lévő octoridokat. A lemenő nap fényében vörös szemük csak még inkább lángolt, ahogy zsákmányuk szinte karnyújtásnyira került hozzájuk. A férfi kapkodó mozdulatokkal lemászott Ravenhez, majd a karját nyújtotta, hogy segítsen a nőnek elindulni fölfelé.

A következő pillanatban azonban egy fiatal, vakmerő octorid kitört a társai közül, és egy ugrással Raven mögött termett. Hosszú karját kinyújtva megragadta a nő bokáját, és húzni kezdte maga felé. Raven ijedten kiáltott, miközben Cale-nek mindkét kezével meg kellett tartania, nehogy a lény lerántsa, azonban ennek köszönhetően képtelen volt elővenni a fegyverét. Akár egy bizarr kötélhúzás, úgy feszültek egymásnak a felek, miközben a többi octorid acsarkodva mászott egyre följebb.

Látva, hogy Cale tehetetlen, Raven a félelemtől hajtva kétségbeesett megoldást választott. Kitépte kezét a férfiéből, majd engedte, hogy a támadója magához

húzza, ám közben felkapott egy öklömnyi követ, aztán teljes erőből állon vágta vele az octoridot. Hallotta a csont reccsenését, ahogy a lény elvágódva a társai közé zuhant, de nem volt idő az ünneplésre. Raven azonnal Cale felé mászott, aki időközben előhúzta sugárvetőjét, és tüzet nyitva leszedte az egyik humanoidot.

– Siess! – kiáltott, hogy sürgesse a nőt, majd ő is elindult fölfelé.

Időnként megeresztett egy-egy lövést hátrafelé, bízva abban, hátha feltarthatja a ragadozókat. Csakhogy ez hiú ábránd volt, és erre rövidesen Cale is rájött. Az octoridok kitartóan nyomultak előre, mit sem törődve az izzó plazmasugarakkal. Cale tudta, hogy percekben belül beérik őket, aztán végeznek velük. *Nem! Nem fogom hagyni!* Agyában száguldottak a gondolatok, ahogy megoldás után kutatott, miként szabaduljanak szorult helyzetükből. Végül egyetlen kézenfekvő megoldás jutott csak az eszébe. Elég volt egy pillantást vetnie közvetlen környezetére, hogy cselekedjen.

Lábait megvetve a fegyver csövét a hegyoldal talajára szegezte, majd több sorozatot is leadott a kavics és sziklák borította felszínre. A plazmasugarak energiája apró lyukakat robbantva, kisebb-nagyobb köveket mozdított ki a helyükről. A keletkezett kőlavina hangos dübörgéssel indult meg lefelé a lejtőn, egyenesen az octoridokra zúdulva. Vastag porfelhő szállt a magasba, ahogy a törmelékkel egyre nagyobbá válva robogott a

mélybe.

Az octoridok ezt látván rémülten próbáltak elmenekülni, azonban nem maradt rá elég idejük. A porfelhő miatt Cale nem látta tisztán, mi történik, csak néhány alakot tudott kivenni, ahogy reménytelenül küzdöttek a lavinával. A kőáradat még hosszú ideig robajlott, ám fokozatosan távolodott, mígnem már csak halk morajlás maradt a mélyben. Cale megkönnyebbülten felsóhajtott, majd fegyverét a hátára vetve Raven nyomába szegődött.

Még hosszú percekig kapaszkodtak felfelé, az utolsó métereken már egy függőleges sziklafalon kellett a barlanghoz jutniuk. Szerencsére több kisebb mélyedés és kiálló perem segítette a mászást, így hamarosan már ott álltak a sötét üreg előtt. Cale zihálva bámulta a barlangot, melynek feketesége áthatolhatatlannak, mégis oly hívogatónak tűnt. Az üreg körül egy kúszónövény vörös indái tapadtak a szürke sziklához, mintha csak a hegy vérerei lettek volna.

Az egykori nyomozó alig akart hinni a szemének, ugyanakkor rádöbben, hogy nem örült meg és a képzelgéseai valódiak voltak, megnyugvással töltötte el a szívét. Teste mégis megborzongott.

Lépj hát be, Cale! A hang ismét megszólalt az elméjében, és mély levegőt véve megfogta Raven kezét, hogy együtt hatoljanak be a barlangba. A nő azonban nem mozdult, még akkor sem, amikor a férfi előrelépett.

Cale zavartan pillantott rá, nem értette, miért hezitál.

– Egyedül kell menned – adta meg a választ Raven, és halványan elmosolyodott. – Nekem itt kell maradnom.

– Miért? Tarts velem, Raven! Bármilyen lapul odabent, neked is jogod van látni.

– A döntés, bár nem én hoztam, már megszületett, Cale. Nem követhetlek oda.

A nő szavai hallatán Cale szemei döbbenetesen elkerekedtek.

– Te is hallottad a barlang hangját.

– Igen – bólintott Raven, és elengedte a férfi kezét. – Menj csak! Megvárlak.

Cale pár másodpercig hezitált, hogy mitévő legyen, de aztán elfogadta a szabályokat. Nem szívesen hagyta magára a nőt, ám nem maradt más választása.

– Hamar visszajövök! – ígérte, és szembenézve a barlang sötétjével határozott léptekkel behatolt az üregbe.

Alakját hamarosan elnyelte a feketeség, mintha egy gigászi szörny torkába sétált volna bele. Raven hosszasan bámult a férfi után, aztán karjait maga köré fonva leheveredett, hogy megpihenjen. Lassan alkonyodni kezdett, ezért lélekben felkészült, hogy hamarosan leszáll az éjszaka, amit lehet, egyedül kell majd töltenie.

Az idegen entitás, ami felérve megszólalt az elméjében, biztosította róla, hogy minden rendben lesz,

komor gondolataitól mégsem tudott szabadulni.
Nyugtalanságát csak tetézte a szüntelen süvítő szél
hangja, mely kárhozott lelkek sikoltására emlékeztette.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Amber és Trevor türelmesen várták, hogy besötétedjen, majd úgy tettek, mintha elaludtak volna. Erik horkolását hallva azonban felpattant a szemük, és Amber óvatosan mozgásba lendült. Még korábban megegyeztek benne, hogy átkutatják a férfi termozsákját, hátha találnak valamit, amiből választ kaphatnak arra, mi készítette Eriket ilyen súlyos árrulásra.

Miközben Trevor, aki még túl gyenge volt ahhoz, hogy felkeljen, szemmel tartotta a szunyókáló mérnököt, Amber kiosont a kupolából. Megbeszélték, hogy ha Erik felébredne, akkor Trevor hangosan köhint egyet, jelezve a nőnek, így hát Amber a holorádió mellé húzódva nekilátott átnézni a termozsákot. Az ezüstös holdfény és a csillagok kellő fényt szolgáltatottak, hogy láthassa a táska tartalmát. Élelmiszerrudakon, a rádióhoz való apróbb alkatrészekon és javítókészleten kívül azonban máson nem akadt meg a szeme. Alaposan átnézte a termozsákot, és mikor már azt hitte, hogy semmit nem talál, az egyik zsebben rábukkant valamire: egy alig tíz centiméteres fémhenger akadt a kezébe.

Homlokráncolva meredt az ismeretlen tárgyra, nem tudta, mi célt szolgálhat. Ahogy össze-vissza forgatta valami megmozdult a belsejében, mire az oldala

felpattant, és egy apró holokivetítőt tárt a szeme elé. Az eszköz azonnal bekapcsolt, és a néma mozgóképfilm, ami megjelent a szeme előtt, egy vörös hajú nőt és a szőke hajú kislányát ábrázoltak, ahogy egymásba kapaszkodva ölelkeztek a földön ülve. Valamilyen rideg, kőfalakkal körülvett helyiségben tartózkodtak. Ennek ellenére egy átlagos családi felvétel is lehetett volna, ha a tekintetükben nem csillogott volna félelem és nem álltak volna mögöttük fegyvert tartó, csuklyás alakok. Fenyegető jelenlétükre csak rájátszott, hogy az arcuk nem látszódott, mintha gonosz szellemek megtestesülései lettek volna.

A felvétel csak egy percnyi hosszúságú volt, melynek a végén hatjegyű, ponttal elválasztott számkód jelent meg. *Mi lehet ez?* – gondolta Amber, ám ekkor hangos köhíntés hangja ütötte meg a fülét. Pánik rohanta meg, tudta, hogy a jelzés annak szólt, hogy Erik felébredt. Gyorsan kikapcsolta hát a készüléket, majd kapkodó mozdulatokkal visszarakta a termozsákba. Már csak egy probléma akadt: valahogy vissza kellett csempésznie a táskát a helyére. Megfordult, hogy visszatérjen a kupolába, ám legnagyobb rémületére Erik már ott állt mögötte, és egy hirtelen mozdulattal megragadta a nő csuklóját. Olyan erővel szorította, hogy Amber kínjában térdre rogyott, elejtve a termozsákot. Csak most vette észre a férfi másik kezében lévő sugárvetőt, amit egyenesen rászegezett.

– Nem szeretem, ha turkálnak a holmimban, Miss Jadin. Azt a felvételt nem szabadott volna látnia! – ingatta a fejét a mérnök.

Amber testét jeges rémület járta át, és kétségbeesetten pillantott a kupola bejáratára. *Trevor, segíts!*

– Ó! Talán a bátor lovagját várja? – mosolyodott el hidegen Erik. – Attól tartok, nem áll módjában csatlakozni hozzánk.

– Mit tett vele? – kérdezte elszörnyedve Amber, majd feljajdult, ahogy a férfi fokozta szorítását a karján.

– Még semmit, csak leütöttem, alighogy maga a táskámmal kijött ide. Éberén figyelt, nem volt egyszerű úgy felkelnem, hogy ne vegye észre. Mit gondol, ki volt, aki az előbb köhintett egyet? Tudtam, mire készülnek.

– Miért csinálja ezt, Erik? – kérdezte a nő, aki még a gyér látási viszonyok ellenére is észrevette, hogy árnyék suhant át a férfi arcán.

– Miattuk, akiket a felvételen látott – felelt Erik rövid hallgatást követően. – Én nem akartam ezt, de nincs más választásom. Azzal bíztak meg, hogy sabotáljam az expedíciót. Nem tehettem mást, ha még valaha élve akarom látni a családomat.

– Azt akarja mondani, hogy...?

– Igen, elrabolták a feleségem és a lányom! – sóhajtott Erik, és bánata jeleként a vállai is megereszkedtek. – Azok az állatok így kényszerítenek a küldetésem elvégzésére. Tudták, hogy meddig tart ide az út, mindent

kiszámoltak, lassan el kell küldenem nekik az ön által látott kódot. Ha nem teszem... megölik a családomat. A holorádió segítségével rá tudok majd csatlakozni a MERIDIAN rendszerére, ami elég erős jelet fog tudni küldeni, hogy egy év alatt megérkezzen a Tejútrendszerbe.

– És úgy gondolja, a családja elrablói betartják az alku rájuk eső részét? – nézett kihívóan a férfira Amber, mire Erik elengedte a csuklóját, és felsóhajtott.

– Biztosítottak róla, hogy így lesz. Indulás előtt engedélyeztek egy rövid beszélgetést, és a feleségem azt mondta, nem esett bántódásuk, de szigorú őrizet alatt tartják őket. Muszáj betartanom a szabályokat. Az ő érdekükben.

– Erik... nem tudom, kik ezek, de felhasználják magát – próbált logikusan érvelni Amber. – Bűnözők szavában akar megbízni? Mi a garancia arra, hogy elengedik a szeretteit? Ne menjen bele a játékukba! Még nem késő, hogy a helyes utat válassza. Visszatérünk a Galaktikus Unióba, és segítünk megmenteni a családját!

– Nem kockáztathatom a feleségem és a lányom életét, Miss Jadin! – vágott vissza dühösen a férfi. – A csapatból senki nem fog mellém állni, ha megtudják, milyen szerepet játszottam az expedícióban. Emberek halála szárad a lelkemen. Nem gondoltam, hogy valaha is erre az ösvényre fogok lépni, de már nem fordulhatok vissza. Egy szörnyet csempésztem fel a MERIDIAN fedélzetére.

Tarq... majdnem rájött az igazságra, kénytelen voltam lelőni. Maguk szintén az utamba álltak.

– És most minket is meg akar ölni, Erik? – szegte fel dacosan az állát Amber. – Mit gondol, a családja büszke lenne magára ezek után?

– Megértenék, hogy értük tettem – biccentett a mérnök, bár nem túl meggyőzően. – Majd később eldöntöm, mihez kezdek magukkal, de addig nem szeretném, ha kellemetlenséget okoznának!

Ezzel a mérnök lezárta a beszélgetést, magához vette termozsákját és a karjánál fogva visszahurcolta Ambert a kupolába, ahol az ájult Trevor mellé lökte. Táskája egyik zsebéből hosszú, fémből készült gyorskötözőket vett elő, majd utasította a nőt, hogy kötözze meg velük a másodpilótát. Amber vonakodva, de engedelmeskedett, majd miután végzett, Erik hátracsavarta a karjait, és őt is béklyóba verte. A nő reményvesztetten és zaklatottan bámulta, ahogy ezt követően a mérnök kiment a holográdióhoz, hogy elküldje a kódot azoknak, akik elrabolták a családját. Amber szavai azonban még hosszú percek múltán is ott visszhangzottak a fejében. Átgondolta mindazt, amit elkövetett, szégyenérzet árasztotta el a szívét, de tudta, hogy ez olyan teher, amit magával kell cipelnie. Nem tudta, miért kényszerítették az expedíció szabotálására, de ez már nem is számított.

Megvolt a saját küldetése, amit be kellett fejeznie.

Síri csönd uralkodott a barlangban, miközben Cale

vakon tapogatózva botorkált előre a fal mentén. Érezte, hogy tágas tér veszi körül, nyugodtan kihúzhatta magát, így bátrabban lépkedett. A járat, amennyire meg tudta állapítani, sehol nem ágazott el, azonban teljesen elvesztette az időérzékét a sötétben. Fogalma sem volt, mennyi ideje tartózkodott a barlangban, teste és lelke szinte egybeolvadt a feketeséggel.

Mintha csak egy álomban járt volna, lépteinek hangja elkeveredett a testetlen, túlvilági suttogásokkal, melyek azóta kísérték, hogy behatolt az üregbe. A hangok teljesen körülvették, nem lehetett meghatározni a forrásukat, sem szavaik értelmét. Cale hevesen zakatoló szívvel tört előre, nem hagyta eltántorítani magát, bár a jelenségtől megborzongott. Hamarosan aztán halványkék derengésre figyelt fel, ahol a járat balra kanyarodott. A fényt követve indult hát tovább, hogy néhány méter után egy kisebb teremben találja magát.

Félhomály uralkodott a helyiségben, de tisztán kirajzolódott előtte a környezete, mintha maguk a kövek izzottak volna kékesen. A terem közepén egy fekete, olajosan fénylő tavacska terült el, melyben mintha csillagok tükröződtek volna vissza. Körülötte körkörös alakzatban több tucatnyi, három egymásra halmozott kőből álló kis torony állt. Cale figyelmét azonban nem ezek vonták magukra, hanem a tóból váratlanul kiemelkedő, féhéren ragyogó alak. A férfi földbe gyökerezett lábakkal, tágra nyílt szemmel bámulta a víz

fölött lebegő, áttetsző lényt, melyhez foghatót korábban még sosem látott.

Magas volt és karcsú, testén kék, szalagokból álló ruhát viselt, míg szürke bőrét pikkely borította. Keskeny arcában nagy, fekete szemek ültek, lapos orrából csonttaréj futott fel a homlokára, ami legyezőként szétterülve egyfajta védőpáncélt emelt a koponyája köré. Háromujjú kezeit széttárva, barátságos tekintettel pillantott az egykori nyomozóra, és keskeny szája sarkában, mintha halvány mosoly játszott volna. Ezzel egyidőben Cale, aki ösztönösen a hátán lévő fegyverérét nyúlt, ismét meghallotta a hangot, ami a barlanghoz vezette.

– *Eljöttél hát! Légy üdvözölve, Cale Jonson!*

A férfi mozdulata megtört, majd összeszedve bátorságát közelebb lépett a tóhoz. Nehezen tolultak szájára a szavak, mintha félt volna megtörni a terem csöndjét.

– Mi vagy te? – kérdezte suttogva.

– *Nincs nevem, sosem volt, de azt tudom, mi vagyok. Az ivoik, átlalatok csak Látogatóknak nevezett lények tudatának kivetülése, egy emlék.*

– Emlék? – ismételte Cale motyogva, majd a homloka ráncokba szaladt. – Selina... ugyanezt mondta a látomásban. Végig... te voltál az?

– *Utat kellett találnom az elmédhez, Cale. Rajta keresztül tudtam csak megérinteni a tudatod, hogy*

kiemeljelek a sötét gödörből, amibe magadat taszítottad. De válaszolva a kérdésedre... nem. Gyakran beszéltem hozzád, azonban Selinát sosem személyesítettem meg. Elértem, hogy kapcsolatot tudjatok teremteni, mert erre volt szükséged. A lelkiismereted vastag falat emelt az elméd köré, nem volt egyszerű áthatolni rajta.

– Hogyan lehetséges ez?

– Sok dolgot nem tudsz még, ám okkal vagy most itt.

– És mi lenne ez az ok? – kíváncsiskodott a férfi, hangjában gyanakvással.

– Feladatom van a számodra. Régóta vártam az érkezésed, de csak most jött el az idő, hogy válladra vedd a felelősséget, melyet az Univerzum rótt ki rád.

– Miféle felelősséget?

– Azt a terhet, amit senki más nem cipelhet. Erős a szíved, minden átélt esemény ide vezetett, Cale. Kozmikus veszély közeleg, örök sötétség. Útját kell állni, vagy minden elvész!

NEGYPENNEGYEDIK FEJEZET

Cale-nek kellett egy kis idő, hogy felfogja az elhangzottakat, de még így is össze volt zavarodva.

– Nem értem. Még ha el is hiszem, amit mondasz, akkor is felfoghatatlannak érzem. Miért én lettem volna kiválasztva ilyesmire?

– *Mert különleges vagy, Cale. Mindig is az voltál, csak nem tudtál róla* – felelt a szellemalak. – *Túlélted az A'oma-gyökér „próbáját”, mikor átgyúrta a tested és megkaptad a kopoltyúidat. Ősi, tiszta vér folyik az ereidben. Az első emberek vére.*

– Lehetetlen! – ingatta a fejét a férfi hitetlenkedve. – Az évmilliók folyamán elkerülhetetlen, hogy minden vérvonal beszennyeződjön, ahogy keverednek.

– *Az ivoik gondoskodtak róla, hogy a vérvonalad megtisztítsa magát. Te vagy rá az élő bizonyíték. Emlékezz! Voltál valaha súlyos beteg? Akár gyermekként?*

Cale elmerült az emlékeiben, de nem tudott egy alkalmat sem felidézni, mikor rosszul érezte volna magát egy vírus vagy bármilyen egyéb fertőzés miatt. Józan esze hevesen tiltakozott az áttetsző idegen szavai ellen, mégis a szíve igaznak érezte azokat. Ennek ellenére maradtak kérdései.

– A betegségekben talán igazad van, de mire céloztál azzal, hogy az ivoik gondoskodtak a vérvonalról?

– Arra, hogy nekik köszönhetően jött létre, így alkották meg. Egy ideillő hasonlattal élve: az ivoik voltak az Univerzum kertészei. Elvetették az élet magvait és gondozták, mikor szárba szökkenek. Fényt akartak vinni a sötétségbe. Meteorok ezreit lötték ki a világűrbe, melyekben ott utaztak a megfelelő molekulákat és baktériumokat tartalmazó kapszulák. Később aztán expedíciókat indítottak, hogy ellenőrizzék, a megtermékenyített világok mennyit fejlődtek. Az élet csak kevés bolygón tudott gyökeret verni. Akadtak planéták, ahol hagyták a maguk medrében örvényleni a dolgokat, máshol beavatkoztak, ha úgy látták jónak. A Föld is ilyen hely volt, így az emberek lassan elkezdtek öntudatra ébredni és fejlődni. Látna, hogy ígéretesen alakulnak a dolgok, az ivoik tovább álltak. Más világokra utazva vigyázták és terelgették a „gyermeküket”. Egymás után emelkedtek fel a civilizációk a Kozmoszban, mítoszok és legendák köntösébe öltöztetve ősi teremőiket. Idővel, ha egy társadalom kulturálisan és technikailag elérte a fejlettség megfelelő szintjét, akkor engedélyezték, hogy csatlakozzanak az Ivoi Impériumhoz. Galaxisról galaxisra terjedt a birodalmuk, és bár néha előfordultak kisebb-nagyobb konfliktusok, összességében béke honolt mindenhol. Idegen fajok kerültek kapcsolatba egymással, mérhetetlen tudás cserélt gazdát az évezredek során. Az élet fényesen ragyogva burjánzott az Univerzumban.

Ennél a pontnál a szellemalak rövid szünetet tartott,

ahogy elrévedő tekintetével a múlt messzi horizontját pásztázta. Végül csonttaréj borította fejét lehajtva felsóhajtott.

– Azonban mindennek ára van, ahogy kezdete és vége is. Az Ivoi Impérium terjeszkedése nem folytatódhatott a végtelenségig. Létezik egy hely az Univerzumban, amit sosem lett volna szabad elérniük. Egy hely, ahol nem születnek csillagok és sötétség uralkodik: az Üresség. Ennek a területnek a mélyén ott lapult Erebosz, a lény, aki az Univerzummal együtt fogant. A Káosz gyermeke volt ő, erejét a Sötétség táplálta, mindaz a negatív energia, mely a Kozmosz egyensúlyáért felel. Erebosz azonban nem tűrhette, hogy fény ragyogja be a feketeséget, és előbújva háborút indított az Impérium ellen. Felfoghatatlan pusztulás járt a nyomában, érkezését mindenféle rémség felbukkanása előzte meg. Szörnyek, amik megérezve a közeledtét előmászta a világok rejtett sarkaiból. Csillagok hunytak ki és egész galaxisok semmisültek meg. Az Üresség fokozatosan terjeszkedni kezdett. Az ivoik és szövetségeseik bátran harcoltak, de Erebosz újabb és újabb világokat hódított meg. Árnykatonák légiói csaptak össze az ivoik seregével, és ahol csak harcoltak, azt a bolygót megfertőzte a Fekete Tűz.

– Álljunk meg egy szóra! – vágott közbe Cale, aki nem győzte feldolgozni az információkat. – Mi ez a Fekete Tűz?

– Erebosz hatalmának fizikai kivetülése. Egyfajta

kémiai reakció, melynek során az anyag a negatív energia hatására teljesen átalakul. Erebosz teste bocsátja ki magából, vírusként terjed, a katonáit is ez táplálja, akik ennek köszönhetően mentálisan kapcsolatban állnak sötét urukkal. Láruk alatt elfeketedik a talaj, elsorvadnak a növények. Szinte megállíthatatlan áradatként söpörtek végig az Impérium területén, ami rohamosan csökkent. Az ivoik, miután elvesztették azon szövetségeseiket, akik képesek voltak részt venni a csatákban, kételkedni kezdtek, hogy megnyerhetik-e a háborút. Belső ellentétek alakultak ki, voltak, akik megadást javasoltak, mások fellázadva a rendszer ellen akarták megkaparintani a hatalmat. A zűrzavar miatt egyre nehezebb volt megszervezni az Erebosszal szembeni ellenállást, így kezdett szétesni az Impérium, amit az ellenség ki is használt. Csak kevesen ismerték fel, hogy milyen végzetes ösvényre lépett a birodalom, de akadt egy vakmerő harcos, aki nem félt cselekedni. Maga köré gyűjtötte legbátrabb társait, és egy három hajóból álló flottával indult meg az Üresség felé.

– Öngyilkos küldetésnek hangzik – jegyezte meg komoran Cale, bár elismeréssel adózott az ivoiknak, akik részt vettek az akcióban.

– Mert az is volt. Nem számítottak rá, hogy visszatérnek, tudták, mire vállalkoztak. Az Ürességhez érve két hajó nyílt összecsapást provokált, magukra vonva Erebosz hátramaradt armadájának figyelmét. Ez

azonban csak elterelés volt, hogy a harmadik hajó titokban behatolhasson az oroszán barlangjába. Fedélzetén a harcossal, aki megszervezte a küldetést. Ott, az Űresség mélyén halott világok és kihunyt csillagok mellett repültek el, mialatt a negatív energia hatására elméjük az örület peremén egyensúlyozott. Végül azonban leszálltak egy gigászi aszteroidán, ahol Erebosz trónja is állt, és a bátor harcos párbajra hívta az ősi lényt. Talán hiúságból vagy a kihívás miatt, de Erebosz úgy döntött, kiáll a harcos ellen. Viadaluk eget és földet rengetően heves volt, ám az ivoi harcos levágta ellenfele egyik karját. A teremtmény testőrei azonnal a segítségére siettek, biztonságba húzva sötét urukat, míg a harcos a levágott végtagot felkapva elmenekült néhány túlélővel együtt. Bizarr trófeája birtokában tért haza, ahol hősnek kijáró tiszteletben részesült.

– Legendás képességű személy lehetett. Hogy hívták?

– A neve sajnos a múlt ködébe veszett! – ingatta a fejét szomorúan a szellemalak. – Ő volt az Impérium utolsó reménye, de az összeomlástól mégsem tudta megmenteni. A háború mérlege, bár pozitív irányba billent, még nem dőlt el az ivoik javára. A többség lelkesen fogadta a tettét, miután annak következményeként Erebosz serege visszavonult. Néhányan viszont nem hittek a könnyű győzelemben, és az ivoi flotta tovább járőrözött a határon. Eközben az egyik tudós-filozófus nekilátott tanulmányozni az ősi lény végtagját. Addigra már ez a bolygó, a Taros,

jelentette az Impérium utolsó bástyáját. Ha itt áttör az ellenség, eléri az anyabolygót, és onnan akadálytalanul nyomulhattak volna tovább a kisebb kolóniákra és fejlődő világokra, mint a Föld. Erebosz tisztában volt ezzel, bosszúra szomjazott, így a megtorlása nem váratott sokáig magára. A teljes armadájaival megindult a Taros ellen, ugyanakkor az ivoik is félretették nézeteltéréseiket, hogy megvívják a végső csatát a bolygó fölött.

– De a város elpusztult, az épületek romokban hevernek. Ezek szerint a Taros elesett a harcban?

– *Részben. Erebosz számára nem létezett tisztességes küzdelem. Előreküldött egy magányos hajót, ami áttört a bolygó védelmén, majd ledobott egy nagy erejű bombát, ami elpárologtatta a lakosságot. Ezután érkezett meg az armadája, hogy befejezze, amit elkezdett. Az ivoik azonban tudták, hogy ha itt vesztenek, akkor hiába volt minden, ezért páratlan elszántsággal és rendíthetetlen bátorsággal néztek szembe az ellenséggel. Ugyanaz a harcos vezette őket, aki megküzdött Erebosszal. Taktikája, gyors döntései, akárcsak vakmerősége elhozták a győzelmet, és visszaverték az Űrességet. Bár nagy árat fizettek érte. Veszteségeik olyan súlyosak voltak, hogy a fajuk a kihalás szélére került...*

– Hát ezért tűntek el – dörmögte Cale, mire az ivoi jelenés aprót biccentett.

– *Igen. A túlélők, bár a háború véget ért és Erebosz visszavonult az Űrességbe, nem ünnepelték meg*

győzelmüket. Az egykori Impérium területéről teljesen kiűzték az ellenséget, akiket közös megegyezéssel az Ürességen belül akartak tartani. Az ivoik birtokában voltak a technológiának, egy még náluk is őszibb faj szerkezetének, amivel fekete lyukakat tudtak létrehozni. Négy fekete, egy gömb által összekapcsolt piramis alkotta gépezet formájában. Így történt, hogy Erebosz gigászi aszteroidája köré, melynek belsejében lelt menedékre armadájának maradványa, fekete lyukakból álló börtönt vontak. Sejtették azonban, hogy dicsőségük csak átmeneti, és az ellenség egyszer még visszatér majd. Ez a tény megosztotta őket, és a túlélők csoportja kettészakadt. Előtte az ősi gépezetet szétszedték négy darabra, majd távol egymástól elrejtették azokat. Csak ezt követően váltak el az útjaik. Akik maradtak, azok kidolgoztak egy hosszútávú tervet, amiről úgy gondolták, hogy beválthatja a reményüket. Ennek a reménynek az egyik fele te vagy, Cale.

NEGYSZÁZTÖRÖDÖK FEJEZET

Flint kikapcsolta a hegesztőt, és olajos kezével megtörölte verejtékes homlokát, majd levette védőszemüvegét, hogy tartson egy kis szünetet. Csak pár percet engedélyezett magának, hiszen tudta, hogy minél előbb készen kellett lennie a két mentőkabin összekapcsolásával.

Hosszú órák óta dolgozott megállás nélkül, és bár egész jól haladt a munkával, még messze volt attól, hogy végezzen. A hevenyészett leszállóegység rendszerét át kell majd programoznia, valamint szükség lesz a hajtómű és a stabilizátorok kalibrálására is.

Halk sóhaj hagyta el a száját az előtte álló tennivalók gondolatától.

– Nyúzottnak tűnsz – jegyezte meg a raktérbe belépő Zara, aki a kezében két csésze, forrón gőzölgő italt szorongatott. Mosolyogva állt meg a férfi előtt, átnyújtva neki az egyik poharat. – Úgy vélem, jól esne némi koffein.

– Eltaláltad – bólintott a mérnökhelyettes, majd elvette a csészét, hálásan pillantva a nőre. – Minden rendben?

– Egyelőre igen. A professzor még pihen, de közben az ivoik nyelvét tanulmányozza. Többször is fel akart kelni, alig győztem visszatuszkolni az ágyba. Makacs egy

ember, de szépen gyógyulnak a sérülései.

– Ennek örülök.

– Viszont nemrég történt valami furcsa – ráncolta a homlokát Zara, ahogy elmerült a gondolataiban.

– Micsoda?

– Lehet, csak pillanatnyi hiba volt, de rövid időre aktiválódott a MERIDIAN kommunikációs rendszere, és egy tömör jelzést küldött a Tejútrendszer felé.

– Miféle jelzést? – kérdezte a férfi döbbenten.

– Valamilyen kódot, csak egy számkombináció volt, nem tudtam beazonosítani. Fogalmam sincs, mit jelenthet.

– Különös – ráncolta a homlokát Flint. – Amint végzek az összeszereléssel, ránézek majd!

– Rendben, bár nem hiszem, hogy komoly probléma lenne.

– Azt én sem, de jelezhet egy kezdődő hibát, amiből később adódhatnak gondok.

– Ez igaz – kortyolt az italába Zara, és a férfihoz fordult. – Segítsek valamit esetleg?

– Nem kell tovább felügyelned Antont?

– Egy darabig biztosan nem. Sikerült nagy nehezen megértetnem vele, hogy azzal segít a legtöbbet nekünk, ha nyugton marad.

– Ebben az esetben örömmel venném a társaságod – hajolt meg teátrálisan Flint, halk nevetésre készítette Zarát.

– Állok rendelkezésére, uram.

Mire leszállt az éjszaka, Quinn és Nolan a mocsárban találták magukat. A geológus az octoridokhoz menet holopadjával rögzítette az útvonalat, amin most visszafelé haladtak, követve a sárga, holografikus vonalat, mely kirajzolta előttük az „ösvényt”. A vérszomjas humanoidok szorosan a nyomukban jártak, időnként hallották távoli morgásaikat és csörtetésüket az ingoványban.

Ezúttal nem tervezték, hogy megállnak pihenni, ezért erőltetett menetben törtek előre. A köd és a sötétség egyszerre volt áldás és átok a számukra, miközben a bűzös mocsárban folyamatosan gázbuborékok pukkanásának hangja kísérte lépteiket. Kimerültnek és kétségbeesettnek érezték magukat. Úzótt vadként menekültek, mialatt a rájuk vadászó lények könyörtelenül hajszolták őket.

Hosszú éjszaka várt rájuk, de elhatározták, hogy amíg csipetnyi erő is lakozik a testükben, addig nem fogják feladni. Vissza kellett jutniuk a Látogatók városába!

Cale-nek időbe telt feldolgozni a hallottakat, főleg tényként elfogadni mindazt, amit megtudott. Továbbra is kételyek gyötörték, az egész fantasztikumnak érződött, mintha csak egy álomba tévedt volna. *Talán abban is vagyok. Lehet, hogy az élet csak egy káprázat?* – futott át az agyán a gondolat, de gyorsan elhessegette az ötletet, majd az ivoi jelenésre pillantott.

– Mégis mi lenne a szerepem ebben az egészben? – követelt választ az egykori nyomozó.

– *Hogy gondját viseld a gyermeknek.*

Cale nem akart hinni a fülének, nagyokat pislogva bámult a szellemalakra. Eltelt néhány másodperc, mire ismét megtudott szólalni.

– Gyermek? Miféle gyermek?

– *Említettem, hogy azok, akik itt maradtak a Taroson kidolgoztak egy tervet. Az ivoik mesterei voltak a genetika tudományának, számotokra varázslatnak tűnne, akárcsak a technológiájuk, ha még létezne. Tisztában voltak vele, hogy mit hozhat a jövő és az Impérium nélkül Ereboszt semmi nem fogja megállítani. A csata során az Üresség ura súlyosan megsérült, sokak szerint elpusztult, de a holttestét nem találták meg, ami baljós óment jelentett. A hátramaradt ivoik készítettek egy szerkezetet, amiben eltárolták azt a genetikai anyagot, mely egy tiszta vérvonallal keveredve képes lenne létrehozni olyan individuumot, aki méltó ellenfélként szállhatna szembe Erebosszal. Íme... a Keltető!*

Cale az ivoi jelenés által mutatott irányba nézett, és a terem balkéz felőli falánál váratlanul egy különös szerkezet rajzolódott ki az árnyakból. Három méter magas volt, gyűrű alakú, aminek a két vége derékmagasságban megszakadt, és az alsó fele egy méteres, fekvő kapszulában végződött. A gyűrű kapszula fölött lévő másik szárából ismeretlen rendeltetésű

szondák és csövek nyúltak alá. Az egészet beépített fénypontok borították, jelezve, hogy energia áramlik benne. Cale a szerkezethez sétálva közelebbről is megszemlélte azt, és csak innen látta, hogy az anyag mintázata, amiből készítették, szinte organikusnak hatott. Óvatosan megérintette a gépet, de rögtön hátra is ugrott, ahogy a kapszula alól egy hajlékony, tűben végződő fémes csáp nyúlt ki.

– *Nem kell félned, Cale!* – szólt megnyugtatóan a szellemalak. – *A szerkezetnek mindössze egy ujjnyi vérre van szüksége, hogy a gyermek megszülethessen. Add meg neki, és az utad egyik részét beteljesíted!*

– De... miféle lény jönne így létre? – kérdezte vonakodva a férfi, aki nem volt biztos benne, mi lenne a helyes döntés.

– *Ember lesz, ahogy te is. Különleges, de ember. Remény... mindenki számára.*

Cale sokáig töprengett, ahogy meghányta-vetette magában az ivoik tudatának szavait. Az Univerzum iránti felelősség súlya mázsás teherként nehezedett a vállaira. Szívében érezte, hogy sorsdöntő ponthoz érkezett az életében, ami megrémítette, ugyanakkor furcsa belenyugvással töltötte el. Hosszasan bámulta a Keltetőt, hagyta, hogy az örvényként kavargó érzelmei és gondolatai leülepedjenek. Végül tiszta fejjel, hallgatva az ösztönére meghozta döntését.

A géphez lépve maga elé emelte az egyik kezét, és

hagyta, hogy a tűben végződő csáp megszúrja a mutatóujját, majd némi vért szívva ki belőle visszahúzódott a kapszula alá. Abban a pillanatban a Keltető halkán zúgni kezdett, és a gyűrű felső szárából induló, csövekre emlékeztető nyúlványokból vakítóan kékes kisülések bombázták a kapszulát újra és újra, hosszú percekig át.

Cale megigézve bámulta a folyamatot, mígnem az ivoi jelenés hangja a fejében kizökkentette.

– *Már csak egy dolog van hátra. El kell merülnöd a tóban!*

A férfi homlokráncolva, zavartan fordult a szellemalak felé. Újabb furcsa kérdés – gondolta.

– Mégis miért? Nem igazán érzem úgy, hogy fürödni szeretnék.

– *Még mindig kételkedsz a szándékomban, Cale* – ingatta a fejét az áttetsző ivoi, hangjából egyértelmű bánat sugárzott. A férfi egy pillanatra elszégyellte magát, amiért csalódást okozott, bár maga sem tudta pontosan, miért.

– Sajnálom! – szólalt meg egy szívdobbanásnyi idő múltán. – Csak minden, amit elmondtál, aztán a Keltető... annyira idegen számomra. Most pedig azt akarod, hogy belemenjek a vízbe...

– *Megértem, miért érzel így, Cale* – bólintott a szellemalak, és meglepően emberi módon elmosolyodott. – *De nincs okod a félelemre! Ez az utolsó*

lépcsőfok, amire rá kell lépned, hogy megfelelően gondoskodhass a gyermekről. Szüksége lesz olyan valakire, aki kellő ismeret birtokában tudja egyengetni az útját. Valakire, aki támaszt nyújthat a számára és bizalommal fordulhat hozzá. Olyan képességek lesznek a birtokában, amik egy egyszerű halandót megrémíthetnek. Ez a tó... kapu az Univerzum olyan oldalára, melyet rajta kívül csak te fogsz ismerni. A tudás hatalom, és a hatalom bölcs embert kíván.

– Én bölcs lennék? Rengeteg hibát vétettem a múltban, ahogy a jelenben is.

– *Így van, de sokat is tanultál belőlük. Hosszú idő állt rendelkezésedre, hogy megismerd önmagad. Készen állsz rá, hogy azzá válj, aki méltó a feladatra, melyet neki szántak.*

– Mi fog történni, ha... megteszem, alámerülök?

– *Győződj meg róla saját magad!* – intett az ivoi jelenés, mire Cale rövid hezitálás után elhatározta magát.

Mardosta a kíváncsiság, rettegett, mégis izgamat érzett. Lassan lépdelve indult a tó felé, majd megállva annak partján lenézett a sötét víztükörré. Valóban csillagok tükröződtek benne, holott mélyen a hegy belsejében tartózkodtak. Gyönyörű látvány volt, ami megigézte és hívogatta.

Cale pedig nem állt ellen tovább. Begyalogolt a vízbe, és teljesen elmerült a folyadékban.

NEGYPENHATODIK FEJEZET

Ravent hamar elnyomta az álom, miután Cale belépett a barlangba. A földön ülve, hátát egy sziklának támasztva, a fáradtság elemi erővel tört rá. Még az sem zavarta, hogy hűvös szél fujdogált a szirtek között, karjait maga köré fonva hajtotta álomra a fejét. Mire felébredt, már leszállt az éjszaka, az ég fekete szövetét ragyogó csillagok borították, melyek fényét még a bolygó körül keringő hold fénylő korongja sem tudta elnyomni.

Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, mióta a férfi magára hagyta. Legszívesebben utána ment volna, azonban még élénken élt benne a hang emléke, ami határozottan megtiltotta, hogy belépjen a barlangba. Csak Cale volt hivatalos a találkozóra, mely odabent várta. Raven irigyelte őt ezért, ugyanakkor aggódott is érte, hiszen ismeretlen szituációba sétált bele. Remélte, hogy már nem kell sokáig várni a férfi visszatérésére.

Raven türelmet erőltetett magára, és tovább várakozott. Már majdnem ismét elaludt, mikor zajt hallott, mintha egy kő gurult volna le a hegyoldalon. Nyugtalanság fogta el, és felállva óvatosan a peremhez sétált, hogy letekintszen a mélybe. Azonban hiába meresztette a szemét, semmit nem látott, csak a csupasz hegyoldalt, amin korábban felkapaszkodtak. Ennek ellenére az ösztöne riadót jelzett, és a nő pattanásig

feszült idegekkel hátrébb húzódott, majd fülelni kezdett.

Sokáig állt mozdulatlanul, minden idegszálával a környezetére figyelve, de semmi nem mozdult, csak a szél füttyült a sziklák között. *Talán a kimerültségtől képzelődöm!* – gondolta Raven, és megpróbált ellazulni. A következő pillanatban azonban megint zajt hallott, és hirtelen egy octorid fekete karja emelkedett a perem fölé, majd az egész lény megjelent, ahogy felhúzta magát. Ravent elöntötte a pánik, és a barlang melletti falhoz hátrált, miközben nem tudta levenni tekintetét az alfa hímről. A lény ott állt előtte görnyedt háttal, nyúlánk testét több kisebb sérülés borította. Bőrének színe itt-ott fehérre váltott, mialatt a nőre vicsorgott. Raven láttán fortyogó düh öntötte el a szívét, míg az emberszagtól összeszorult üres gyomra.

Ölni akart és táplálkozni, a zsákmánya szinte karnyújtásnyira állt tőle. Raven tudta, hogy nem menekülhet: a barlang tiltott terület volt a számára, járható ösvény és biztonságos, mászásra alkalmas sziklafal nem akadt a közelben. Egyedül állt szemtől-szemben a ragadozóval. A félelem jeges lehelete bénítóan hatott a nőre, aki megacélozva akarátát felkapott egy öklömnyi követ, hogy fegyverként használja.

Az octorid fenyegetően előrelépett, és Raven elhatározta, hogy harc nélkül nem adja magát.

Cale-t sötétség vette körül, ahogy lágyan lebegve

süllyedt alá a vízben. Béke és csönd uralkodott odalent. Kopoltyúin keresztül nyugodtan lélegzett és türelmesen várakozott. Nem tudta, minek kellene történnie, de készen állt, hogy megtapasztalja.

Ekkor, legnagyobb meglepetésére, milliányi csillag gyulladt fel a feketeségben, és hamarosan már az űrben találta magát, ahol kvazárok vibráltak, üstökösök száguldottak és galaxisok örvénylettek lustán. Gyönyörű volt és ijesztő, de Cale továbbra is érezte, hogy még a tóban tartózkodik. Illúzió lenne csupán? – tette fel magának a kérdést. Válasszal nem szolgálhatott, azonban a káprázat, már ha az volt, rendkívül élethűnek bizonyult. Sokáig gyönyörködött a meseszép látványban, kész lett volna örökre elveszni benne.

A következő pillanatban azonban történt valami. A Kozmosz némaságát váratlanul megtörte a milliányi csillag és galaxis, a bennük lévő naprendszerek, a bolygók, a fekete lyukak és anomáliák éneke, melyek gravitációs hullámai az idők kezdete óta alakították és formázták az Univerzumot, akár szobrász az agyagot. Érezte a hullámok erejét, amik áthatoltak a testén, minden egyes sejtjén. Hatással voltak rá, átformálták, elméje kitárult, hogy befogadja a kozmikus tudást. Akár egy antenna, mikor befogja a megfelelő frekvenciát, úgy özönlött fejébe az információ: egy másik világ tárult fel előtte.

Látta a téridő szövetét, a valóság mögött hömpölygő

energia hálóját, melyet ép ésszel ember fel nem foghatott. Érzékelte a párhuzamos dimenziók végtelen változatát, mindazt a bonyolult mintát, ami meghatározta az Univerzum egészét. Megértette az igazságot és rájött, hogy utat nyithatna a téridő falán, ha akarná.

– Egy világ nyugszik a tenyeremben – motyogta, ahogy kinyújtotta a karját.

– *Vannak helyek, ahová még te sem mehetsz, Cale!* – hallotta az ivoi jelenés hangját az elméjében, mire visszahúzta a kezét. – *Azok, akik megalkották a csillagok mezejét, szigorú szabályokat hoztak, amit senki nem hághat át.*

De a férfi nem is szándékozott ilyet tenni. Lehengerelte mindaz, aminek tanúja lehetett, ám ez sok energiáját felemésztette, és kellemes öntudatlanságba zuhanva lehunyta a szemeit.

Ismét elmerült a tó némaságában, az idő végtelen folyamában.

Raven készen állt a halálra. Ajkait vad kiáltás hagyta el, amint az octorid támadásba lendült. A nő csak hajszal híján tudott kitérni a lény elől, majd az ujjai között szorongatott kővel keményen lecsapott annak oldalára. Az alfa hím fájdalmasan üvöltött, mivel a nő éppen az egyik sebét találta el. Reflexből hátracsapott a karjával és durván fellökte Ravent, aki hangosan nyögve vágódott hanyatt.

Az octorid megpördült és széttárt karokkal, éles fogait csattogtatva a nőre vetette magát. Szívókorongos kézfejével leszorította az asztrológus követ tartó markát, míg a másik kezét a nő oldalához szorította, felhasítva szakadozott ruháját és a bőrét. Raven fájdalmasan kiáltott. Megpróbálta lerázni magáról támadóját, azonban a ragadozó súlyától moccanni sem tudott. Tehetetlenül vergődött alatta, akár légy a pókhálóban.

Az alfa hím nyálát csorgatva áldozatára vicsorgott, aztán lassan a szőke nő torkához hajolt, miközben hangosan morgott. Raven tudta, hogy eljött a vég, másodpercek múlva a lény feltépi a nyakát és őt magához öleli a feledés hideg leple. Nem volt értelme küzdeni többé. Elméjében másodpercek alatt felidéződött életének minden jó és rossz döntése, öröme és félelme. Izmait ellazította és a szemeit lehunyta, békésen várva szörnyű végzetét.

Ám az örök feledés nem jött el. A barlangból ragyogó fényesség tört elő, mely mindkét felet elvakította. Az octorid egyetlen épen maradt szeme elé emelte a karjait, miközben leugrott a nőről és hátrálni kezdett. Raven ösztönösen a hasára gördült, és a földre szorította az arcát, karjainak takarásában. A fény egyre csak közeledett, fehér ragyogása fokozatosan erősödött, elhomályosítva a holdat és a csillagokat, nappali világosságba borítva az éjszakát. Az alfa hím szemébe éles fájdalom hasított, a kín elviselhetetlenné vált, ahogy

a fény már a végtagjain is áthatolt, feltárva az ereket és a csontozatot, miközben a lény megtántorodott. Végleg elvesztve látását, nem fogta fel, hogy a peremen álldogált és mikor ismét hátralépett, már nem maradt talaj a lába alatt. Halálsikolya fokozatosan elhalt, ahogy a mélybe zuhant.

Raven megérezte a veszély elmúltát, és felemelve a fejét kinyitotta a szemeit. Nyoma sem volt a fehér izzásnak, csupán az éjszaka jótékony sötétsége vette körül, ám a barlang felé fordulva döbbenten tátotta el a száját. Az ivoi szellemalak ott állt az üreg bejáratában és őt bámulta. Nagy fekete szemei barátságosan meredtek a nőre, aki szaporán szedve a levegőt nézett vissza rá.

Egyikük sem szólalt meg, a szavak fölöslegessé váltak. Az áttetsző idegen aprót biccentett Raven felé, aki elmosolyodva viszonozta a gesztust, majd megmentője egyszerűen beleolvadt a barlang feketeségébe.

A nő sajgó testtel, megkönnyebbülten elterült a földön, tekintetét a csillagokra emelte. Nem volt többé félnivalója.

NEGYPENHETEDIK FEJEZET

Cale a tóparton heverve tért magához, de arra már nem emlékezett, hogy mikor és hogyan került oda. Egyedül volt, mintha az ivoi jelenés sosem létezett volna. Csakhogy valami más is megváltozott: mindent sokkal jobban érzékelt. A levegő dúsabbnak, édesebbnek tűnt, hallotta a kinti szél süvítését a hegy résein keresztül, és érezte Raven szuszogó jelenlétét a barlang előtt. Élesebbé vált látásával a legapróbb rovarokat is képes volt észrevenni több méter távolságból, miközben eltűntek a sziklafal repedéseiben. Az élmény felemelőnek hatott a számára.

Sokáig azonban nem töprenghetett új képességein, mert gondolataiból a Keltető monoton zúgásának hirtelen elhallgatása zökkentette ki. Cale felállva a szerkezetre nézett, majd kimért léptekkel a kapszulához ballagott, ami a közelségére magától kinyílt. A férfi sejtette, mire számíthat majd, ám így is meglepődött az emberi csecsemő láttán. *Hát tényleg igaz!* – gondolta, és gyengéden megsimította a gyermek pirospozsgás arcát. Érezte a kis testben feszülő energiát, melynek intenzitása váratlanul érte. Mintha villámot zártak volna egy palackba.

– *Vedd magadhoz őt! Most már hozzád tartozik* – szólalt meg az ismerős hang a fejében. – *Vigyázz rá és*

tanítsd! Erősnek kell lennie, mikor eljön az idő a megmérettetésre.

Cale, engedelmeskedve a szavaknak, óvatosan kiemelte a gyermeket és a karjára fektetve magához ölelte. A csecsemő méltatlankodva felsírt, de megérezve a férfi testének melegét rögvest elhallgatott. Cale sosem akart utódokat nemzeni, nem vágyott rá, hogy tovább örökítse a génjeit, azonban most, hogy kezében tartotta az apró, törékeny emberkét, sosem tapasztalt érzelmek támadtak a szívében.

– Nem lesz egyszerű, de gondoskodni fogok rólad, kishaver! – eresztett meg egy halvány mosolyt, majd védencével a karjában kísért a helyiségből.

Raven szíve nagyot dobbant, mikor meglátta a férfit előjönni a barlangból. Szája széles mosolyra húzódott, ám az öröme hamar átadta helyét a megrökönyödésnek, ahogy észrevette a gyermeket. Kellett egy kis idő, hogy felocsúdva szóhoz jusson, miután Cale csókot lehelt az ajkaira.

– Úgy nézel ki, mintha sokkot kaptál volna – nevetett a férfi, aki jól szórakozott Raven arckifejezésén.

– Én... nem, én... Honnan került elő ez a csecsemő?

Cale már éppen bele akart kezdeni a magyarázatba, mikor villámcsapásként hasított belé egy érzés, majd a távoli, halványan derengő horizontra emelte tekintetét. Hosszú másodpercekig hallgatott, mígnem Raven a torkát köszörülve megtörte a csendet.

– Mi a baj, Cale?

– Sietnünk kell! – felelt az egykori nyomozó komoran, és a nőre nézett. – Veszély leselkedik a többiekre.

– Honnan tudod? – kérdezte halkan Raven, akinek figyelmét nem kerülte el a férfi szavainak baljós hangsúlya.

Csak most tűnt fel neki a furcsa aura, mely körbelengte Cale-t. Nem tudta magának másként kifejezni... egyfajta tekintély és magabiztosság sugárzott a férfiből, akinek jelenlététől elakadt a lélegzete. Olyan volt, mintha a hegy szelleme öltött volna emberi alakot, erőteljes és parancsoló formát.

– Majd később elmondom. Induljunk!

Órákkal később a napként funkcionáló helyi csillag lustán kúszott a horizont fölé, hogy izzó korongjával elűzze az éjszaka sötétségét. Aranyló fénye végigsöpört a vidéken, levegőbe juttatva az esti párát, mely vékony ködréteget képezve ült meg a mélyedésekben, kisebb völgyekben és a tavak fölött. Az ivoik ősi városának vörös sziklából faragott romjai szinte lángoltak a hajnali napsütésben, miközben Erik letekintett a piramisról az egykor életteli településre.

A mérnök egyedül akart lenni, gyönyörködve a tájban, békét keresve önmagával. Olyan ösvényre lépett, ahonnan már nem volt visszaút, mindaz, amit elkövetett árnyékként kísértette. Azzal vigasztalta magát, hogy a családjáért tette, az ő érdekükben cselekedett, elárulva

saját becsületét és az expedíció résztvevőit. Azok, akik a borzalmas tettekre kényszerítették, nem sok választást hagytak a számára, amiért szívből gyűlölte őket. Bűntudata a nap minden órájában kínozza, de erős jellemként mindig sikerült elfojtania.

Tudta, ahhoz, hogy visszakapja a szeretteit, könyörtelenné kellett válnia, érzelemmentesnek, akár egy robot. *Talán túl jól is sikerült az átalakulás* – gondolta. De hát mi mást tehetett volna? A hatóságokhoz fordulva kockáztatni a családja életét? Erről hallani sem akart. Erik mindig szerette saját kezébe venni a dolgokat, és egy ilyen szituációban a kisebbik rossz mellett döntött: engedelmeskedett. Feláldozta lelkiismeretét, erkölcsi értékrendjét és a becsületét.

– Tettem, amit kellett – dörmögte, mialatt végignézte a napkeltét.

Nem sokkal később a holorádió jelzett, hogy hívás érkezett a MERIDIAN fedélzetéről, és a mérnök elégedetten elmosolyodott.

– Nyugtalannak tűnsz – jegyezte meg Zara, ahogy Flintre nézett, miután megszakították az adást a hídról.

– Mert az is vagyok. Nem tudom, miért. Erik olyan... furcsának tűnt.

– Pedig örült, mikor közölted, hogy néhány óra múlva működésre készen áll a leszállóegység.

– Igen, de mégis... szokatlanul ridegnek érződött a hangja.

– Nem mintha régebben túlzottan közvetlen személyiség lett volna – fintorodott el Zara.

– Kétségtelen, hogy hűvös a természete, ám most valahogy... mesterkéltén udvariasnak hatott – próbálta szavakba önteni a benyomását Flint. – Persze, az is lehet, hogy csak kimerített a barkácsolás.

– Szerintem erről van szó. Pihenj egy órát, azon már nem múlik semmi! Hallottad Eriket, még a többiek is alszanak, ezért nem tudtunk velük kommunikálni. Megígérte, hogy tájékoztatja őket a fejleményekről, és biztos vagyok benne, hogy örömükben ki fognak ugrani a bőrükből. Ráadásul Ravent is sikerült megmenteniük, elmondása szerint. Szóval igazán pozitív irányt vettek a dolgok, ha engem kérdezel – érvelt Zara, és a mérnökhelyettes logikusnak találta a szavait. Halványan elmosolyodva válaszolt.

– Igazad van. Fölösleges aggodalmaskodnom a semmin. Megfogadom a tanácsod, és lepihenek egy órára. Utána azonban teljes gőzzel működésbe hozom a leszállóegységet! A holorádió alapján ismerjük a koordinátájukat, könnyedén megtaláljuk őket. Ideje visszahozni a csapatot.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Amber és Trevor nem sokkal később ébredtek. Béklyóik és kényelmetlen testhelyzetük miatt zsibbadtak a végtagjaik, ezért Erik megengedte nekik, hogy külön-külön sétáljanak egyet, miközben sugárvetőjével mögöttük lépkedve kísérte őket. Néhány perc után azonban visszaterelte foglyait a kupolába, ahol ismét megkötözte őket.

– Mégis mi a terve, Erik? – érdeklődött Trevor, hangjában maró gúnnyal. – Hamarosan visszatérnek a többiek és lelepleződik. Akkor mihez kezd? Vagy mindenkivel végezni akar?

– Nem vagyok mézsáros – ingatta a fejét a mérnök, és egy tápanyagrudat rágcsálva leheveredett a szemközti fal tövébe.

– Csak egy gyilkos – vágott vissza Amber, szinte köpve a szavakat.

Erik arcán megrándult egy ideg, ahogy a nő megjegyzése az elevenébe talált.

– Elítélhetnek, de a helyemben önök is így cselekedtek volna.

– Szomorú, hogy ezt gondolja.

– Teljesen kifordult magából, Erik – vélekedett Trevor, mire a mérnök csak legyintett.

– Hogyan is érthetnék meg ezt az egészet? Maguknak

nincs családjuk, akiket elraboltak. Nem kellett feláldozniuk semmit. A lelkemért csak én felelek, senki más. Ne féljenek! Nem áll szándékomban bántani magukat vagy a többieket. Elég lesz, ha mindenkit hátrahagyok a bolygón. Visszatérek a MERIDIAN fedélzetére, és elindulok haza.

– Ha fel is jut oda, komolyan azt hiszi, hogy Flint és Zara beleegyeznek ilyesmibe?

– Nem lesz más választásuk. Ha nem megy szép szóval, akkor drasztikusabb eszközökhöz folyamodom. Így vagy úgy, de hazatérek, és visszakapom a családomat!

– Ennyire nem lehet naiv, Erik! – próbált a férfi lelkére beszélni Amber. – Emberrablók szavában akar bízni?

– Az alku az alku, és a Fekete Tűz Testvériségének ígéretét nem lehet félvállról venni. Legalábbis az alapján, amit hallottam róluk.

– Testvériség? Úgy hangzik, akár egy szekta.

– Nem érdekel, kicsodák – vont vállat Erik. – A családomat akarom. Kerüljön, amibe kerül.

Kora délutánra járt az idő, mikor Quinn és Nolan felbukkantak. Már menni is alig bírtak, olyan fáradtak voltak. Átkelni a sziklasivatagon és felkapaszkodni a városhoz a maradék erejüket is elszívta. Egész éjjel meneteltek, hogy előnyhöz jussanak az octoridokkal szemben. Ennek köszönhetően alaposan lefaragtak a megtett táv idejéből, de ennek megvolt az ára. Izmaik

égtek a megerőltetéstől, lábaik kegyetlenül sajogtak, amitől mindketten sántikálva botorkáltak.

A piramishoz érve gyakorlatilag összerogytak a kimerültségtől. A lépcsők magasba nyúló sora jelenlegi állapotukban a megtestesült fenyegetést jelentette, ha belegondoltak, hogy meg kell mászniuk. Fogalmuk sem volt, hogy a ragadozó humanoidok a nyomukban vannak-e még vagy sem, de most, miközben széttárt karokkal lihegték a fűben, nem is ezen járt az eszük. Csak pihenni akartak, lecsillapítani zakatoló szívüket.

A piramis tetejéről Erik már messziről felfigyelt rájuk. Nem számított a visszatérésükre ilyen hamar, de nem esett pánikba. Rövid gondolkodást követően kitaszigálta Ambert és Trevort a kupola elé, majd ráparancsolt a foglyaira, hogy játsszák el a bajbajutott ember szerepét. A nő és a férfi vonakodva, de a rájuk szegeződő fegyvertől meggyőzve, engedelmeskedtek és segítségért kezdtek kiabálni. A társaikat szólongatták elhaló hangon, mintha súlyosan megsérültek volna.

Jajveszékelésükre Quinn és Nolan összeszedték magukat, futó pillantást váltottak, aztán keservesen feltápászkodva nekiveselkedtek a lépcsőknek. Hosszú percek alatt, idegtépően lassan értek fel, ráadásul az utolsó fokokon már négykézláb tudták csak átvonszolni magukat. Mégis feljutottak, hogy barátaik segítségére siessenek. A kupola előtt térde rogytak, hogy kifújják magukat. Legnagyobb megdöbbenésükre egy sugárvető

csövével néztek farkasszemet. Adrenalin áradt szét a testükben, fáradt izmaik erőre kaptak, ám saját érdekükben mégsem mozdulhattak. Nem értették a helyzetet, zavarukat csak fokozta Amber és Trevor béklyóba zárt látványa.

– Mi a fene folyik itt? Mit művel, Erik? – csattant fel dühösen Quinn.

– Teszem, amivel megbíztak.

– Megbízták? Miket zagyvál itt össze?

– Nem kell mindent elmagyaráznom, csak fogadják el a tényt, hogy már én diktálok. Tegyék le a fegyverüket, és csatlakozhatnak a szerelmespárhoz! – intett fejével a biológusnő és a másodpilóta felé.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte szomorkásan Nolan, akit teljesen letaglózott a mérnök árulása.

– Megvan rá az okom.

– Ezért jött az expedícióval – kerekedtek el Quinn szemei, ahogy összeállt számára a kép. – A lény a hajón. Maga hozta a fedélzetre!

– Gyorsan vág az esze, Quinn. Ahogy mondtam, megvan a saját küldetésem. Most pedig kérem a fegyvereket! Gyerünk!

Nolan érzékelte Erik hangjában, hogy nem viccel, akár súlyos következménye is lehetett, ha ellenszegülnek. Ezt nem akarta megkockáztatni, így hát a geológus inkább úgy döntött, hogy sodródik az árral. Az éjszaka folyamán elérte fizikai korlátait, képtelen lett

volna bármit is cselekedni. Lassú mozdulattal leakasztotta válláról a sugárvetőjét, majd a mérnök lába elé dobta, aki elégedetten biccentett.

Quinn azonban nem követte Nolan példáját. Az első tiszt felszegett állal, dacosan vetett lángoló pillantást Erikre, és hirtelen ötlettől vezérelve kezébe kapta a fegyverét, hogy használja. Csakhogy a mérnök gyorsabbnak bizonyult és hamarabb tüzelt, mint a férfi. Quinn fájdalmasan kiáltva vágódott hanyatt, bal vállán füstölgő seb éktelenkedett, miközben kintől gyötörve vonaglott a földön.

– Ezt magának köszönheti, én figyelmeztettem – dörmögte Erik, közönyösen.

A rövid interakciót követően néhány perc múlva már Nolan és a sérült Quinn is ott ültek hátrakötött kezekkel Amber és Trevor mellett. Az első tiszt arca sápadt volt, homlokán verejték gyöngyözött.

– Jól van, Quinn? – kérdezte Amber, aki attól félt, hogy a férfi hamarosan eszméletét veszti.

– Túlélem – felelt kurtán Quinn, és tekintetét az őket figyelő mérnökre emelte. – Ezért... még megfizet!

– Nem igazán van olyan helyzetben, hogy fenyegeessen. Persze, lehetséges, hogy egyszer megbűnhődöm azért, amit elkövettem, hiszen mindennek ára van. Egy dologban azonban biztos lehet, Quinn... nem én leszek, aki itt marad ezen az átkozott bolygón!

– Hátra akar hagyni minket? – kerekedtek el Nolan szemei, ahogy rájött, mit tervez a mérnök.

– Eltalálta. Flint elkészült a mentőkabinok összeszerelésével, hamarosan megérkezik a leszállóegységgel, követve a holorádió által sugárzottjelet. Megkímélem az életüket, de nem jöhetnek velem.

– Gondolja át újra, Erik! – szólalt meg Trevor. – Még mindig van választása. Ne súlyosbítsa a helyzetét!

– Már meghoztam a döntésem. Sajnálom! Mr. Jonson képes volt életben maradni, feltételezem, hogy közös erővel még kevésbé lesz problémájuk. Erről jut eszembe... hol van a hős túlélőnk és Miss Waldas?

– Nem tudjuk. Sietősen kellett távoznunk – ködösített Nolan, aki nem volt hajlandó többet elárulni a mérnöknek.

– Talán jobb is így. Annál kevesebb problémával kell foglalkoznom – vélekedett Erik. – Legalább mire visszatérnek, már nem leszek itt. Most megyek és összepakolom a holmimat. Azt ajánlom, ne ficánkoljanak túlzottan!

Ezzel a mérnök kényelmes léptekkel a kupola felé indult. A többiek némán figyelték, ahogy távozik. Végül egymásra nézve összeakadt a tekintetük.

Vereség tükröződött az arcukon.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Erik termozsákjával a hátán ballagott a holorádióhoz, melynek összecsukta a lábait, majd felkapva a vállára támasztotta a készüléket. Széles mosollyal az arcán fordult a többiekhez, akik gyilkos pillantással jutalmazták, de a férfit hidegen hagyták az érzelmeik.

– Eljött hát a búcsú ideje. Kár, hogy nem jobb körülmények közt találkoztunk! Tudom, valószínűleg egy kanál vízben megfojtának, de idővel megértik a motivációm. Az ember mindig is másoktól függött, néha nehéz döntéseket kell meghoznunk, ha a jövőnkről vagy a családukról van szó. Nem vagyok a szavak embere, ezért csak annyit mondanék... viszlát és sok szerencsét!

– Ezt nem teheti, maga szemét! – üvöltött Trevor, és a béklyóinak feszült, de mindhiába.

– Erik! – kiáltott Amber kétségbeesetten, ám a férfi rájuk sem hederített, ahogy Quinn és Nolan válogatott sértéseit is elengedte a füle mellett.

Halkan füttyülve indult el lefelé a piramis lépcsőin. Eddig minden a terv szerint haladt, nemsokára elég távol lesz a várostól, hogy felállítsa a holorádiót és megvárja a leszállóegységet. Világ életében hideg logikát követve mérlegelte a cselekedeteit, és most ismét bebizonyosodott a számára, hogy ha valamit igazán

akart, akkor semmi nem állhatott az útjában. Hamarosan ismét a MERIDIAN fedélzetén lehet, úton hazafelé, ahol végre visszakaphatja a szeretteit. Nem volt büszke arra, amit tett annak érdekében, hogy megmentse őket, de arra igen, milyen sokáig sikerült eltitkolnia valódi célját a többiek elől. Már gyermekként is ravasz csínytevéseket művelt, amikkel alaposan felbosszantotta környezetét, ám az évek alatt csavaros észjárása sokkal élesebbé vált. Ezen képességének most nagy hasznát vette az expedíció során. *Talán ezért esett rám a szekta választása?* – tette fel magának a kérdést, és elfintorodott. – *Már nem számít. Megtettem, amit kértek, vissza kell adniuk a családomat!* Nem akart belegondolni, mi lesz, ha nem tartják be az alku rájuk eső részét. *Ha felrúgják az alkut, megismerik az igazi haragomat!* Mindaz, amin keresztülment, amit ennek hatására elkövetett, más embert faragott belőle. Olyan embert, aki nem félt cselekedni. *Annál pedig nincs veszélyesebb* – nyugtázta gondolatmenetét, ahogy lefelé haladt a piramisról.

Félúton járt a lépcsőkön, mikor váratlan esemény készítette megtorpanásra. A semmiből egy octorid jelent meg előtte. Alakja kísértetként bontakozott ki a környezetéből, amint levedlette álcáját, majd a férfira támadt. Az egész olyan gyorsan történt, hogy Eriknek reagálnia sem maradt ideje. A lény teljes súlyával nekiugrott és fellökte, melynek hatására elejtette a

holorádiót és a sugárvetőt. Termozsákja felfogta az esését, azonban ez nem sokat jelentett, mivel alighogy elvágódott, a teremtmény egyik kézfeje az arcára tapadt, míg a másik a mellkasának nyomódott. Erik szívét rémület marcangolta, kétségbeesetten próbált szabadulni, miközben torkát halálfélelemmel teli sikoly hagyta el. Nem volt, aki segítsen neki. Hiábavalóan igyekezett lelökni magáról a támadóját, megragadva annak végtagjait, ám ellenfele túlságosan erős volt.

Leírhatatlan fájdalom hasított Erik mellkasába és az arcába, mialatt a szívókorongokon lévő apró, hegyes fogak a húzába martak. A következő pillanatban a barna bőrű hím megelégte áldozata kapálózását és egy heves mozdulattal letépte a férfi arcát. A borzalmasan roncsolt szövet, a lüktető kékes erek, az orr hegyén keletkezett nyílás és a véres szemek látványa semmiben nem emlékeztetett a férfira, aki pár perce még ő volt. Erik elsötétülő tudatába beférkőzött az octorid elmosódott alakja aztán örökre elnyelte az elmúlás feneketlen kútja. Mikor a lény felhasította a mellkasát, már nem élt. Vére sűrű patakokban ömlött alá a lépcső kövezetére.

A Nolan és Quinn szagát követő ragadozók ekkor valamennyien láthatóvá váltak, és a vérszagtól megvadulva elindultak a piramis tetejére. Az éjszakai hajszából elgyötörten, ám éhesen kapaszkodtak fölfelé. Amber és a többiek már akkor rájöttek, hogy baj van, amikor Erik elfojtott kiáltása megütötte a fülüket.

Érezték, hogy veszély közeleg, pániktól hajtva próbáltak szabadulni béklyóikból. Erőlködésük nem járt sikerrel, és egy-két perc múlva a vér is megfagyott az ereikben, mikor meglátták a tucatnyi octoridot. Jeges iszonyat futott végig a gerincükön, félelmükben a csuklójukat fogó fémkötözőnek feszültek, ami belehasított a bőrükbe, kiserkentve a vérüket.

Eközben a lények hangosan morogva, fogait csattogtatva sorakoztak fel egymás mellett a kupola előtt. Primitív agyukkal felfogták, hogy az emberek nem tudnak elmenekülni, mégis ösztönösen összehangolták mozgásukat. Négykézlábra ereszkedve, lassan araszoltak egyre közelebb a zsákmányhoz, megfeszített izmokkal, ugrásra készen. A következő pillanatban, mintha csak egy láthatatlan jelre tették volna, a bőrük egyszerre kezdett el vibrálni. Élénk fehér, vörös és kék árnyalatú csíkok futottak végig a testükön, hipnotikus hatást keltve. Egyedi tulajdonságuk volt ez, melyet lábasfejű ősük evolúciója során tökélyre fejlesztettek.

Amber és a többiek nem is tudtak a jelenségnek ellenállni. Fokozatosan mozdulatlaná váltak, mintha kővé dermedtek volna a vibráló színekavalkád láttán. Annak ellenére, hogy a tudatukra nem hullott fátyol, mégsem voltak képesek akár egy izmot működésbe hozni, sem elszakítani a tekintetüket az octoridokról. Saját testük rabjaivá váltak, és az elméjük némán felsikoltott.

Tudták, eljött a vég számukra.

Hirtelen azonban váratlan fordulatot vettek az események. Az egész csak egy szellővel kezdődött, a természet gyengéd leheletével, majd heves szélrohammal folytatódott, miközben a piramis felett sötéten örvénylő viharfelhők jelentek meg. A ragadozók és a foglyok között vakítóan fehér fény villant mennydörgés kíséretében, mintha villám csapott volna le az égből. Amber és a többiek oldalra kapták a fejüket, szorosan lehunyt szemmel, hogy megóvják a látószervüket. Mikor ismét kinyitották, meglepő látvány fogadta őket. Cale ott állt előttük félmeztelenül, ökölbe szorított kezekkel, farkasszemet nézve az octoridokkal. Egy letűnt világ barbár harcosára emlékeztette őket, aki élő pajzsként védelmezett másokat.

Hosszú percekig senki és semmi nem mozdult, csak a szél süvítése hallatszódott. Még az octoridok is elbizonytalanodtak, bár a feszültség tapintható maradt, szinte izzott tőle a levegő. Mindenki érezte, hogy elég egy szikra és fellobban az erőszak lángja. Cale számított erre, valahol mélyen akarta is, hogy megtörténjen. Több emberöltőn keresztül állt hadban a lényekkel, ideje volt pontot tenni az ügy végére. Minden idegszála a ragadozókra összpontosított, érzékelte a legapróbb mozdulatukat, hevesen dobogó szívük, mintha a sajátja lett volna. Szemeit lehunyva, apró mosolyra húzódott a szája, és elméjét kitárva fogadta be a világot. „Látta” a

teremtményeket, melyek körvonalait kirajzolták fejében a Kozmoszból érkező, állandóan jelen lévő gravitációs hullámok. A humanoidok szándéka sötét örvényként kavargott körülöttük a háttérsugárzás ragyogó tengerében.

Cale, bár teljesen új élmény volt a számára, átadta magát neki és felszabadultan fürdőzött a hullámokban. Energiát nyert belőlük, magába szívta, akár szivacs a vizet. Ha eléggé koncentrált, hallotta a csillagok énekét, a frekvenciát, amin a bolygók, fekete lyukak és más űrbéli objektumok rezonáltak. Sejtjei együtt rezegtek velük, képessé téve a férfit, hogy igába hajtsa energiájukat. Ösztönösen rájött, hogyan teheti meg, mintha mindig is képes lett volna rá. Bele volt kódolva a génjeibe, a vérvonalába.

Az octoridok, engedve vérszomjuknak, egyszerre támadtak. Cale-re vetették magukat, hogy darabokra tépjék és megízleljék a vérét. A férfi csak erre várt. A kozmikus energiát izmaiba vezetve a lényekkel egyidőben lendült mozgásba. Gyorsaság és erő öltött testet benne, olyan volt, akár egy kilőtt lövedék. A ragadozók számára csak egy elmosódott foltnak tűnt, ahogy közékük vágódott. Amber és a többiek csak annyit láttak, hogy hirtelen a lények szanaszét repültek, mielőtt elérték volna a férfit, aki hirtelen egyszerűen eltűnt a szemük elől. Mikor ismét megpillantották, az egyik octorid fölött állt, öklével lesújtva az idegenre.

Csontszilánkok, vér és agyvelődarabok fröccsentek a levegőbe, ahogy Cale pusztá kézzel bezúzta a koponyáját. A tetem még össze sem rogyott, de az egykori nyomozó már a következő ellenfelénél járt. Egyiket sem kímélte, ám nem a bosszú vagy harag vezérelte, ahogy korábban valahányszor összechapott az octoridokkal. Megtanulta elengedni ezeket az érzéseket. Most csak az számított, hogy megóvjá a társait.

Karokat tépett le, nyakakat tört el és újabb koponyákat zúzott be. Megállíthatatlan volt, akár egy tomboló hurrikán és néhány perc múlva már csak Cale maradt talpon. Ott állt egyenes háttal, diadalittasan a véres csatatér közepén, octoridok tetemeitől körülvéve. Nem érzett örömet, sem elégedettséget, ahogy végighordozta tekintetét a maradványokon. *Mészárszék* – gondolta, és felsóhajtott. Sosem hitte volna, de sajnálta, amiért drasztikus módszerhez kellett folyamodnia a többiek megmentése érdekében. Igaz, könyörtelen ragadozók voltak, de csak azt tették, amit a természetük diktált. Jobb halálra voltak érdemesek, azonban nem maradt választása.

Komor gondolatait félresöpörve fordult a társai felé, majd segített nekik kiszabadulni. Tudta, hamarosan kérdések özönét fogják rázúdítani. Döbbenetüket csak fokozta Raven felbukkanása, aki a kupolából jött elő, kezében a gyermekkel.

Igaza lett. Amber és a többiek valóban kérdésekkel

kezdték el bombázni.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Cale, túlkiabálva a társait, megígérte, hogy minden kérdésükre válaszol, de előtte javasolta, hogy kötézzék be Quinn vállát, amit az első tiszt erősen támogatott. Amber volt, aki Tarq termozsákját végül előhozva kivette belőle a kötszereket.

– Hol van Tarq? – érdeklődött Cale, mikor rádöbbsent, hogy az orvost sehol sem látja.

– Ő... – kezdte Amber, de összeszorult a torka, és nem tudott újra megszólalni.

Trevor fejezte be helyette a mondatot.

– Meghalt. Úgy néz ki, hogy Erik... végzett vele.

Cale mélyet sóhajtva bólintott a szomorú hír hallatán. *Hát mégis elkéstem!* – jegyezte meg magának, de nem mondta ki hangosan, mi járt a fejében. Sem ő, sem a többiek nem tudtak mit hozzáfűzni, ezért csak némán hallgatva emlékeztek meg a mertaurról. Tarq személyében egy önzetlen, értékes csapattagot és barátot vesztek el.

Végül Raven megtörte a csöndet, ahogy felébredt a kíváncsisága és értelmet próbált keresni az orvos elvesztésének. *De hát hogyan is lehetne értelmet adni az ilyen halálnak?*

– Mégis miért tette? Miért ölte meg Erik Tarq-ot?

– Azt állította, hogy egy csoport elrabolta a családját –

felelt Amber, miközben nekilátott fertőtleníteni Quinn sebéét. – Eriket megbízták, hogy szabotálja az expedíciót. Ő volt, aki a MERIDIAN fedélzetére csempészte a szörnyet. Ha jól vettem ki a szavait, akkor Tarq megsejtett valamit. Ez lett a veszte.

– Különös. Kinek állt volna érdekében megghiúsítani az expedíciót? – ráncolta a homlokát értetlenül Nolan.

Hirtelen Cale-nek eszébe jutott valami, és elkomorodva fordult a biológusnőhöz.

– Nem említette véletlenül a csoport nevét, akik zsarolták?

– De igen. Valami... Fekete Testvériség... vagy ilyesmi.

– A Fekete Tűz Testvérisége – javította ki az egykori nyomozó.

– Ismeri őket? – kérdezte kíváncsian Quinn, majd hangosan felszisszent, ahogy Amber meghúzta a kötést a vállán.

– Nem személyesen, de... hallottam róluk – felelt Cale, majd a gyermeket ringató Ravenre pillantott. – Emlékszel, mikor arról beszélgettünk, hogy mi történt az AKHILLEUSZ túlélőivel?

– Természetesen.

– Említettem, hogy Edgar Morton asztronómus belefulladt az egyik tóba.

– Így van – bólintott Raven, akinek fogalma sem volt róla, hová akar kilyukadni a férfi.

– Nem teljesen mondtam igazat vele kapcsolatban –

vallotta be Cale.

– Hogy érted ezt?

– Morton nem baleset áldozata lett. Én végeztem vele.

Döbbent hallgatás követte a szavait. Cale látta szemükben a hirtelen támadt félelmet és zavarodottságot. Erik árulása már így is megrázó volt a számukra, most megtudni, hogy a megmentőjük is gyilkosságot követett el, felért egy arculcsapással. Bármilyen régen is történt. Cale azonban nem fejezte be a mondandóját, és igyekezett magyarázattal szolgálni.

– Edgar Mortont gyanúsnak találtam már a kezdetektől. A lezuhanás után többször is figyeltem apró jelekre vele kapcsolatban, melyek csak tovább táplálták a gyanakvásomat. Feltűnt, hogy egyik éjszaka elhagyta a tábort. Először nem gondoltam semmire, de másnap este ismét útra kelt a táskájával, ezért követtem. A tóparton találtam rá, ahol éppen egy üzenetet rögzített a holokockájával, melyet az előtte heverő nagy hatótávolságú rádióantennához csatlakoztatott. Megpróbálta az adatcsomagot kijuttatni a bolygóról, bár nem tudom, miben reménykedett ilyen messze a Galaktikus Uniótól. Mindenesetre végighallgattam az egészet. A szavaiból kiderült, hogy aktív tagja a szektának. Teljes sikernek könyvelte el az akciót, mindenről beszámolt, még a túlélők nevét is felsorolta. Egészen eddig a pontig kordában tartottam az indulatomat, de mikor közölte, hogy velünk is végezni

akar, szabadjára engedtem a dühömet. Kिरontottam a bokrok közül, és rávetettem magam. Dulakodás közben a rádióval együtt a vízbe kerültünk, ahol egyszerűen megfojtottam.

– Egek! – ingatta a fejét Trevor, próbálva megemészteni az elhangzottakat. – Már kétszáz éve is arra törekedtek, hogy szabotáljanak egy kutatóhajót.

– Vajon miért? – töprengett hangosan Nolan. – Milyen oka lehet valakinek elkövetni ilyesmit?

– Fanatizmus – adta meg a választ Cale. – Mindegy, hogy politikai vagy vallási, kellő motivációt adhat extrém lépések megtételére. Vannak, akik a változások útjába akarnak állni, nem bírják elviselni a fejlődést. Ez különösen erős érzelmi reakciót válthat ki a merev gondolkodású emberekben, ha olyan ideológiát követnek, mely teljesen ellentétes értékeket vall az elfogadott normáktól. Mégis úgy érezhetik, hogy tartozni akarnak valahová, de ők maguk megvetik az alkalmazkodást és inkább a világot szeretnék az ő felfogásukhoz alakítani. Ha máshogy nem megy, akkor erőszakkal.

– Logikus – bólogatott Quinn. – Mindkét expedíció útra kelt, hogy megtaláljanak egy idegen fajt, akiknek köze lehetett az emberi élet kialakulásához. Egy ilyen felfedezés könnyen átírhat minden általunk ismert tudományos és vallási nézetet. Már a mertaurokkal való találkozás is bonyodalmakkal járt, pedig ők csak azt

bizonyították, hogy létezik intelligens élet az embereken kívül is.

– Valóban, az ivoik hatása kissé erőteljesebb lenne – vélekedett Raven. – Nem csodálkozom, hogy vannak, akik tartanak ettől.

– Pedig, itt áll előttünk az élő példa, hogy milyen ajándékokat adhatnának az emberiségnek – nézett sokatmondóan Cale-re Nolan. – Találkozott velük, igaz?

– Nem egészen úgy, ahogy gondolja – felelt a geológus kérdésére Cale, majd beszámolt róla, mi történt vele a barlangban.

A többiek leültek köré a padlóra, miközben mesélni kezdett. Megigézve hallgatták a szavait, mintha egy próféta lett volna, aki azért jött közéjük, hogy megossza velük bölcsességét az ősi piramis tetején. Kitért rá, hogy az ivoik kollektív tudatának kivetülésével folytatott eszmecserét, valamint beszámolt róla, mi történt a fajjal történelmük során. Arról, hogy mit élt át a különös tóba merülve, nem sokat beszélt, nehéz volt szavakba öntenie az élményt.

Miután végzett, elhallgatott. Hagyott időt a többieknek megemésztetni az információkat. Arcukra kiülő reakciójukból azonban jól látta, hogy leginkább azt a tényt fogadták nehezen, miszerint valahol odakint létezik egy ősi entitás, amit börtönbe zártak saját birodalmában. Egy helyen, ahol halott csillagok és aszteroidák sodródtak a negatív energiával teli, örök

sötétségben.

– Azok után, amiken keresztülmentünk, nem kellene meglepődnöm semmin, de ez a történet... – ingatta a fejét Trevor hitetlenkedve, miután szóhoz tudott jutni. – Ha nem látom a saját szememmel, mire képes, azt hinném, hogy őrültségeket beszél.

– Szerintem ezzel mindannyian így vagyunk – eresztett meg egy félmosolyt Quinn. – Egyébként, hogy működik pontosan ez az egész? Úgy értem, hogy bírja előhozni az... adottságait?

– Maguk mit gondolnak? – kérdezett vissza Cale.

– Biológusként a szervezetben végbe menő kémiai reakciót sejtenék mögötte – felelt rövid gondolkodást követően Amber. – Legalábbis az erejére és a gyorsaságára hatással lehetne ilyesmi, akármilyen szokatlan is.

– Én azt gondolom, hogy a barlangban megfertőzte valami – vélekedett Quinn. – Talán egy idegen vírus vagy baktérium.

– Nekem fogalmam sincs, de irigylem érte – kacagott halkán Trevor, és vállat vont.

– Szeretnék konkrét válasszal szolgálni, de attól tartok, én magam sem tudom biztosan! – tárta szét a kezeit Cale. – Az Univerzumnak megvannak a maga titkai. Az a tó a hegy belsejében... nem szokványos víz volt. Átalakított, mintha... felébresztette volna a tudatom egy olyan részét, amivel én sem voltam tisztában, hogy

létezik.

– Ez is van olyan magyarázat, mint a többi. És a gyerek? – intett a fejével Nolan Raven felé, akinek karjában békésen szundikált a csecsemő. – Vele mi a helyzet?

– Ő... különleges. Rám bízta, hogy viseljem gondját és... felkészítsem – felelt Cale egy szívdobbanásnyi idő múlva.

– Mire kell felkészítenie?

Cale arcán árnyék suhant át a kérdés hallatán, ami nem kerülte el a társai figyelmét. Mikor a geológusra nézve megszólalt, a hangja mélyebben és baljósabban hangzott, mint korábban bármikor. Szinte félt kimondani a szavakat, nehogy valóra váljanak abban a pillanatban, ahogy elhagyják az ajkait.

– Azt hiszem, hogy... ő a kulcs a jövőhöz.

– A jövőhöz? Hogy érti ezt?

– A túléléshez – közölte Cale, és a tekintetét az égre emelte, mintha a csillagokon túlra látott volna. – Valami közeleg. Az Űresség... újra terjeszkedni fog. Ezzel a gyermekkel... fellobbant a remény lángja.

Fény a sötétségben, csillagok tengerében – visszhangzott fejében a barlangból ismerős hang, mire a férfi elmosolyodott. Pillantása Ravenre és a gyermekekre siklott. A nő csillogó szemekkel nézett vissza rá. Mindketten érezték, hogy olyan útra indultak, melynek során valami fontos várt rájuk. Közösén, egyszerre

dobbanó szívvel.

A meghitt pillanatot hirtelen dobhártyarepesztő robaj törte meg, és a hang irányába fordulva meglátták a felhők közül leereszkedő járművet. A két összekapcsolt mentőkabinból készített leszállóegység stabilan repült. Az oldalára szerelt fúvókák folyamatosan kiegyenlítették a levegő ellenállása következtében keletkezett turbulenciát, míg a hajtóművek kifogástalanul működve látták el a megfelelő sebességgel. Flint, aki a jármű acélüveg ablakokkal ellátott orrában ült és kormányzott, kétségtelenül jó munkát végzett.

Érkezését kitörő örömmámor és vidám kiáltások fogadták, ahogy a mérnökhelyettes esetlenül, de sikeresen letette a gépet a piramis mellett.

Megmenekültek.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

A MERIDIAN négy földi évvel később tért vissza a Tejútrendszerbe. Fedélzetén a túlélők rögtönzött ceremóniát tartva koccintottak némi hajóra csempészett alkohollal. Percre pontosan, mikor előbukkantak a hipertérben megnyitott féregjáratból, átlépve a Galaktikus Unió határát. A jól ismert naprendszerek és csillagképek láttán mindannyian megkönnyebbültek. Régóta várták már ezt a pillanatot.

Cale és Raven úgy döntöttek, hogy nem hibernálják magukat, így a hosszú utazás során éberen őrködtek a hajó és társaik biztonsága fölött, nevelgetve a gyermeket. Közös megegyezéssel az Adam nevet adták neki. Teljesen új szerep volt ez a számukra, azonban igyekeztek legjobb tudásuk szerint helytállni.

A MERIDIAN hazatérését nagyfokú érdeklődés övezte, miután a Galaktikus Tanács – és általuk a média – értesült róla. Hosszú hetekig az évtized szenzációjaként hozták le a híroldalak, miközben újságírók hada próbált interjút készíteni az expedíció résztvevőivel. A Tanács nyomására sor került egy sajtótájékoztatóra, amit élőben közvetítettek minden lakott rendszerben. Raven és a többiek megbeszélték, hogy Adam és Cale érdekében néhány részletet nem fednek fel a nyilvánosság előtt. Leginkább az AKHILLEUSZ sorsáról és az ivoik

elpusztult városáról közöltek információkat, valamint Cale megmeneküléséről, akinek kiszínezték a történetét. Úgy állították be, mintha végig a hibernálókapszulájában maradt volna és a felszíni csapat talált rá, akik aztán felébresztették. A kisfiúról egy szó sem esett, igyekeztek elrejteni őt a kamerák és kíváncsi tekintetek elől.

Hivatalosan is megható temetést rendeztek az AKHILLEUSZ és a MERIDIAN elhunyt legénységének, így a rokonaik végleg elbúcsúzhattak tőlük. Higgins professzor az ivoik nyelvének fordítása miatt igazi híresség lett, míg a többiek jóval szerényebb módon tölthették napjaikat. Többségük visszatért a munkájához vagy az úrflottához, de továbbra is tartották a kapcsolatot egymással. A kaland, amiben osztoztak, örökre összekötötte őket.

Cale és Raven kapcsolata napról napra mélyebbé vált, és a férfi szívében keletkezett űrt kétszáz év után végre ismét megtöltötte a szeretet. Adam társaságában elvonult a Pangea trópusi holdjára, ahol otthont teremthetett maguknak. Raven gyakran meglátogatta őket, volt, hogy hónapokat is eltöltött velük, miközben figyelte a gyerek fejlődését. A nő egyre inkább csodálta Cale elhivatottságát, ahogy gondoskodott Adamról.

Mint korábban annyiszor, most is a tengerparton ülve nézte játékos kergetőzésüket. A látvány mosolyt csalt az arcára, ami egy pillanatra lehervadt, amint eszébe jutott,

hogy Adam milyen felelősséget hordoz vékonyka vállain. *Vajon, amikor eljön az idő, készen fog állni rá, hogy beteljesítse azt, amiért megszületett?* Raven nem tudhatta biztosan. A gyermek képességei fokozatosan fejlődtek, többször is döbbenten észlelték, ahogy a homokból apró forgószelet kavarva foglalta el magát, miközben vidáman kacagott.

Sosem tudhatták, mi lesz a következő mutatványa. Egy valamiben azonban Raven sosem kételkedett, és a gondolat hamar eloszlatta komor hangulatát: Cale mindig ott lesz, hogy támogassa és irányt mutasson neki.

Szilárd pontként az idő tomboló viharában.

EPILÓGUS

Öt évvel később...

Magányos hajó törte át a Valkűr-6 nevű bányászkolónia légkörét. A legyező alakú, függőlegesen álló gép könnyedén siklott alá az égből, keresztülhatolva a sötét viharfellegeken. A közepén elhelyezkedő, áttetsző gömbben, mely a pilótafülkeként funkcionált, egyetlen alak üldögélt, határozottan kormányozva a hajót.

Mit sem törődött a sűrű esővel, heves szellőkésekkel és a csattogó villámokkal. Egyedül az érdekelte, hogy leszállhasson. Vészjelzést követve érkezett a bolygóra, és remélte, hogy még nem túl későn! Hamarosan szétoszlottak előtte a felhők és megpillantotta a bolygó felszínét. Hegyekkel, folyókkal és kráterekkel tarkított, kopár vidék fölött repült. A táj szürke egyhangúságát csak a folyók kék szalagja, valamint azok partján elterjedt, felfújt légballonokra emlékeztető növények zöldje törte meg.

A pilóta a hegyek felé tartott, lassan maga mögött hagyva a viharzónát. Kis idő múlva a szeme elé tárult a kilométer hosszú, egyetlen utcából álló bányakolónia városa, melynek kupolás épületei fölött sűrű fekete füst gomolygott. Éhes lángok falták a házakat, lakosaik ott

heverték az utcán vérbe fagyva. Túl gyorsan érkezhettek a támadás, védekezni sem maradt idejük. *Szerencsétlenek* – gondolta a hajót irányító alak, miközben letette a gépét egy nyílt területen. Kiszállva a hajóból elindult a hegyoldalra vezető úton, igyekezve nem tudomást venni a megégett vagy lemészárolt férfiak, gyerekek, nők és öregek tetemeiről.

Az út hosszan kanyargott fölfelé, majd egy barlanghoz vezetett, melynek bejáratán a csuklyás alak, habozás nélkül keresztülvágott. Egyenes járat volt, kétségtelenül a bányászok vájták a tömör sziklába. A hegy túloldalára vezetett, egy völgyhöz, ahol a helyi munkások tevékenysége jól látszódott. Hatalmas munkagépek, feldolgozókupolák és raktárak töltötték meg a szorost, aminek a közepén méretes fekete lyuk tátongott. A pilóta sietve behúzódott az egyik munkagép mögé, onnan figyelve a szeme előtt zajló jelenetet.

A szoros fölött egy különös, feketére festett űrhajó lebegett. A két oldalról lapított, harminc méter hosszúságú, tömzsi jármű egykor szállítóhajó lehetett, melynek a törzse alá nyúló, csapott orrából két nagy erejű plazmalöveg meredezett előre. Aljából egy vonósugár sárga fényoszlopa döfött a lyukba, és néhány másodperc múlva a csuklyás alak megpillantotta, mi is az, amit a kolóniára támadók kerestek.

– Megtalálták! – motyogta maga elé döbbenten.

Látta az ősi, két méteres fekete piramist, ahogy lustán

kiemelkedett a lyukból, majd eltűnt a hajó gyomrában. Tehetetlenül nézte, amint bezáródott a raktér ajtaja, kialudt a vonósugár és a jármű a magasba emelkedett. Alig egy perc múltán már nyoma sem volt, mintha sosem járt volna a bolygón.

A pilóta kilépett a munkagép mögül, tekintete még sokáig elidőzött az égen, aztán megfordulva visszaindult a hajójához. Tudta jól, minek volt a tanúja, az ellenség mozgolódott. Fogalma sem volt, hogy jöhettek rá a szerkezet darabjának rejtekhelyére, ám ez már nem számított. Náluk volt az első darab. Közelgett a Megtorlás ideje, melynek vasökle kírnéletlenül fog lesújtani a galaxisra.

Vége

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL

PROLÓGUS

ELSŐ FEJEZET

MÁSODIK FEJEZET

HARMADIK FEJEZET

NEGYEDIK FEJEZET

ÖTÖDIK FEJEZET

HATODIK FEJEZET

HETEDIK FEJEZET

NYOLCADIK FEJEZET

KILENCEDIK FEJEZET

TIZEDIK FEJEZET

TIZENEGYEDIK FEJEZET

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TIZENHARMADIK FEJEZET

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TIZENHATODIK FEJEZET

TIZENHETEDIK FEJEZET

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

HUSZADIK FEJEZET
HUSZONEGYEDIK FEJEZET
HUSZONKETTEDIK FEJEZET
HUSZONHARMADIK FEJEZET
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET
HUSZONÖTÖDIK FEJEZET
HUSZONHATODIK FEJEZET
HUSZONHETEDIK FEJEZET
HUSZONNYOLCADIK FEJEZET
HUSZONKILENCEDIK FEJEZET
HARMINCADIK FEJEZET
HARMINCEGYEDIK FEJEZET
HARMINCKETTEDIK FEJEZET
HARMINCHARMADIK FEJEZET
HARMINCNEGYEDIK FEJEZET
HARMINCÖTÖDIK FEJEZET
HARMINCHATODIK FEJEZET
HARMINCHETEDIK FEJEZET
HARMINCNYOLCADIK FEJEZET
HARMINCKILENCEDIK FEJEZET
NEGYVENEDIK FEJEZET
NEGYVENEGYEDIK FEJEZET
NEGYVENKETTEDIK FEJEZET
NEGYVENHARMADIK FEJEZET
NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET
NEGYVENHATODIK FEJEZET
NEGYVENHETEDIK FEJEZET
NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET
NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET
ÖTVENEDIK FEJEZET
ÖTVENEGYEDIK FEJEZET
EPILÓGUS